

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ

ФАТАЛНА ИЗНЕВЯРА

„Най-доброто от най-доброто...
напрегнат и завладяващ роман,
но също така интелигентен,
хүманен и проникателен.“

Лий Чайлд

 ciela

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ ФАТАЛНА ИЗНЕВЯРА

Превод: Коста Сивов

chitanka.info

Най-доброто от най-доброто... напрегнат и завладяващ роман, но също така интелигентен, хуманен и проникателен.

Лий Чайлд

Изневяра, която започва с лудешка страст, но завършва с кървава разплата.

Кейт обича живота си. Тя и съпругът ѝ, известен адвокат, живеят в лукс, а децата им скоро ще поемат към реномирани колежи. Бъдещето изглежда напълно спокойно и уредено... и скучно. До момента, в който среща Питър Аш на вечеря при приятели. И неговите ръце я докосват. От този миг тя не може да го изличи от ума си. И му се обажда...

Шест месеца по-късно простреляното тяло на Питър Аш е изхвърлено на брега. Случаят е възложен на Бет, най-близката приятелка на Кейт. Тя започва да разплита мистерията около убийството. За броени месеци успешният адвокат Питър е променил живота си изцяло — зарязал е работата си, отчуждил се е от семейството си, отдал се е на безразборни авантюри за една нощ. Нещо е отключило тотална промяна у него, която го е повела към пълно падение. И към смъртта.

Бет методично започва да стеснява кръга на заподозрените... само за да открие, че може би извършителят е бил пред очите ѝ през цялото време. Но той няма да се спре пред нищо, за да се защити.

Посвещавам тази книга на Лиза Сойър — муза, най-добра приятелка и истинска любов.

*Съдбата си служи със странни средства,
за да постигне своето.*

Хенри Кисинджър

ПЪРВА ЧАСТ
12 МАЙ — 19 МАЙ

Кейт Джеймисън и Бет Тъли вървяха на запад по брега на „Криси Фийлд“.

Въжетата на Голдън Гейт Бридж се материализираха заплашително през мъглата пред тях, но никоя от двете не им обърна особено внимание. Това беше гледка, на която се натъкваха всеки път по време на разходките си заедно — ритуал, който се опитваха да поддържат поне веднъж седмично, затова едва забелязваха окосената зелена трева на брега отдясно, моста, който се извисяваше величествено пред тях, кайт сърфистите, лодките и бегачите, които минаваха покрай тях. Всичко беше обгърнато във вездесъща тънееща мъгла.

Преди двадесет години бяха съквартирантки в университета на Сан Франциско и макар да бяха поели по различни пътища, продължаваха да бъдат добри приятелки, които винаги имаха за какво да си говорят. Разходката от „Жирардели Скуеър“ до моста и обратно им отнемаше около час и обикновено първата ѝ част биваше запълнена от обсъждане на децата им — двете на Кейт и едното на Бет, всичките тийнейджъри.

Темите им на разговор бяха неизчерпаеми.

Когато стигнеха до моста и тръгнаха да се връщат, изчерпваха приказките за *les enfants*^[1].

Имаха няколко общи приятели, предимно от едно време, както и някои познати от училищата и спортните отбори на децата си или от квартала, и обратният път беше изпълнен с клюкарстване — смях, съгласие, разбиране.

За разлика от обикновено днес, все още на средата на пътя до моста, Бет каза:

— Най-накрая намирам Джини... — седемнадесетгодишната ѝ дъщеря — седнала в хладилника със свинска пържола на коляното си. — След като не получи никакъв отговор, направи още няколко крачки и спря изведнъж. — Земята вика Кейт. Обади се.

— Моля? Извинявай. Какво казваше?

— През последната минута си измислям разни неща, за да видя дали ще забележиш. Трябва да подчертая, че не го стори. Добре ли си?

— Разбира се. — Кейт се подвоуми. — Така мисля.

— Има ли нещо...

— Не. Няма.

— Доброто старо нищо.

— Може би има нещо. Хайде да продължим разходката си, става ли?

— Освен ако не искаш да се връщаме.

— Не. Добре съм. Съжалявам. Да продължаваме.

Извървяха няколко метра в мълчание, преди Бет да се пресегне и да хване ръкава на спортното яке на Кейт.

— Можеш да ми кажеш, знаеш това — каза тя. — Каквото и да е.

— Знам. Но наистина няма нищо. Честна дума. Поне не все още.

— Кейт поклати категорично глава. — Никога не трябва да има нещо.

— Звучиш зловещо. — Бет млъкна за миг, след което продължи:

— Кажете ми, че не става въпрос за Рон.

Приятелката ѝ отвърна мигновено, сякаш беше ужилена:

— Не! Не, не, не. Рон е чудесен. Винаги е бил такъв. Не става въпрос за него.

— Значи говорим за някого? Или за нещо?

Кимане.

— За нещо. — Бяха стигнали до една пейка и Кейт спря, ръцете ѝ бяха надълбоко в джобовете ѝ. — Може би трябва да поседнем за минутка.

— Разбира се.

Двете се разположиха и Бет зачака.

Най-накрая приятелката ѝ започна:

— Не знам какво точно се случи. В събота бяхме поканени на вечеря в къщата на съдружника на Рон. Познаваш ли Джеф и Бина Кук? Не? Е, това няма значение. Не става въпрос за тях. Освен нас бяха поканили още една двойка, която не познавахме. Приятни хора. Нормални. Като нас, имам предвид като мен и Рон. Съпругът е адвокат, а съпругата е красива жена, две деца, ипотеката, обичайното.

— Добре. И?

— След като се навечеряхме, се разположихме удобно в дневната, за да довършим виното си и да поговорим, както обикновено

се случва на подобни събития. Нищо сериозно, само повърхностни теми. След което всички си пожелахме приятна вечер и си тръгнахме.

Врълхлетя ги неочакван повей на вятъра, който остави след себе си облаче прах и боклуци. Когато отмина, Бет се обърна към приятелката си.

— Пропуснах ли нещо?

— Нали ти казах? Нищо не се е случило.

— Освен онова, което е завладяло съзнанието ти.

Кейт се опита да напъха още по-надълбоко ръцете си в джобовете на якето.

— Двамата с Рон се прибрахме и си легнахме, но час по-късно се намирах в дневната, увита в юрган и е изцъкдени очи. Не можех да изгоня мисълта от главата си, че желая да правя секс с онзи мъж. Искам да кажа, че тя се беше насадила като някаква огромна и непреодолима... знам ли, нужда. Не можех да се отърва от нея и оттогава не ми излиза от ума. Имам чувството, че ме поглъща изцяло. Не мога да мисля за нищо друго. Подлудява ме.

— Може би просто си разгонена, скъпа.

Кейт поклати глава.

— Няма нищо общо с разгонването. Двамата е Рон... е, три пъти през изминалата седмица. Казвам ти, че не е това проблемът.

— Нещо случило ли се е между двама ви — теб и онзи мъж — по време на вечерята?

— Не. Нищо. Това се опитвам да ти обясня. Едва сме говорили един с друг. В интерес на истината, дори нямаше някаква основателна причина да го забележа или пък той мен. Той не е по-красив от Рон, а жена му е просто сладка.

— Ти си нещо повече от просто сладка, Кейт. Сигурен съм, че те е забелязал.

— Добре де, може и да е. Но на практика е просто поредният мъж. Един нормален, среднестатистически човек, попаднал пред погледа ми. — Кейт се извърна на пейката и сложи ръка върху тази на Бет. — Не си мисли, че не осъзнавам колко абсурдно е всичко това.

— Не си направила нищо, нали? С него?

— Не. Господи, не. Не можах... имам предвид, не че бих сторила подобно нещо. Бих наранила Рон и бих объркала живота на децата. Наясно съм с това, разбира се. Не бих позволила да се случи. Вероятно

дори не биваше да ти казвам, но не знам какво да правя. Никога досега не ми се е случвало нещо подобно, не и откакто се омъжих. Обичам Рон. Наистина. А не знам нищо за този мъж. Даже не ми направи кой знае какво впечатление. Но после някак си, след като се прибрахме у дома, мисълта беше в главата ми и... — Жената сложи ръце върху челото си, след което ги прокара през косата си. — Не знам какво беше това. И още е.

— Е, аз знам, Кейт, наистина. Това е нещо глупаво и опасно.

— Наясно съм. Навярно затова ти го споделям. Защото искам да го чуя от твоята уста.

— Добре. Вече го чу — отвърна Бет. — Разбираш ли, че съм права?

— Да.

— Добре. Защото съм изключително сериозна, Кейт. Това не е нещо, с което да си играеш. Можеш да си пофантазираш малко, няма проблем. Но ако нещата загрубят, поговори с Рон.

— Това е добър съвет.

— Естествено, че е. Вече не сме в гимназията. Подобни неща могат да разрушат живота на много хора.

— Разбрах те. Наистина. Убеди ме. Няма да правя нищо глупаво. Не би било много трудно, тъй като дори не знам фамилията на мъжа или как да се свържа с него.

— Добре. Продължавай в същия дух.

— Ще го сторя.

— Обещавах ли?

— Кълна се в бога. — Кейт се прекръсти. — Да пукна, ако лъжа.

* * *

Два дни по-късно, в четвъртък, Кейт излезе да напазарува храна, докато Кармен чистеше къщата. На връщане намери място за паркиране пред едно кафене, зад ъгъла от дома ѝ на „Вашингтон стрийт“. За да убие малко време, а и за да разсее мислите си, които продължаваха да са погълнати от Питър, тя си поръча еспreso и кроасан, след което отново излезе навън. Слънцето беше успяло да

проникне през облаците и времето беше топло за яке, затова свали своето и го закачи на облегалката на стола си на уличната маса.

Улови отражението си в прозореца на заведението и изпита приятно задоволство от онова, което видя. Реакцията ѝ я изненада, тъй като не се смяташе за красавица.

Носеше любимите си стари дънки, туристически обувки и бял пуловер с висока яка, който очертаваше по прекрасен начин пълната ѝ пазва и тясната ѝ талия. Блестящата ѝ черна коса стигаше до раменете, а около врата си носеше златно колие, на което висеше талисманче от Санта Фе, което Рон ѝ беше подарил преди два месеца за четиридесет и петия ѝ рожден ден.

Хвърли още един поглед към прозореца, търсеше някаква следа от напрежението, което беше неин неизменен спътник от уикенда насам, от онзи момент, в който събираше чиниите в къщата на Джеф и Бина и две ръце — тези на Питър — нежно, но силно я хванаха за раменете изотзад и я отместиха на една страна.

— Извини ме. Трябва ми кърпата. Съжалявам.

* * *

Кармен беше приключила с чистенето и се беше прибрала у дома си.

Нямаше никого.

Кейт беше седнала на кухненския плот и наблюдаваше как часовникът отброява бавно десет минути, след което извади мобилния телефон от дамската си чанта, натисна бутона „Контакти“ и изведе номера на семейство Кук. Когато видя името им на дисплея, осъзна, че веднъж поеме ли напред, няма да има връщане, затова прибра обратно апарата.

— Стига де — каза си на глас. — Наистина?

С видимо нетърпение тя отметна кичура коса от челото си, стана рязко и бързо закрачи към стационарния телефон в края на коридора. Вдигна слушалката и се заслуша в сигнала за няколко секунди, след което — преди да успее да си промени решението — набра номера.

Бина вдигна още на първото позвъняване.

— Ало?

— Хола, амига. Обажда се твоята отнесена приятелка Кейт.

— Хола и на теб. Защо да си отнесена?

— Току-що погледнах в дамската си чанта и видях, че съм забравила да ти върна ключовете за хижата и яхтата, които специално си напомних да взема в събота с мен.

— О, не се притеснявай. Радваме се, че отидохте на хижата, тъй като двамата с Джеф рядко я използваме. Както и яхтата. Просто си стои там в яхтклуба, със същия успех може да е в Шотландия и пак няма да ни направи впечатление. Можете да задържите ключовете, вместо да ги заемате отново. В крайна сметка ние имаме друг комплект. Считайте ги за ваши.

— Ти си най-добрата. Благодаря ти. — Кейт знаеше, че може да спре дотук, без да е направила нещо непоправимо, но някак си не можеше. — Но да се върнем на темата с отнасянето — продължи тя току-що осъзнах, че не ти се обадох, за да ти благодаря за прекрасната вечер у вас. Фантастична храна, хубави разговори. Винаги си прекарваме чудесно във вашата компания.

— Радвам се, че ви е харесало, ние също си прекарахме чудесно.

— Мисля, че е истинска магия, че Рон и Джеф се разбират толкова добре, а? Цяла седмица се бъхтят на работното си място, а след това се събираме за вечеря и те отново са първи дружки.

— Знам. Големи са късметлии. Да са едновременно партньори и приятели. Не се случва всеки ден. Предполагам, че така става, когато са калени във война, Кейт. След всичките тези години продължавам да се чудя. За момчетата и „Пустинна буря“^[2]. Били са заедно там осемнадесет месеца. Представяш ли си въобще колко сериозна е подобна връзка? Бих казала, че двете с теб сме големи късметлийки, че имаме такива мъже.

— Така е. Доста се забавляваме, нали?

— Всеки път.

— На следващата вечеря сте у нас. Не подлежи на обсъждане.

— Е, щом настояваш. Избери датата и ще дойдем.

— Ще проверя графиците ни и ще ти се обадя отново. О, също така исках да ти кажа, че наистина харесахме другата двойка. Питър и...?

— Джил.

— Джил, разбира се. Джил. Хич не ме бива с имената. Джил, Джил, Джил. Вече го запомних. Каква е фамилията им?

— Аш. Поне той е Питър Аш. Мисля, че нейното име е с тиренце — Корбин-Аш? Нещо подобно. Макар че не го използва през цялото време. По-често се представя като Аш.

— Мислех си, че можем да поканим и тях, ако нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам. Би било чудесно. Наистина започваме да се сприятеляваме с тях. Може би забеляза, че Питър и Джеф имат общ интерес към виното.

— Мисля, че си спомням нещо от това.

— Както и „Джайънтс“^[3]. И риболовът на муха. И голфът. Като че ли минаха десетина години, откакто Джеф срещна някого като Рон, с когото да има общи интереси, и тогава изведнъж — бам! — намери си нов приятел. Приятно е да го видя отстрани.

— Как се запознахте с тях?

— В Напа преди няколко месеца. Бяха в същата винарна като нас — ходили ли сте в „Хендритън“ на Света Елена? Невероятна е. Както и да е, те бяха там и просто си паснахме. Бяха точно онова, от което имахме нужда — добави Бина и се засмя — поредното извинение да прием вино.

— Значи, ако ги поканим следващия път заедно с вас, няма да имате нищо против?

— Съвсем не. Знаете, че вас също много ви обичаме.

— Разбира се. Не е необходимо да го споменаваш. Имаш ли номера им?

— Да. Готова ли си да го запишеш?

— Давай.

* * *

Разбира се. Питър Аш можеше да бъде намерен в Гугъл. Кейт знаеше, че Рон никога не използва лаптопа ѝ и никога не би седнал на него, по каквата и да е причина, но въпреки това веднага след като си записа служебния номер на Аш до онзи, който Бина ѝ даде, го махна от

екрана. Той беше партньор в адвокатска кантора в центъра на име „Майър, Елдридж и Клайн“.

Ако по някаква случайност Рон погледнеше историята на айпада ѝ и забележеше какво беше търсила, можеше да каже, че просто е била любопитна. Също така провери съпругата, Джил, и установи, че работи като търговец на недвижими имоти.

Сега, след като откри всичко това, какво смяташе да прави с него? Кейт остави лаптопа отворен. На скрийнсейвъра ѝ стоеше снимка на Халф Доум в Йосемити^[4]. Можеше просто да го затвори и никога вече да не мисли за това.

Знаеше, че до този момент не беше сторила нищо нередно или непоправимо. Вероятно трябваше да се противопостави на желанието си да сподели всичко с Бет, докато се разхождаха онзи ден, но двете отдавна бяха доказали, че могат да пазят тайните си.

Имаше ли намерение да действа? Да се опита да осъществи фантазията си?

Знаеше, че е глупаво, но не можеше да устои. Трябваше да стори нещо по въпроса.

Защо, запита се, това се случи? Всичко, което каза на Бет, беше абсолютната истина. Обичаше Рон. Той беше чудесен човек, изключително стабилен, добър любовник и може би най-добрият баща, когото можеше да иска за децата си — освен това беше най-добрият ѝ приятел, по-добър дори и от Бет или друга от нейните приятелки. Какво си мислеше?

Отново отвори лаптопа, вторачи се в Халф Доум и пак го затвори.

Прекалено дълго време отдели на това. Държеше се абсурдно. Нямаше намерение да продължава да върви по този път и точка.

---

[1] Les enfants (от фр.) — децата. — Бел.прев. ↑

[2] Операцията, с която започва войната в Персийския залив през 1990 г. — Бел.ред. ↑

[3] The San Francisco Giants — бейзболен отбор. — Бел.ред. ↑

[4] Халф Доум — гранитен купол в източния край на долината Йосемити в Национален парк „Йосемити“, Калифорния. — Бел.прев. ↑

Малко след два часа Питър Аш вдигна телефона на бюрото си. Секретарката му каза, че жената, която се обажда, си казала името и обяснила, че го търси по личен въпрос, че двамата с него били приятели. Той толкова се беше задълбочил в стенограмата на показания, взети в средата на миналата седмица, че въобще не успя да се сети откъде познава Кейт Джеймисън, макар името да му звучеше бегло познато.

— Съжалявам — каза той, след като жената му каза „здравей“. — Тереза каза, че въпросът е личен, но не мога да се сетя откъде се познаваме.

— Миналата седмица, в семейство Кук? Джеф и Бина. Бяхме заедно със съпруга ми Рон?

— О, да, разбира се, сега си спомням. Как мога да ти помогна?

— Малко ми е неловко, признавам си, тъй като едва се познаваме, но искам да разговаряме на четири очи по един правен въпрос, ако можеш да ми отделиш час или два.

Питър се подвоуми.

— Не искам да прибързвам със заключенията — каза той, — но не се занимавам със семейно право. Работата ми е насочена към корпоративното. Разводите не са ми специалност, макар че ако това е проблемът, мога да ти препоръчам един от партньорите ми.

— Не става въпрос за развод — отвърна Кейт. — Двамата с Рон сме си добре. Не искам да бъда мистериозна, но не желая да минавам през Рон, Джеф или някого друго във фирмата им. Искам да запазя всичко за себе си, но ми е необходим правен съвет.

Последва кратка тишина. Най-накрая Питър отвърна:

— Госпожо Джеймисън...

— Моля те, наричай ме Кейт.

— Добре, Кейт. Трябва да призная, че това е един от най-интересните телефонни разговори, които съм провеждал през всичките си години във фирмата. За колко точно от времето ми говорим?

— Както казах по-рано — не мисля, че ще отнеме повече от час или два.

— Става все по-мистериозно.

— Не искам да те плаша. Просто се опитвам да запазя въпроса личен, а всички адвокати, които познавам — а аз познавам доста — познават други от своя страна. Затова ти се обадох, тъй като си един вид извън нашия личен кръг. Исках да разбера дали можеш да ми отделиш малко време. Не се чувствай задължен.

— Да, няма. Поласкан съм, че ми се обади. Сигурен съм, че мога да намеря час или два. Кога желаете да дойдеш?

— Това е другият проблем.

— Моля?

— Предпочитам да не идвам в офиса ти, ако нямаш нищо против. Той е на „Ембаркадеро Две“, нали?

— Да — отвърна Питър.

— Ако се появя там, има голяма вероятност да срещна някого, когото познавам, а не искам това да се случи.

— Нещата започват да стават все по-странни. Къде желаете да се срещнем?

Кейт си пое дълбоко въздух.

— Имам наета стая в „Меридиън“. — Хотелът се намираше на „Батъри стрийт“, на по-малко от двеста метра от офиса на Питър. — Осемстотин и дванадесети номер.

— Имаш предвид сега? Веднага?

— Надявам се. Помислих си, че мога да опитам. Наистина е доста важно. Ако можеш да дойдеш, разбира се.

След около десетина секунди мълчание Кейт се обади:

— Питър?

— Трябва да си призная, че ме плашиш малко.

— Няма никаква опасност. Обещавам. Просто не искам никой да ме вижда.

— Добре. Дай ми няколко минути да довърша работата си тук. Стая осемстотин и дванадесет, нали?

— Да.

— Добре. — Питър се подвоуми за последно. — Ще се видим след десетина минути.

* * *

Питър си мислеше, че независимо за какво искаше да говорят, това беше забавно. Дори да беше пълна загуба на време, със сигурност щеше да е по-интересно от работата над показанията, в която се беше потопил. Всъщност по-интересно от всичката му останала работа. Най-накрая беше изникнало нещо, което да го изкара от скуката и да му оправи деня. Само заради това си струваше да отиде и да разбере за какво става въпрос.

Затвори папката със стенограмата, избута стола си назад от бюрото и стана.

Кейт Джеймисън го беше уверила, че в необичайната ѝ молба не се крие никаква опасност, но Питър отдели минута-две, за да помисли дали съществува възможност да попадне в капан или в някаква неприятна ситуация.

Колкото и да мислеше, не се сещаше за подобно нещо.

Нямаше проблем да си спомни Кейт Джеймисън от събота вечерта. Определено беше красавица. Много добре си спомняше това. Шибана кукличка, която си вървеше с пълния пакет — щастливо омъжена с две деца.

Определено не беше, помисли си Питър, шпионин на ЦРУ или агент на ФБР. Той, от своя страна, нямаше тайни или скрити намерения, нито работеше за чужда държава или терористична организация. Кейт Джеймисън нямаше да го чака с някой бияч в „Меридиън“, който да го упои и да го вземе за заложник с цел откуп.

Въпреки това, макар че се надсмиваше на тези абсурдни идеи, Питър се спря на прага на офиса си и си каза, че независимо колко интересно звучеше тази ситуация, ако беше достатъчно умен, щеше да спре точно тук и да се върне към работата си.

Какво си мислеше? Не можеше просто да си тръгне и да остави офиса, за да се срещне с жена, която едва познаваше, в хотел в средата на деня.

Всичко това звучеше нелепо.

Трябваше да ѝ звънне и да ѝ обясни, че ако желае, може да дойде в офиса му да поговорят по проблема ѝ или да си намери друг адвокат. Самата тя спомена, че познавала много такива.

Запита се отново дали не отива в „Меридиън“ само защото тази жена беше изключително привлекателна? Не, настоя той. Това нямаше нищо общо. Тя се нуждаеше от помощ и по някаква причина се беше обърнала към него. Вероятно — както можеше да се заключи от разговора им по телефона — беше малко изплашена.

От нещо.

Трябваше само да отиде в „Меридиън“, да я подържи за ръката, да ѝ даде необходимия правен съвет и да я изпрати.

Определено нямаше от какво да се тревожи.

Тереза вдигна поглед от бюрото си, когато Питър изхвърча от офиса.

— Излизам да се напека малко на слънце и да си прочистя главата — обясни ѝ той. — Ще се върна след час, най-много два.

Лицето на секретарката му помръкна от притеснение.

— Излизаш? Добре ли си? Ти никога не излизаш.

— Днес ще го сторя — отвърна Питър. — Работя над стенограмите. Ако не си почина малко, ще убия някого, а това няма да е хубаво, не мислиш ли?

Едва след като се качи в асансьора и тръгна надолу с него, осъзна, че беше излъгал Тереза.

Защо го направи?

* * *

Питър се изправи пред вратата на стая 812. Сърцето туптеше като пневматичен чук в ушите му. Чувстваше се толкова замаян от прилива на адреналин, че се наложи да се подпре, за да се опомни.

Това, което правеше, не беше просто необичайно, помисли си той. Някак си не беше правилно. Не трябваше да е тук. Нямаше никакъв смисъл.

Пое си дълбоко въздух и през ума му мина мисълта да се обърне и да си тръгне, но след миг, сякаш не беше негова, ръката му се стрелна напред и почука два пъти на вратата.

— Секунда.

Чу приближаващи стъпки, а после и гласа ѝ.

— Питър?

— Да. Аз съм.

Жената отвори вратата навътре, към себе си.

— Много ти благодаря, че дойде. Съжалявам за цялата тази потайност. — Тъй като стоеше в късия тъмен коридор, осветен единствено от прозорците на отсрещната стена на стаята, Кейт не беше нищо повече от силует. Лицето ѝ беше скрито от сенките дори след като се отдръпна. — Влизай. Моля.

Питър затвори след себе си.

В дясната част на неосветения коридор имаше мрачна баня, а огромно легло и голям шкаф, върху който се намираше телевизор, бяха завзели по-голямата площ от стаята, като от едната им страна бяха разположени малко бюро с два стола от хром и кожа, а от другата — стъклена маса с още два стола.

На масата беше оставена неотворена бутилка с коркова тапа и две винени чаши. На Питър му беше необходим само един поглед, за да го разпознае като „Сребърен дъб“ от Напа Вали, определено превъзходна бутилка вино, чието присъствие тук беше поредната мистерия.

Имаше усещането, че картината започва да му се изяснява.

Питър не можеше да се спре, следваше тази жена по петите на две крачки разстояние.

Дългите завеси бяха дръпнати и ярката слънчева светлина, която влизаше през прозорците, осветяваше задната част на стаята. Не можеше да отрече, че гледката пред него определено беше сензационна. На вечерята в семейство Кук в събота Кейт носеше дънки, ниски обувки и широк, почти безформен пуловер, изглеждаше добре заради естествената си привлекателност, но не чак толкова добре, че да спре движението. Днес петсантиметровите ѝ токчета акцентираха чифт много добре оформени крака, които се губеха в черна кожена минипола, над която беше облякла смарагдовозелена копринена риза.

Гледката отзад, колкото и съблазнителна да беше, не го подготви за онова, което видя, когато се обърна към него. Не носеше сутиен и гърдите ѝ изпъваха плата. Горните две копчета бяха откопчани.

Хипнотизиран от нея, Питър не можеше да помръдне.

Кейт го погледна и се усмихна, зелените ѝ очи блестяха с игрив пламък.

— Преди да стигнем до въпроса, заради който те повиках тук, си мислех, че можем да започнем с малко вино, ако нямаш нищо против. Две и седма добра година ли е?

— „Сребърен дъб“ — отвърна мъжът. — Всичките години са добри.

— Така си помислих и аз. — Кейт вдигна тирбушона. — Би ли го отворил?

Без да се усети, Питър вече държеше тирбушона и се пресягаше за бутилката.

— Опасявам се, че всичко това е малко необичайно за мен. Обикновено не пия от следобед. Приспива ми се.

— Ще ти наляя само половин чаша. — Усмивката ѝ го убеди. — Аз, от своя страна, мисля да си наляя цяла. Дори две. Наистина. — Кейт го докосна по ръката. — Всичко е наред. Обещавам.

За Питър всичко не беше наред. Той имаше чувството, че този момент беше краят на нещо, краят на верността му към Джил и близнаците — към живота, който беше избрал да води. Краят идваше със забиването на острия тирбушон в корка.

— О, докато се справиш с това — каза Кейт, докосна го едва по рамото, мина покрай огромното легло и се насочи към коридора. — Извини ме за минутка.

Питър чу външната врата да се отваря и затваря, след което тя се върна при него.

Най-накрая успя да извади корковата тапа.

— Това прозвуча перфектно — каза Кейт.

Питър доближи корка до носа си.

— Мирише добре — констатира той. Подаде ѝ го.

Тя го взе и го подуши.

— Става.

— Къде ходи току-що? — попита Питър.

— Поставих знака „Не безпокойте“ на вратата — отвърна Кейт. — Можеш да си свалиш самото, не се притеснявай. Настани се удобно. Ето.

Тя му помогна да го стори, остави го на облегалката на стола пред него, след което се обърна и положи длан върху гърдите му.

— Сърцето ти е полудяло — каза Кейт, след което добави: Моето също. — Тя вдигна ръката му и я сложи върху гърдата си. — Усещаш

ли?

3

Преживяването съответстваше изцяло на фантазията на Кейт.

След първата целувка Питър се беше отдръпнал, бореше се както с нейната настоятелност, така и със собствената си съвест, но в крайна сметка не успя да намери сили, за да ѝ устои.

Веднъж започнали, сексът ги отведе на върха по два пъти през следващите деветдесет минути.

Кейт не помнеше да се е чувствала по-задоволена през целия си живот. Дори не беше осъзнавала досега колко е отчаяна.

Напълно сигурна беше, че същото се отнася и за Питър.

Доволна от случилото се, лежаща под топлите завивки, Кейт слушаше душа в банята. След минута Питър се появи с кърпа, увита около талията му. С печална полуусмивка ѝ каза:

— Опасявам се, че не съм запознат с етикета какво следва?

Кейт се притисна във възглавницата, опряна в таблата на леглото, и издърпа завивката над гърдите си.

— Мисля, че трябва да се облечеш и да се върнеш на работа.

— Какво ще се случи с нас?

— Какво да се случи с нас?

Последва момент на колебание.

— Ще повторим ли всичко това отново?

— Не знам. Никога досега не съм го правила, знаеш ли?

— Не. Не знаех. Откъде бих могъл?

Кейт не обърна внимание на забележката му.

— Имам предвид, че всичко това е ново за мен.

След като си пое въздух, Питър седна на края на леглото.

Не съм сигурен, че осъзнавам какво точно се случи.

Думите му я накараха да се усмихне едва.

— О, напълно наясно съм.

— Нямах това предвид.

— Не. — Стана по-сериозна: — Не, разбирам те.

— Не знам какво да мисля за случилото се. Имам предвид как точно се вписва в животите ни?

— Не съм убедена, че се вписва въобще. Наистина не знам.

— Значи спираме дотук?

— Така мисля. — Кейт се пресегна и докосна нежно крака му. — Не искам да ти усложнявам живота. Нашите животи.

Питър се засмя.

— Мисля, че си закъсняла с няколко часа. Но нека поне се разберем да не казваме на половинките си. Как ти звучи това?

— Разбира се, че няма да го правим.

— За теб няма проблем, така ли? Просто да забравим всичко?

— Ако е възможно. Ние сме разумни възрастни. Това е просто един следобед. Не е необходимо да се превръща в нещо повече.

— Съгласен. — Питър протегна ръка. — Стигнахме до споразумение.

Кейт пое ръката му и я разтърси.

— Имаме сделка — отвърна тя.

* * *

Кейт си хвана кола на „Юбер“ от хотела до дома си.

Тя имаше свой собствен „Юбер“ акаунт, който плащаше през своята „Американ Експрес“, с която плати и хотелската стая. Тъй като всичко ставаше по електронен път, единствените доказателства за разходите ѝ можеха да бъдат получени само онлайн, и то след въвеждане на паролата ѝ.

Принципно Кейт се занимаваше с домакинските сметки, като беше наясно с всеки цент, който тя или Рон харчеха, с изключение на парите в брой на стойност хиляда и петстотин долара, които бяха „джобните“ им. Съпругът ѝ нямаше никаква идея какви бяха сметките им. Тя си беше създавала удобна система, благодарение на която плащаше повечето от битовите сметки от чековата им сметка — ипотеката, лизингите на колите, газ, ток, различни застраховки, телефон, кабелна, обучението на децата и така нататък. Онова, което оставаше — кредитни карти, хранителни стоки, почистване на къщата, поддръжка на двора, разходи за дрехи — с времето също беше преминало към нейните задължения.

Кейт имаше бизнес диплома от Станфорд. След като завърши, работи две години в „Делойт“, след което още три в местна фирма за рисков капитан, но тъй като Рон — който беше с пет години по-голям от нея — се справяше достатъчно добре в своята сфера, напусна работа, за да създадат семейство и да се отдаде на това да бъде родител.

През повечето дни децата ѝ учеха до пет вечерта и не се прибираха по-рано от шест. Затова не се тревожеше, че ще се засече с тях. Колата я остави пред къщата ѝ. Имаше вероятност някой от съседите да я види как изглежда, но поради тази причина беше облякла бежово палто, което покриваше миниполата, зелената копринена риза и светлото кожено сако. Токчетата бяха в чантата ѝ, заменени от ниски обувки, които приличаха на балетни пантофки.

По време на случилото се Кейт не беше видяла никого и се съмняваше някой да беше видял нея. Макар денят да беше ясен и слънчев, вечерта беше захладняла и западният вятър беше прогонил пешеходците от „Вашингтон стрийт“.

Качи се горе и си облече дънките, туристическите обувки и суитчъра от Станфорд. След като Питър я остави сама в „Меридиън“, тя също се възползва от хотелския душ, затова сега прекара няколко минути в банята със сешоара, за да се увери, че никъде не е останала влага. Окачи миниполата и сакото в гардероба, хвърли ризата и бельото си в коша за пране, след което пусна пералнята.

Отиде в кухнята, отвори бутилка бордо „Франсис Копола“, наля една чаша и я изхвърли в мивката. Наля си още един пръст, остави отворената бутилка на плота и отнесе чашата със себе си в дневната, където седна на любимия си фотьойл за четене и вдигна краката си на табуретката.

Най-накрая затвори очи и си позволи да въздъхне с облекчение.

Намираше се у дома, в безопасност, неразкрита.

Вече всички можеха да се прибират — Рон, Ейдън, Джейни. Беше готова за тях. Беше готова да се върне към нормалния си живот, към истинския си живот.

* * *

Джил Аш погледна кухненския часовник, когато чу вратата на гаража да се отваря. 8:45. Подсуши си ръцете — току-що беше приключила с миенето на чиниите от вечерята.

Когато Питър влезе, тя отиде при него, надигна се на пръсти и го целуна по бузата. Изглеждаше изтощен, очите му бяха подпухнали, а раменете увиснали.

— Как е възможно да работиш тринадесет часа и пак да миришеш добре? — попита го съпругата му. — Аромат на вино ли усещам?

Питър остави тежкото си адвокатско куфарче на пода.

— Джери отвори бутилка, за да отпразнуваме нещо, и изпих половин чаша, преди да си тръгна. „Сребърен дъб“.

— Мале, мале. Явно случаят е бил сериозен.

— Явно. Дори не го попитах какво празнува. Достатъчно се задържах на работа. — Огледа ъглите на стаята, след което погледна съпругата си в очите. — Толкова е хубаво човек да се прибере у дома.

— Така е. Знам. Аз също се радвам, че се прибра. Неприятно е, когато закъсняваш като днес. Дори като се обадиш да ме предупредиш. Тревожа се.

— Затова се обаждам. За да не се тревожиш.

— Знам. Но въпреки това не мога да се спра. Ял ли си?

— Опасявам се, че не стигнах дотам.

— Нали се сещаш какво повтаряме постоянно на децата, че тялото е машина, която има нужда от гориво?

— Знам. Ако се бях сетил, щях да хапна нещо.

— И за това си има приказка. Но за щастие, остана половин лазаня, все още е топла.

— Пак ме спасяваш — отвърна Питър. — Ела за минутка. Джил се отпусна в прегръдките на съпруга си и усети как ръцете му се увиват силно около нея. Той я целуна по главата.

— Обичам те.

— Така и трябва. — Тя го стисна и отново го целуна, но този път по устните. — Добре, а сега сядай. Искаш ли още вино?

Питър си издърпа стол.

— Не виждам как може да ми навреди.

* * *

Джил сипа чаша вино и на себе си и седна срещу съпруга си на кухненската маса.

Момчетата, Ерик и Тайлър, бяха навън със свои приятели — или поне така казаха. Двата бяха последна година в „Лоуел“ и вече бяха приети в колеж — Ерик в „Бъркли“, а Тайлър в „Чико Стейт“, затова отдадеността им към ученето беше със замиращи функции. Питър и Джил бяха сигурни, че момчетата не се занимават с учене в момента.

— Просто не искам да прецакат нещо този срок — каза Джил — и приемът им да бъде анулиран.

— Няма да се случи — успокои я Питър. — Ще се наложи да убият някого от учителите си или да подпалят училището, за да получат по-ниска оценка от петица. Или нещо също толкова лошо. Всеки знае, че изискванията към завършващите не са от най-строгите, говори се, че е необходимо единствено да ходят на училище, за да завършат.

— Да, но въпросът с ходенето...

— Не съм чул да бягат от часовете. Да не би да го правят?

— Не.

— Значи няма проблем. Те са добри деца, Джил. Стигнаха дотук. Няма да се прецакат последния месец.

— Да се надяваме, че си прав. — Жената въздъхна. — Искане ми се да не излизаха всяка вечер. Може би трябва да им кажем да се прибират по-рано.

— Скъпа, те са на осемнадесет. След шест месеца ще живеят свои животи, дори няма да останат в къщата. Нека му отпуснат малко края. Можем да гледаме на всичко това като на добра тренировка за нас, а и за тях.

— На мен не ми харесва. Не знам защо просто не канят приятелите си тук дори само за да се размотават, вместо да ходят бог знае къде всяка вечер.

— Наистина ли искаш банда тийнейджъри да ти се мотат в краката всяка вечер? Внимавай какво си пожелаваш.

Джил кимна и взе чашата си с вино.

— Знам. Прав си. Добре, спирам. — Посочи към чинията му. — Не си ли гладен?

— Май не. — Питър също погледна чинията си и внимателно остави вилицата. — Знаеш ли — започна той, — сега, като се замисля, мисля, че може да се разболявам. Въобще не се чувствам добре.

— Работиш прекалено много. Прибираш се почти в девет. Това е прекалено дълъг работен ден дори за съдружник, а ти си партньор, ако си спомням добре.

— Такъв съм. — Питър сви рамене. — Съгласен съм с теб, но всички сме наясно каква е работата понякога. Не искам да съм човекът, който опропастява партито, но имаш ли нещо против да се кача и да си легна? Чувствам се премазан.

Лицето на Джил се изкриви от притеснение, тя застана до съпруга си и сложи длан на челото му.

— Нямах температура.

— Не, нямам. Просто не се чувствам добре.

— Добре. Качвай се. Искаш ли да дойда да те завия?

— Благодаря ти, но мисля, че ще се справя сам. До сутринта ще се оправя.

— Ако ли не, оставаш вкъщи.

— Съгласен съм, но първо да стигнем дотам. Междувременно...

— Върви — каза му Джил. — Наспи се.

* * *

Когато Джил легна в леглото до Питър, часът беше 22:45, а той още не беше заспал. Обърна се с лице към нея, престори се, че тъкмо се събужда от дълбок сън, прегърна я силно и отново се отпусна.

Синовете му се прибраха в 00:43. Питър се измъкна от леглото — както беше по тениска и шорти — и слезе долу в кухнята, за да ги види. Бяха нападнали хладилника.

— Здравсти, момчета.

— Здравсти, татко — отвърнаха му в унисон.

— Утре не сте ли на училище?

Близнаците се погледнаха един друг виновно.

— Само питам. Малко късничко се прибирате за делнична вечер, а? Знам, че смятате, че с майка ви не се тревожим, но все пак приближава един, нали?

Ерик пое защитата им:

— Сега ще ни кажеш, че след полунощ не се случва нищо хубаво. Мисля, че сме чували тази лекция един-два пъти.

— Знаете ли защо? Защото е истина.

— Стига де, татко, вече сме си у дома. Утре всичко ще е наред — намеси се Тайлър.

— Знам — съгласи се Питър. — Но все пак можете да се прибират до полунощ през седмицата, както мисля, че вече сме говорили един-два пъти. Поне заради мен и майка ви, ако не заради друго. Смятате ли, че ще се справите?

— Вероятно — отвърна Тайлър.

— Вероятно е добро начало — каза Петър. — Ерик? Ти какво ще кажеш?

— Твоята къща, твоите правила — отвърна синът му и артистично сви рамене.

Питър изпита силното желание да удари по рамото невъзпитаното си дете, но вместо това само кимна.

— Отговорът е приемлив — съгласи се той. — Ще се видим на сутринта, момчета.

* * *

Сигурно минаваше 3:00 часа, а Питър дори не бе задрямал. Беше се завил с едно вълнено одеяло на кожения диван в дневната.

Откакто се беше качил горе, преживяваше следобеда отново и отново. Все още не можеше да повярва, че се беше случило, че беше станал част — и то по свое собствено желание — от цялото това нещо. Проследи стъпките, които ги бяха довели до случилото се: странния телефонен разговор, който трябваше да прекрати още на секундата, лъжата, с която се оправда пред Тереза, разходката до хотела, почукването на вратата. Очакването тя да му отвори.

Имаше толкова много възможности да се оттегли, но не се беше възползвал от нито една от тях.

Защо не го беше направил? Какво си мислеше?

Нямаше спор, когато беше по-млад, току-що върнал се от „Пустинна буря“, му отпускна края. След онова, което преживя там, имаше чувството, че светът му е длъжник. Затова бъркаше в меда, когато можеше — което си беше доста често — и дори продължи с онова поведение известно време, след като се ожени за Джил, особено след появата на близнаците, когато тя винаги беше прекалено изморена или просто незаинтересувана. Тогава не смяташе, че е голяма работа, но когато съпругата му го хвана и го заплаши, че ще вземе къщата и половината му пари, се спря и създаде поносими, дори добри сексуални взаимоотношения с нея, насили се да живее по този начин и се убеди, че това му е достатъчно. Все пак такъв беше животът на хората на тяхната възраст. Вече беше баща и трябваше да дава пример на децата си.

Налагаше се да се откаже от другото нещо.

Ако не го стореше, въобще не се съмняваше, че Джил щеше да го унищожи — финансово, професионално и по всякакъв друг начин.

Днес обаче му се случи Кейт Джеймисън.

Как, зачуди се Питър, позволи подобна опасност да се появи в живота му?

Може би в крайна сметка не постъпи глупаво. Изцяло се беше отдал на съпругата и вироглавите си синове. Може би светът все още му беше длъжник.

Раздаваше се целият — своите енергия и страст, — а какво получаваше насреца?

Запозна се с Кейт преди по-малко от седмица и сега изведнъж тя се беше превърнала в един от най-важните хора в живота му. Питър нямаше контрол или власт над нея, не знаеше какво иска или какво прави. Той ѝ беше дал възможността да опропасти всичко, което беше изградил и за което му пукаше. Дори по-лошо, тя го беше накарала да осъзнае, че не му пукаше за живота, който води. Може би просто го беше надраснал.

Случилото се не можеше да се поправи. Възможно ли беше обаче да остане заровено и забравено завинаги? Не можеше да си го представи, защото не беше способен да контролира една загнездила се в ума му мисъл: независимо какво беше казала Кейт, трябваше да я

види отново. Живите спомени след онази първа целувка се повтаряха отново и отново в главата му и надделяваха над угризенията му.

Обърна се на дивана и изпусна неволен стон.

— Питър? — Джил стоеше на прага на вратата, просто един силует в мрака. — Добре ли си?

— Просто не ми се спи — отвърна той. — Не исках да те събудя.

Съпругата му отиде на дивана при него и седна.

— Първо не можеш да ядеш, а сега не можеш да спиш.

— Знам. Не ми е ден.

— Да направя ли нещо за теб? Да ти донеса чай?

Питър изпусна дълга въздишка.

Не мисля. Просто трябва да оставя мозъка ми да почине.

— Мислиш ли, че ще ти мине?

— Вероятно. Трябва да мине.

— Онези хора, които и да са те, са просто клиенти, не са част от живота ти. Нали разбираш това?

— Да. Опитвам се.

— Сигурна съм, че ще се справиш. — Джил докосна лицето му в мрака. — Не те критикувам, скъпи. Просто отбелязвам. — След минута каза: — Ако се качиш горе, мога да те разтрия.

Дълбока въздишка.

— Може би ще помогне.

— Във всеки случай ще е по-добре, отколкото да се свиваш на дивана цяла нощ.

Питър въздъхна отново.

— Права си.

— Добре. — Джил го хвана за ръката и му помогна да стане. — Идвай тогава. Не искам да се сърдиш, но ще ти изключат алармата.

Сержант Бет Тъли знаеше, че не оръжията, а хората убиваха хора. През всичките си осем години като инспектор, а и от времето, през което беше полицейски патрул, тя си падаше по тях. Обичаше своя „Глок“. Харесваше ѝ да ходи на стрелбището, за да поддържа форма, наслаждаваше се на времето, прекарано с колегите ѝ, през което стреляше на воля по мишени с най-различни патрони и огнестрелни оръжия. Досега не ѝ се беше налагало да използва пистолета си по време на изпълнението на служебния дълг, но това не ѝ пречеше да се чувства спокойна, като го носеше всеки ден. Нямаше представа какво би било усещането да е без него, и въобще не ѝ се искаше да разбира.

Независимо от това трябваше да признае, че оръжията често допринасяха за ескалирането на насилието и стигането до убийство. По време на една семейна свада съпругът и съпругата можеха да прибегнат до удари с тежки предмети, хвърляне на чинии и друга посуда, че дори и използването на кухненски ножове, но доста рядко тези импровизирани оръжия — грабнати случайно и използвани в разгара на скандала — довеждаха до фатален край.

От друга страна, ако в семейството имаше пистолет, шансовете някой да бъде убит се покачваха значително.

Бет не одобряваше забраните за притежание. По нейно мнение всеки гражданин в страната имаше абсолютното право да разполага с колкото си оръжия пожелаеше. Но днес семейство Риналди щяха да са живи, ако нямаха оръжие в къщата си. Бет отбеляза това през своя партньор Айзенхауер (Айк) Маккафри.

Айк, четиридесет и две годишен кльоцав червенокос мъж с белези от акне по лицето и светлосини очи, не беше на същото мнение.

— Не съм съгласен. Ако нямаха пистолет, тя просто щеше да го наръга или пребие. Щом е решила да го убие, щеше да намери начин.

— Добре, за него съм съгласна. Но защо се е самоубила след това? — попита Бет. — И с какво щеше да го стори, ако нямаха огнестрелно оръжие? Щеше да се удря до смърт с точилката ли? Или

да се наръга в окото? Не мисля. Просто искам да кажа, че ако нямаха пистолет, поне госпожа Риналди щеше да е жива. Дори двамата можеше да са живи.

— Добре де, добре. Като че ли да останат живи, би било нещо положително в този случай. По този начин, с един бърз и безболезнен изстрел в главата, тя е спестила нашето време и разходите за съдебен процес. От друга страна, ако нямаха пистолет, говорим за десет години затвор и три хранения на ден, които не са никак евтини. А самият факт, че са имали огнестрелно оръжие и са го използвали ефективно... хей, жената е спестила милиони долари на добрите данъкоплатци, а може би и повече, защото винаги съществува възможността в затвора да се разболее и да е необходимо лечение на някое бавно дегенеративно заболяване, вместо просто да я оставят да умре от старост. С достойнство, разбира се.

— Разбира се — съгласи се Бет. — Очевидно е — още повече като излиза от устата на такава чувствителна душа като теб.

Стояха на балкона на апартамента на семейство Риналди, четири етажа над „Калифорния стрийт“ и недалеч от собствения дом на Бет на „Лейк стрийт“. Екипът на криминалозите беше вътре и разследваше случилото се: както изглеждаше, по-рано този петък сутринта Шанън беше застреляла Франк в спалнята, а след това и себе си в кухнята.

Пистолетът все още се намираше на кухненския под, на около метър от тялото на жената.

Айк прекрачи плъзгащата се врата, огледа местопрестъплението и се върна при партньорката си.

— Какво мислиш? — попита той. — Като оставим философстването настрана, приключихме ли тук? Няма съмнение какво се е случило, нали?

— Никакво — отвърна Бет. — Убийство с огнестрелно оръжие.

— Това също. Но имам предвид за свадата?

Бет си помисли, че всичко беше като по учебник, истинско клише. Мъжете, които биваха застрелвани от жените си в спалнята, обикновено бяха неверни.

— Застреляла го е в леглото. Айк. Символизмът е пределно ясен. Той ѝ е изневерявал и тя е разбрала. Вероятно се е обаждал на любовницата си през половин час. Когато проверим телефона му, ще се увериш, че съм права.

— Смяташ, че е очевидно, така ли?

— Да. — Бет сви рамене. — Ти не си такъв, разбира се, но общо взето мъжете са доста глупави.

* * *

Бет не смяташе, че мъжете държат монопола над тъпотата. И жените често оглупяваха.

След обезпокоителния разговор с най-добрата ѝ приятелка Кейт миналия вторник случаят на Риналди беше точен пример какво можеше да се обърка в една такава ситуация. Нямаше да е зле да се вземе поука от него.

Както беше предвидила, в изходящите обаждания в телефона на Франк Риналди имаше един номер, който се повтаряше около милион пъти през изминалия месец. Когато Бет го набра в 10:30 часа тази сутрин, получи отговор от млада жена:

— Франк? Къде беше? Толкова се тревожех за теб.

Бет се представи и ѝ сподели лошите новини. Младата жена, Лори Шоу, се пречупи и плака пет минути на телефона, което разтърси Бет повече от обичайното.

По-късно Бет стоеше на бюрото си на четвъртия стаж на Съдебната палата на Сан Франциско и държеше телефона си в ръка. Айк беше излязъл, за да купи китайско за обяд, което и осигури известно време на спокойствие.

Кейт звучеше весела и щастлива, но след първите няколко думи на Бет усети нещо в гласа ѝ.

— Какво има? — попита тя. — Нещо не е наред ли? Кажи ми.

Бет въздъхна не само заради прямотата на Кейт, но и заради възможността да сподели бремето, с което се беше натоварила.

— Всичко е заради моя свят. Този, в който живея. Не че не съм искала да е такъв. Не казвам това. Но понякога е доста гаден.

— Какво се е случило?

Бет се взе в ръце, изпусна въздишка и обясни:

— Обадох се на това момиче преди около час, защото номерът и беше в телефона на мъж, убит от съпругата си. Оказа се, че ѝ е бил любовник, и смъртта му тотално я пречупи. Човекът бил любовта на

живота ѝ. Имали намерение да се оженят веднага след като той се разведе...

— Смотаняк.

— Знам. Наистина. Но във всеки случай, тя му е вярвала.

— Разбира се. Винаги им вярват, нали? Имали ли са деца?

— Не.

— Е, трябва да благодарим на бог за това.

— Както и да е — продължи Бет, — казах ли ти, че съпругата му го е убила? Застреляла го е в леглото, след което е застреляла и себе си.

— Господи, Бет. Така ли мина сутринта ти? Не знам как издържаш. Имам предвид, че виждаш всички тези неща в действителност, нали? Не е като да ги чуеш по новините.

— Не. Не е като да ги чуеш по новините, никак даже. Доста по-истинско е. — Бет реши да предаде своето не толкова скрито послание: — Хората не осъзнават, че изневерите имат последици.

Кейт не отговори нищо.

Бет я притисна.

— Това момиче беше смазано. Сякаш беше настъпил краят и на нейния живот. Не можеше да спре да плаче, не можеше да повярва, че това наистина се беше случило. Искях да ѝ кажа, че е трябвало да помисли какво може да стане, преди да реши да спи с нечий чужд съпруг, но предполагам, че съвсем скоро ще осъзнае това. Нямахше нужда да ѝ изнасям лекция, не и сега. Но поне е можела да помисли за... — не довърши изречението.

— Всичко е толкова тъжно — отвърна Кейт. — Можело е да се избегне.

— Сърцераздирателно е — съгласи се Бет. — Ето го и партньора ми, носи ни обяда. Искаш ли да си направим разходка следващата седмица?

— Вторник?

— Ще си я впиша в графика. Благодаря ти, че ме изслуша, Кейт. Извинявай, че ти споделих всичко това.

— Винаги съм насреца. Обичам те, знаеш го, и една от причините за това е начинът, по който приемаш нещата.

— Аз също те обичам — отвърна Бет. — Ще се видим във вторник.

* * *

Питър стана от леглото малко преди обяд.

Обу си стари панталони „Докърс“ и сива тениска „Найк“, след което слезе долу в празната къща. Джил му беше оставила бележка на плота в кухнята: „Забранявам ти да ходиш на работа. Също така те обичам изключително много. В хладилника има фритата. Обичам те (пак), Джил-бъг“.

Питър се запита дали е възможно съпругата му да беше разбрала. Не можеше да си представи как, освен ако не беше говорил насън. Дори тогава би измислил добро оправдание. В началото на брака им Джил беше изкрещяла два пъти посред нощ името на Джими, един от бившите ѝ приятели, с когото беше скъсала преди много време.

Но — мисълта се появи неканена и го накара да се запита за първи път наистина ли беше приключила с него? Кой можеше да каже дали съпругата му не му беше изневерявала по някое време?

— Не е — каза Питър на глас с погнусен тон. — Сигурен съм.

Нямаше намерение да я обвинява.

Решението стоеше пред него и му се присмиваше. Химикалка и листчета. Седна на един от столовете до плота и ги взе.

Не. Не можеше да остави бележка.

Трябваше да поговори с нея лично. Поне толкова ѝ дължеше. Можеше да ѝ се обади в службата още сега, да я помоли да се прибере и да ѝ съобщи, че ще се изнесе, че ще отидат на семеен консултант или каквото пожелае тя. Щеше да ѝ се реваншира, ако можеше. Някак си. Нямаше извинение, просто беше слаб и прецака нещата. Нямаше думи, с които да ѝ покаже колко много съжалява.

Проблемът беше, че съвсем не се чувстваше така. В него говореше навикът, придобит от дните, в които живееше в сянката на вината.

Можеше, разбира се, да спести болката на всички и просто да не ѝ казва. Да остави глупавата случка зад себе си. Кейт Джеймисън никога нямаше да бъде част от неговия живот. Тя нямаше намерение да започва връзка с него. Вече му беше обяснила това. Нямаше намерение да разрушава семейството си, както не искаше да вреди и на неговото.

Щом нямаха намерение да говорят за това и да го повтарят отново, то нямаше нужда някой да научава за него.

Така Джил нямаше да бъде наранена. Струваше си дори само заради тази причина.

Но тук се обаждаше друг навик. Искаше ли да продължава да води живот, в който да предпазва Джил от реалността? Защо не се замислеше за собственото си щастие, за собствените си нужди? Не искаше ли да се чувства жив?

С тишината, с която беше свикнал, щеше да прекара остатъка от дните си в опити да ѝ се реваншира. Нямаше да има нужда да ѝ обяснява защо се е превърнал в по-добър съпруг, глава на семейството, баща, любовник, човек. Щеше изцяло да се отдаде на новия им живот заедно. И никога повече нямаше да го застраши.

Адвокатът в него не беше съгласен, защото в такъв случай всичко щеше да е изградено на една лъжа. Възможно ли беше да се създаде хубав живот на подобна основа?

Не можеше. Невъзможно беше.

Трябваше да ѝ каже. Това беше единственият начин.

Стана от стола и отиде до телефона. Започна да набира служебния номер на Джил, но се спря и остави слушалката.

Не прави нищо, каза си, преди да обмислиш последиците в краткосрочен и дългосрочен план.

Не можеше да си позволи още една грешка. Трябваше да помисли и да се увери, че постъпва правилно. Не биваше да опропаства всичко с (поредния) глупав ход.

Трябваше да избягва отчаяните действия.

Всичко зависеше от това.

* * *

Кейт и Рон имаха традиция за първия петък от месеца, която водеше своето начало, откакто Кейт напусна местната фирма за рисков капитал, и сега, седемнадесет години по-късно, на стената на уединеното сепаре за двама в задната част на „Самс Грил“ имаше малка месингова плочка, на която бяха гравирани имената им. Това беше един малък източник на гордост за тях, затова, когато Кейт се

разположи на мястото си, първото нещо, което направи, беше да си целуне пръстите на ръката и да ги допре до табелката. Рон отпи от мартинито си и ѝ кимна в знак, че и той беше изпълнил същия ритуал. Остави чашата си със столче и попита:

— Знаеш ли какъв ден е днес?

— Трябва ми жокер.

— Незначително събитие.

— Хмм. — Кейт взе чашата си и отпи малка глътка от нея. — Колко незначително?

— Средна работа. Средно незначително. Въпреки това — истинско.

— Дай ми още един жокер.

— Добре. Дватамата с теб, без децата.

Кейт се облегна назад, скръсти ръце и се нацупи — беше много сладка така. Най-накрая срещна погледа на съпруга си, вдигна пръст и посочи.

— Плочката.

— Добра си — отвърна Рон впечатлен. — Какво за нея?

— Имаме юбилей.

Мъжът се ухили и кимна възхитен.

— Би ли повярвала, ако ти кажа, че числото, за което говорим, е двеста?

— Бих — отвърна Кейт, — само дето знам, че не сме чак толкова стари.

— Ах, забравяш, че времето, прекарано в „Самс Грил“, не те състарява, така че сме спестили поне половин година.

— В такъв случай допускам, че има някаква минимална възможност да си прав, старче.

Появи се любимият им сервитьор Стефано, който взе поръчката им за бутилка шампанско „Рюдерер“, с което да отбележат годишнината си. Когато мъжът се оттегли и затвори завесите след себе си, Кейт бързо се изправи, наведе се над масата и целуна Рон.

— Здравсти — каза му тя.

— Здравсти и на теб. Искаш ли още една?

— Само гледай да я бива.

Рон сложи ръка на врата на съпругата си и я придърпа към себе си за момент.

— Тази как беше? — попита той, когато я пусна.

— Задоволителна. Доста прилична даже. — Все още усмихната, Кейт се върна на мястото си и отново посочи към плочката. — Каква методология използва, за да изчислиш, че числото е двеста?

Рон също ѝ се усмихна.

— Имаш ли представа колко е чудесно да излезеш с красива жена, която използва думата „методология“ правилно?

— И забавна?

— Да, също така и забавна.

Кейт беше изпънала лявата си ръка на масата и Рон я хвана.

— Методологията — напомни му тя.

— Веднага. Нека започнем с няколко предположения — каза мъжът и ги изложи пред нея: средно бяха идвали по дванадесет пъти на година за шест и половина години, преди ресторантът да сложи плочката им, и още единадесет години след това, минус един пропуск на година поради една или друга причина, което ги отвеждаше точно до тяхното посещение номер двеста или някъде около него. — Казвам да го обявим за незначително събитие в живота си и да празнуваме.

— Незначително събитие да е тогава.

— В светлината на това... — Рон бръкна в джоба на самото си, извади малка кафява филцова кутийка и ѝ я подаде. — За моята партньорка във всичките двеста първи петъци.

Очите на Кейт заблестяха, когато взе кутийката и я отвори. Вътре намери черна перла със златна верижка. Поклати глава. Въздъхна и каза:

— Прекалено си добър, знаеш ли това? Как успях да те задържа?

— Сигурно заради хубавия живот. — Рон сви рамене. — Видях я на една витрина и тя ми проговори. Нямах други черни перли, нали?

— Знаеш, че нямам. — Кейт закопча верижката на врата си. — Никога няма да я сваля.

* * *

След обяда, все още леко замаяна от шампанското, Кейт реши да се разходи в центъра, като си проправяше път през небостъргачите във

финансовия район и накрая сви покрай сградите на „Ембаркадеро“, където знаеше, че се помещава адвокатската кантора на Питър.

Неусетно се озова пред Фери Билдинг.

В този топъл и слънчев петъчен следобед мястото беше оживено от туристи и местни, които пазаруваха за уикенда. Кейт разгледа щандовете със съдове за готвене, спря се на „екстра върджин“ зехтините, сушените гъби, прошутото. Отби се в месарницата на „Голдън Гейт“, откъдето реши да купи необходимото за една специална вечеря, с която да благодари отново на Рон за черната перла, а именно голямо парче филе от еленово месо, което му беше любимо. Приготвяше го леко кърваво реър и го сервираше с печени зеленчуци моркови, див копър, картофи, праз — и бутилка „Сребърен дъб“.

Или не. Не „Сребърен дъб“.

Може би бордото щеше да е по-добър избор.

Не очакваше да види Питър тук, но дори малката възможност да се засекат, я накара да тръпне в очакване, докато си проправяше път през тълпата от хора. Постоянно някой, който можеше да е той — но се оказваше, че не е — се появяваше в периферията на зрението ѝ всеки път, в който завиваше зад ъгъла; това очакване беше също толкова силно, колкото е ефектът от шампанското. Макар да го правеше неволно, на всеки две минути слагаше ръка на корема си и си поемаше въздух.

Йерусалимският артишок изглеждаше чудесно и перфектно щеше да се впише с другите зеленчуци, помисли си Кейт.

Натоварена с покупките си, тя се насочи към женската тоалетна. Смяташе след това да излезе навън на слънце, да пие едно капучино и да наблюдава кея, преди да си хване кола на „Юбер“, която да я закара у дома. В коридора забеляза може би един от последните публични телефони в Сан Франциско, определено не можеше да се сети за друг.

Една силно татуирана млада жена с пиърсинги, черен потник и отрязани дънки, розова коса и пръстен в носа, стоеше със слушалки в ушите и се смееше пискливо, с което печелеше неодобрителните погледи на минувачите.

Навън Кейт седна на една малка маса, където се наслаждаваше на чудесното кафе и хубавото време. Струваше ѝ се почти нереално, толкова ѝ беше приятно тук, в такава близост до водата, където обикновено се зараждаше следобедният бриз.

Докато отпиваше от кафето си, пристигна един от фериботите и от него слязоха ентузиазирани и радостни пътници. Човекът, седял на масата до нея, беше оставил нещо подобно на кроасан и внезапно една голяма чайка се спусна точно над главата ѝ, сграбчи го и отлетя, за да бъде веднага нападната от друга двойка птици, които кряскаха и създаваха невероятна птича драма.

В същото време момичето с розовата коса, което използваше публичния телефон, излезе от сградата. Забеляза, че Кейт я гледа, но без добре познатия ѝ осъдителен поглед, усмихна ѝ се и ѝ кимна, след което продължи да върви по кея, зави и се изгуби.

Кейт се наслади на последната глътка от кафето си, която беше изключително сладка заради останките неразтворена захар. Провери колко е часът и видя, че е станало три — почти същото време, по което му се обади вчера. Можеше да стои тук колкото си иска и...

Очакването, което се беше зародило в нея, когато седна да пие кафе, от едва забележимо беше изпълнило всяка клетка на тялото ѝ.

Кейт събра нещата си, избута стола назад от масата и стана.

Нямаше да му се обажда от мобилния си телефон. Прекалено рисковано беше. Момичето с розовата коса, което говореше по публичния, беше знак, който не биваше да пренебрегва.

Така или иначе, имаше намерение да се вслуша в съдбата. Смяташе да се остави в нейните ръце. Ако някой друг използваше телефона, когато стигнеше до него...

* * *

— Здравейте. Мога ли да разговарям с Питър?

— Не е в офиса. Ще оставите ли съобщение? Или желаете да ви свържа с гласовата му поща?

— Знаете ли как мога да го открия?

— Съжалявам, но нямам представа. Господин Аш проверява редовно гласовата си поща. Ще ви се обади веднага.

— Добре. Благодаря ви. Свържете ме с гласовата му поща.

— Секунда. Готово.

* * *

След като ѝ каза „здравей“, Тереза му отвърна, че звучи ужасно.

— Благодаря ти — отвърна Питър. — Хубаво е да го чуя. Също така се чувствам ужасно. Не мога и да спя.

— Депресиран ли си?

— Донякъде. Както и да е, обаждам се, за да проверя какво е положението. Има ли нещо, което трябва да знам?

— Не. Спокойно е. Провери ли си гласовата поща?

— Точно преди да ти се обадя. Нямахте нищо.

— Хмм. Странно.

— Защо?

— Една жена те търси преди двадесет минути. Свързах я с гласовата ти поща. Не ти ли е оставила съобщение?

— Очевидно не. Каза ли коя е? За какво става въпрос? Дали е важно?

— Не, нищо не спомена, но приличаше много на жената, която се обади вчера, и каза, че ти е лична приятелка. Сигурен ли си, че не ти е оставила някакво съобщение на гласовата?

— Сигурен съм. Няма нищо.

— О, добре тогава. Ако е важно — каза Тереза, — ще се обади отново.

Доброто им настроение от „Самс Грил“ се беше запазило през целия ден. Рон и Кейт седяха в дневната и чакаха децата им да се приберат от училище. Часът беше малко след шест. Кейт стоеше пред големите прозорци в предната част на къщата и наблюдаваше улицата през вътрешните щори. Слънцето беше ниско на запад и къпеше цялата улица в мека жълта светлина. Топлите му лъчи не можеха да проникнат вътре в къщата.

Рон седеше в своя фотьойл за четене. Кейт се беше появила преди минута, беше му подала тежка чаша, пълна до половината с уиски, и беше отишла да погледне през прозорците.

Той каза зад нея:

— Може би трябва да отидеш да ми налееш още едно питие, докато се наслаждавам на това.

Кейт се обърна към него.

— Когато си готов, ще обсъдим следващото. — Тя отиде при него, седна на облегалката на фотьойла и докосна черната перла на верижката. — Все още не мога да повярвам, че ми подари това нещо.

Рон вдигна поглед.

— Смяната на темата няма да помогне. — Отпи сериозна глътка от питието си. — Радвам се, че ти харесва.

— Великолепно е. — Кейт сложи ръка на рамото му. — Приготвям чудесна вечеря. Всичко ще бъде наред.

— Може би няма.

— Разбира се, че ще бъде. Това е просто един клиент. Губил си клиенти и преди.

— Не и като този. Спечелихме десет милиона долара миналата година и дванадесет предишната. Това не са пари, които можеш да изкараш за няколко седмици. А шибаният Джеф...

— Не е виновен той, Рон, просто...

— Не се заблуждавай за шибания Джеф. Той все още работи с „Текей“, шибания ми клиент, защото не Джеф прецака нещата. Аз бях. Само дето не прецаках всичко. Направих каквото трябва. Предвид

онова, с което трябваше да работя — тези хора просто не искат да повярват, че американските закони не позволяват да извършват такава дейност. Не ми пука, че в Япония или Китай е позволено. Нагласянето на цените тук е престъпление. Аз ги спасих. Постигнах огромен успех, най-добрия възможен резултат. Най-добрия.

— Сигурна съм, че е така, Рон, но...

— Но междуременно — съпругът й вече се беше въодушевил — заради моето посрамване и недостойно поведение трябваше да се поклоня пред шибания господин Хироши и да му кажа, че напускам. Докато в същото време спечелих проклетото дело и го предпазих от влизане в затвора. Голяма работа, че трима от хората му ще бъдат тикнати зад решетките? Ще получат минимални присъди — не повече от две години, пред доста по-сериозни алтернативи. Самият Хироши щеше да получи двадесет. Знаеш ли кой му спаси задника? Искаш ли да познаеш?

— Не — отвърна Кейт. — Знам, че си бил ти. Всички знаят, че си бил ти.

— Питай Джеф дали е така.

— Джеф също знае, Рон. Наистина.

— Каква полза имам от това? Каква полза имаме ние от това? Джеф трябваше да ме подкрепи и да ги остави да се шибат. Вместо това той любезно се съгласи да ги представя и да ме държи настрана. О, и след като той ще работи с „Текей“, а не аз, неговите доходи се увеличават, а моите намаляват. Но това няма значение какво, по дяволите, да правя със съдружниците си? И със собствените си акции?

— Какво си очаквал да направи Джеф. Рон? „Текей“ все още е с вашата фирма, при вас с, момчета. Джеф не може да се откаже от десет милиона годишно.

— Естествено, че може! Бина не си знае парите. Все още получава доста добри доходи. Можеше да ме подкрепи, вместо да ме хвърли на вълците. — Рон отпи нова голяма глътка и най-накрая се успокои малко. — Може би ще напусна. Ще започна наново сам.

Кейт стисна рамото му.

— Нека първо видим как ще се развият нещата — каза тя. — Не е необходимо да взимаш решението днес.

Кейт стана и отиде отново до щорите, за да погледне навън.

— Децата се прибират. Най-накрая. Слава богу. — Млъкна, за да си поеме въздух. — Не мисля, че трябва да викаме на Ейдън.

— Не. — Рон наклони чашата си на една страна. — Опазил ни бог да покажем гнева си пред нашите шибани сладурчета, които до голяма степен спомогнаха още повече да ми се прецака денят.

Кейт поклати глава.

— Няма да се почувстваш по-добре.

— Не се знае. Много ми се иска поне веднъж да опитам и да видя какво ще излезе. Кой знае, може би през всичките тези години сме бъркали, когато сме се осланяли на мира, любовта и разбирателството.

— Sprawяме се добре. Ейдън е добро хлапе. Ще разберем каква е причината за всичко. Викането няма да го научи на нищо, само ще му покаже колко страшен можеш да бъдеш.

— Може би искам точно това?

Кейт отиде до фотьойла на съпруга си и падна на колене пред него. Сложи ръце върху неговите, наведе се и го целуна.

— Няма нужда да бъдеш лош. Искаш да те обичат и уважават, и ако им се развикаш, ще си помислят, че си просто един задник.

Рон затвори очи и изпусна дълга въздишка.

— Знам, знам — отвърна накрая той. — Разбира се, че ще бъдем разумни. Разбира се, че ще обсъдим всичко. Но така ми се иска поне веднъж да изпусна парата. Баща ми я изпускаше постоянно с мен.

— А ти продължаваш да смяташ, че е задник.

— Да. — Рон се ухили. — Но не през цялото време.

— Всичко ще се оправи. Ще видиш. Нещата във фирмата и проблемът с децата. — Кейт го целуна отново и стана, когато чуа задната врата към кухнята да се отваря. — Двамата ли сте? — провикна се тя.

Джейни беше в осми клас, редактор на годишника на „Святото име на Исус“, а Ейдън играеше в бейзболния отбор „Дивите котки“ на „Свети Игнатий“. Кейт и Рон се определяха като агностици — нито един от двамата им не беше стъпвал в католическо училище, но смятаха, че то е добро начало в живота за двете им деца. Определено бяха на едно мнение, че никое от хлапетата Джеймисън няма да посещава държавно училище в Сан Франциско.

Гласът на Ейдън беше станал по-нисък поне с октава през последните пет месеца:

— Да — отговорът проехтя през стените и дървените подове.

— Преди да отидете в стаите си, с баща ви искаме да поговорим с вас.

Последва нова врява и мърморене, след което двете деца се появиха под арката, която водеше в дневната. Джейни вървеше една стъпка зад брат си, но за сметка на това заговори първа:

— Здравейте — поздрави ги с най-невинния си глас. — Какво става?

— Добър въпрос — отвърна Рон. — Толкова добър, че няма как да се сдържа и да не ви го задам. Ейдън, какво, по дяволите, става?

— Какво имаш предвид?

— Пита ме „Какво имам предвид?“, сякаш няма никаква представа. Сигурен ли си, че искаш да проведем този разговор така? Като се преструваш, че нямаш идея какво става? Защото нека ти спестя глупостите: ние знаем.

Рон погледна съпругата си с умолителен поглед и тя пое щафетата:

— Отец Сайлс — деканът на момчетата в „Свети Игнатий“ — се обади на баща ти на работа този следобед, за да провери дали си добре, след като не си се появявал на училище два дни. Също така не си вдигал мобилния си и не си отговарял на съобщенията му. Два дни, Ейдън! Какво, за бога, си мислеше? Какво става?

— Не му се карайте — каза Джейни. — Вината е моя.

— Не е твоя — кресна ѝ Ейдън. — Сам го направих. Решението беше мое.

— Кое не е нейна вина? — попита Кейт. — Ейдън, какво решение си взел?

— Да избягам от училище.

— Да избягаш от училище? Това ли е отговорът ти, просто да избягаш от училище? — ядоса се Рон. — Какво прави през това време?

Ейдън сви рамене.

— Мотаех се. Разхождах се наоколо.

— Просто се мотаеш и разхождаш? Защо? — Рон изпъна ръце пред себе си, но ги свали и погледна невярващо сина си. — Осъзнаваш ли, че ти остава само месец преди края на училището? Ако сега се

провалиш... Знаеш, че това е най-важният момент, ако искаш да влезеш в колеж...

— Не ми пука за колежа.

— Разбира се, че ти пука — намеси се Кейт. — Двамата с баща ви работим цял живот, за да ви изпратим в колеж. Кога започна всичко това? Каква е причината за него?

— Господин Рийд — отговори Джейни.

След един дълъг момент на мълчание Кейт наруши тишината.

— Господин Рийд, който отговаря за годишника? Какво за него?

— Той е гей, нали знаете?

— Да, знаем — отвърна Рон. — Или поне си мислим, че знаем. Какво от това?

— Татко, той се страхува, че ще го уволнят.

— За това, че е гей? В Сан Франциско? Не мисля, миличка. А и какво общо има това с Ейдън?

— Господин Рийд е гей и преподава в католическо училище, татко, а знаеш, че архиепископът накара всички такива да смятат, че следващото нещо, което ще направи, ще е да ги разкара. Не можеш да го виниш, че се страхува. Не прочете ли писмото?

Преди няколко месеца архиепископът на Сан Франциско изпрати писмо до всички католически училища в епархията, за да им напомни какви са истинските учения на Църквата и че те коренно се противопоставят на еднopolовите бракове, хомосексуалността, контрола над раждаемостта и абортите. Писмото изрично забрани на учителите „видимо“ да противоречат на тези учения и мнозина смятаха, че това е умело скроен план, който има за цел да освободи преподавателите, които не подкрепят позицията на Църквата по тези въпроси.

Рон кимна на дъщеря си.

— Разбира се, че го прочетох, но то беше толкова реакционно, че въобще не го приех на сериозно. Наистина? Нека оставим гейовете, което също си е достатъчно зле, но Църквата също така е против контрола над раждаемостта? Все още? Двамата с майка ви смятаме, че е абсурдно. Но нали вече обсъдихме всичко това? И то много позадълбочено, отколкото в действителност заслужава? Господин Рийд няма да бъде уволнен, Джейни. Той ще осъди епархията и ще спечели,

и след всичките скандали с педофилия в нея тя няма да издържи на съдебните дела.

— Все още не разбирам — започна Кейт — какво общо има това с Ейдън. Освен ако... — Жената като че ли току-що направи невероятно откритие и покри уста с ръка.

— Господи, мамо! — експлодира Ейдън. — Не съм гей, ясно! Наистина! Може би не си забелязала, че имам приятелка от две години...

— Това не означава, че...

— В този случай означава! Господи! Сигурен съм.

— Добре, добре, всички да се успокоят. Рон беше станал на крака. — Просто се опитваме да стигнем до дъното на нещата. — Погледна сина си. — Никой не казва, че си гей. И тъй като не това е проблемът, искам да разбера какво общо има бягането ти от училище с господин Рийд.

— Тези хора са шайка лицемерни кретени — отвърна Ейдън.

— За кого говориш? — попита баща му.

— Учителите, администрацията, всичките. Никой от тях няма достойнството да се изправи и да каже: „Хей, ние не сме съгласни с всичко това. Няма да го прилагаме.“. Щом не го правят, излиза, че са съгласни с тези средновековни лайна. А аз не искам да съм част от това. Не искам да бъда лицемер. Не искам да ходя в тяхното училище.

— Точно това казах и аз — съгласи се Джейни. — Ейдън реши, че трябва да направи нещо.

— Чакай малко — прекъсна я Кейт. — И ти ли бягаш от училище?

— Не, но ако уволнят господин Рийд, ще спра да ходя.

— Тя е в осми клас — каза Ейдън. — Те не са получили писмото, затова няма на какво да се реагира. Но при средните училища е по-различно — обясни той. — Трябвало е да му се опълчат, но вместо това те — или поне ние в „Свети Игнатий“ — просто са си затраяли. Така че ако не искам да бъда свързан с това, а аз не искам, нямам друг шанс. Трябва да напусна.

— Аз също смятам, че постъпва правилно — съгласи се Джейни.

— Е — започна Рон, — не мога да отрека, че становището ви е идеалистично. Онова, което не разбирам, е защо не дойдохте при мен и

майка ви, за да поговорим по въпроса. В това семейство обсъждаме проблемите си, нали?

Ейдън изпръхтя.

— Просто щяхте да ни кажете да не го правим.

— Не е вярно — възпротиви се Кейт. — Щяхме да поговорим точно както правим сега.

— И накрая щяхте да решите, че не бива да правя нищо.

— Може би щяхме да решим да сториш нещо по-различно, което нямаше да повлияе зле на последния ти срок.

— С други думи — нищо.

— Не, не нищо. Може би отворено писмо от теб до „Кроникъл“ или архиепископа. Или всички ние можехме да отидем в „Свети Игнатий“ и да кажем на администрацията, че ако не заемат различна позиция, ще те отпишем от училището им. Точно това смятам, че трябва да направим. Сигурен съм, че можем да измислим и нещо по-добро. Но не е редно просто да бягаш от училище и да изчезваш за ден-два, Ейдън. Двамата със сестра си правите нещата за мен и майка ви прекалено трудни. Ясно?

— Не знам, татко. Нямам представа какво трябваше да направя.

— Разполагаме с цял уикенд — отговори Кейт. — Това ни дава малко време за размисъл. Какво ще кажеш?

Ейдън се намръщи и сви рамене.

— Предполагам, че няма проблем.

* * *

— Предполага, че няма проблем? — Второто питие на Рон беше на привършване, той говореше тихо, за да не могат децата, които се намираха някъде из къщата, да го чуят. — Я стига.

— Просто иска да се покаже като съвестен младеж пред нас.

— Мислиш ли, че ми пука дали е съвестен? Говорим за колежите, в които може да влезе, за бъдещето му. Това е единственото важно нещо. А не дали ще уволнят някакъв учител, който може да е или да не е гей. Сериозно? Това проблем ли е? Какво ще кажеш за този половин милион, който изхарчихме за частното им образование, за да могат — внимавай — да получат шанс в един мега конкурентен свят да

влязат в правилния колеж? Не сме ли им дали ясно да разберат всичко това досега?

— Наясно са, Рон. Знаят какво е заложено.

— Бих се съгласил с теб преди няколко дни, но вече не съм толкова сигурен. Току-що станах свидетел на някакво самодоволно морално позъорство и си задавам въпроса: „Това моите деца ли са? Защо рискуват всичко, което сме направили за тях?“. Нима разбират ситуацията наистина?

— Разбират я, Рон. Ще се опомнят. Просто се опитват да направят онова, което смятат, че е правилно.

— Колко мило от тяхна страна.

— Ще се опомнят.

— По-добре да го сторят.

Бет намери името Лори Шоу под една от шестте пощенски кутии пред входа на лобито на сградата на „Грийн стрийт“, която беше сравнително модерна и добре поддържана. Натисна бутона и зачака.

Лори беше жената, която имаше афера с Франк Риналди, жертвата от тази сутрин. Макар да не беше заподозряна за трагедията на семейство Риналди, тя беше любовница на съпруга. Като такава — независимо дали беше заподозряна, или не — трябваше да бъде подложена на разпит от разследващите инспектори.

Бет беше наясно, че по процедура се налагаше да се обади и да покани Лори на разпит, който щеше да бъде записан. Двама инспектори и камера. Така се правеше. Но този случай беше толкова чисто убийство — самоубийство, че Бет успя да убеди Айк, че може да разпита Лори сама още тази вечер и да отметнат тази точка от задълженията си.

В интерес на истината, не можеше да предостави основателна причина за желанието си да говори лично с тази жена. Телефонният разговор, който проведе с нея тази сутрин, за да я уведоми за кончината на любимия ѝ, не ѝ излизаше от главата през целия ден и някакво шесто чувство ѝ подсказваше, че може да се почувства добре, ако получи съчувствието на друга жена. Бет беше изгубила съпруга си Дени преди седем години и познаваше болката от загубата.

Разнесе се глас:

— Да?

— Лори Шоу? Инспектор Тъли от полицията. Можете ли да ми отделите няколко минути?

Високоговорителят остана безмълвен, но вратата се отключи и Бет влезе вътре. Когато асансьорът спря на точния етаж, тя прекоси коридора до номер 5 и натисна звънеца.

Лори изглеждаше на двадесет и няколко години, имаше големи сини очи и анорексично тяло. Очевидно беше плакала. Кожата около очите ѝ беше подпухнала и зачервена. Дългата до раменете ѝ коса

беше несресана. Краката ѝ бяха боси, носеше избелели дънки и мъжка бяла риза, която ѝ беше голяма.

— Лори? Аз съм инспектор Тъли. Бет. Говорихме по телефона тази сутрин.

Младата жена кимна, лицето ѝ беше празно. Отвори по-широко вратата и отстъпи назад.

Бет влезе в апартамента и я последва по късия коридор — в дясната му страна имаше просторна и красива дневна и кухня. Вратата вляво беше отворена, тя водеше в спалня с легло, което не беше просто пооправено, а истинска бъркотия одеялата и възглавниците бяха на купчина на пода.

На външната стена на дневната — която представляваше също така задната част на сградата — имаше три огромни прозореца с изглед към ясният късен следобед над „Юниън стрийт“, квартал „Марина“ и залива.

Лори просто се спря пред прозорците и погледна през тях. Без да се обръща, каза на Бет:

— Реши да се изнесе тази сутрин. Казах му да остане при мен. Можехме да... можеше да прибере дрехите си по-късно. Или просто да си купи нови. Не вярваше, че може да го нарани, но тя притежаваше оръжие. — Обърна се към инспекторката. — Какво ви говори това? Никой не притежава оръжие, ако няма намерение да го използва в един момент, нали?

— Франк имаше ли пистолет?

— Няма начин. Той не би застрелял никого. Смяташе, че всички, дори и Шанън, са като него. — Сякаш нещо ѝ хрумна току-що и Лори помита: — Желаете ли да седнете? Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Няма нужда, благодаря ви. — Бет отиде до кухненската маса и си дръпна един стол. — Но вие продължавайте. — Младата жена си наля половин водна чаша с водка от бутилката на мивката и я допълни с портокалов сок от хладилника. Обърна се, върна се при инспекторката и дръпна стол за себе си.

— Аз ще пийна — съобщи ненужно Лори и отпи сериозна глътка, преглътна, потрепери и поклати глава. Остави чашата на масата и се разплака. — Как е възможно Франк да го няма? — попита между хлиповете си тя. — Как е възможно това да се случва?

Бет неусетно стана, заобиколи масата и я прегърна. Никога не беше правила подобно нещо през цялата си кариера на полицай. Да, беше съветвала жертвите и техните семейства, но досега не се беше чувствала толкова лично въввлечена. Не знаеше защо е така и не й пукаше. Усети болката на тази жена по време на телефонния им разговор от тази сутрин — не че не смяташе, че част от вината е нейна — и това й беше достатъчно.

Лори също я прегърна. Бет я притисна по-силно до себе си и я остави да си поплаче. Когато приключи, тя каза:

— Благодаря ви. Съжалявам.

— Можеш да ме наричаш Бет. Няма за какво да се извиняваш. Имаш право да плачеш.

— Нямам представа какво ще правя.

— Никой не очаква нещо от теб. Има ли при кого да отидеш за известно време? Или някой, който може да остане тук при теб? Вероятно ще е по-добре, ако не си сама.

Лори кимна.

— Брат ми Алън ще дойде, когато свърши работа. Ще прекара уикенда тук.

— Добре. Идеята е чудесна.

— Не трябва ли да ми задаваш някакви въпроси?

— Трябва, да. — Бет извади диктофона си.

— Как мога да ти помогна? — попита Лори.

Звънецът ги прекъсна.

— Сигурно е Алън. — Младата жена се върна в коридора, за да пусне брат си. Бет чу няколко приглушени думи, поредния хлип и дълбок мъжки глас, който се опита да я успокои. Изправи се, когато влязоха в помещението, и Лори ги представи.

Алън изглеждаше в края на тридесетте си години, доста по-стар от сестра си. Беше голям мъж — около метър и деветдесет и пет, че и повече. Ръката му можеше да обхване тази на Бет, когато се ръкува с нея, но макар дланите му да бяха груби, допирът му беше нежен. Думите му обаче, когато разбра, че е от отдел „Убийства“, не бяха:

— Съжалявам, но се опасявам, че не разбирам защо сте тук.

— Бях на път да обясня това на сестра ви.

— Споменахте ли й, че когато разговаря с ченгета, трябва да има адвокат?

— Алън! Тя...

Мъжът вдигна ръка, за да прекъсне сестра си.

— Тя е ченге, Лори. Има диктофон. Не е тук, за да си поприказвате като приятелки. Бъди сигурна.

Бет се намеси:

— Лори не е заподозряна в убийството на приятеля си, сър. Разпитвам я като свидетел. Няма за какво да се тревожи.

— Въпреки това искате да ѝ зададете няколко въпроса, нали?

— Да, така е — отвърна раздражена Бет. Ето защо, напомни си тя, не биваше да се отклонява от протокола. Независимо от добрите ѝ намерения приемът тук въобще не беше топъл. — Все още не съм задала никакви въпроси на сестра ви, освен че я попитах как се справя. Просто искам да потвърдя, че онова, което вече знам, е истина — че е имала връзка с Франк Риналди, която може да е изиграла роля в случилото се. Помислих си, че за нея би било по-добре предвид обстоятелствата да поговорим тук, вместо да я викам в Съдебната палата. Това е всичко.

— Алън, тя не ме разпитва — каза Лори. — Наистина искаше да се увери, че съм добре. Моля те, Бет, остани още няколко минути. Задай си въпросите. Много се радвам, че дойде. Не искам да останеш с впечатлението, че те гоня.

Инспекторката погледна първо брата, а после и сестрата.

— По един или друг начин, Алън, Лори е въввлечена в убийство и самоубийство. Трябва да разберете, че има въпроси, които трябва да бъдат зададени. Наистина дойдох, защото, когато говорихме по телефона тази сутрин, сестра ви ми се стори много разстроена. Предположих, че при тези обстоятелства така ще е по-лесно, отколкото с някоя от другите опции.

— Права си — съгласи се Лори и се обърна към брат си: — Трябва да се извиниш.

Алън продължаваше да не изглежда убеден.

— Съжалявам, но не е често срещано явление полицаите да ти влизат в положението.

— Не се случва всеки ден — отвърна Бет. — Случаят на Лори е истинска трагедия. Помислих си, че може да има нужда от малко подкрепа.

— Извинете ме, че се държах така.

— Няма проблем. Мир? — Инспекторката протегна ръка и Алън я пое.

Отново беше нежен.

От пет години насам литературният клуб на Джил се събираше веднъж месечно в петък вечерта и никой нямаше намерение да променя това. Тъй като Питър не се чувстваше никак добре от вчера — не можеше да яде, не можеше да спи, вероятно заради преработване, тя му предложи да си остане у дома и да му прави компания. Обеща да му приготви едно силно мартини, да му сготви и да отвори бутилка хубаво вино.

— Не. Разкарай се отгук. Забавлявай се. Вероятно съм пипнал някаква лека настинка. Ще си легна в осем.

След като съпругата му излезе, Питър хапна китайско с начумерените близнаци. Тайлър и Ерик, доскоро неговите златни момчета, сега бяха от вражеския лагер. Вече можеше да прогледне през мъглата, в която живееше. Синовете му бяха истински лентяи — макар че Ерик беше по-лош от Тайлър, чиито безкрайни нужди го бяха лишили от голяма част от емоционалния му, а и сексуален живот със съпругата му. Джил имаше време за него единствено когато всичко с момчетата беше наред — доста жалка картинка, но такава, с която се беше примирил отдавна.

В интерес на истината, нещата при тях почти никога не бяха наред.

Безкрайните им финансови разходи щяха да станат още по-големи, когато след няколко месеца започнеха да учат в колеж — щеше да се изръсва с минимум осемдесет хилядарки на година за следващите четири години.

Мамка му. Направо не можеше да повярва. Когато той беше на осемнадесет — на тяхната възраст — се махна от къщата на родителите си и повече не се обърна назад. Плати от своя джоб за учението в колежа, записа се войник, отиде на война, завърши право и всичко това със свои средства.

Подобни неща бяха непозната концепция за незрелите му хлапета.

Ако седнеше да им обясни колко са безпомощни, щеше да предизвика негодуванието им. Нямаше енергията да се занимава с тях. Или пък имаше. Наистина не му пукаше, но тъй като не искаше да си разваля настроението, запази тона си цивилизован:

— Къде смятате да ходите довечера, момчета?

Двамата завъртяха очи един към друг. Като че ли въобще не беше там, като че ли не можеше да ги види. Въпреки това не ги остави.

— Тази вечер майка ви е в своя литературен клуб, а аз съм сам. Помислих си, че можем да излезем да гледаме някой филм.

— Филм? — изуми се Ерик и в тона му се усети присмех.

— Хм, петък вечер е, татко — намеси се Тайлър, за да смекчи част от удара. — Просто ще се помотаем.

— „Ще се помотаем“ не ми дава много информация какво точно ще правите — каза Питър.

— Сещаш се — продължи Тайлър, — с момчетата.

Не се сещаше. Представа си нямаше. Но реши да запази спокойствието и доброто си държание. Синовете му щяха да излязат и да правят каквото там нравеха, което вероятно беше глупаво и опасно, но не можеше да стори нищо, за да ги спре.

— Няма проблем — отвърна той. — Просто си помислих, че можем да излезем. Както и да е.

Десет минути по-късно вече ги нямаше.

В един друг живот, който му се струваше на светлинни години от сега, обичаше да чете и доколкото си спомняше, много хареса една книга със заглавие „Материята е от значение“. Намери я точно там, където я беше оставил, на масата до своя фотьойл за четене в дневната, но сега, след като я взе и разлисти няколко страници, нямаше представа колко беше прочел, докъде беше стигнал и така нататък. Загледа се в корицата за минута, след което прочете анотацията на гърба ѝ. Наистина ли я беше започнал? Струваше му се невъзможно.

Следващата му спирка беше телевизорът, където смяташе да убие два часа и вероятно да умъртви ума си, като погледа малко бейзбол. „Джайънтс“ играеха с „Кардинале“^[1] на „Ей Ти & Ти Парк“ и обикновено обичаше да слуша закачките на Крюк и Кайп^[2], но след половин ининг спря проклетото нещо, отиде в спалнята, постоя глуповато за известно време, след което се обърна, слезе по стълбите, взе си якето от гардероба в коридора и излезе.

* * *

„При Маккарти“ в квартал Усет Портал беше на по-малко от километър от къщата на Питър в Сейнт Франсис Ууд. Беше минавал покрай заведението стотици пъти, но не беше влизал в него от години, което си беше иронично, защото в момента, в който отвори вратата му, веднага си спомни, че това е негов тип място или поне място, което — често заедно с Джил — посещаваше, когато беше по-млад.

Петък вечер беше най-натовареното време — масите и барът бяха пълни с хора. Питър застана до вратата и се зачуди дали да не си потърси друга подобна дупка. Преди да е сторил каквото и да било, един едър брадат мъж пред него на бара стана от стола. Обърна се и го видя да стои там, след което му направи екстравагантен жест и му предложи мястото си.

— Тъкмо го пазех топло за теб.

— Благодаря.

Питър свали якето си, закачи го на стола и когато вдигна поглед, барманът се беше озовал пред него. Мачът, който беше гледал у дома, вървеше на три телевизора под акомпанимента на „Дайър Стрейтс“.

Поръча си джин „Хендрикс“ с лед.

Някъде до него се разнесе дрезгав женски глас, който не успя да бъде заглушен от музиката.

— Не съм опитвала „Хендрикс“. Едва ли обаче е по-добър от „Сапфир“.

Питър се обърна по посока на жената, никога досега не я беше виждал.

— Може би не е — отвърна той. — Но определено е различен. Роза и краставици.

— Моля?

— Субстанциите, които използват — обясни Питър. — В „Хендрикс“ са розови листенца и краставици. В „Сапфир“ е хвойна. Ако ги опиташ заедно, ще разбереш за какво говоря.

— Розови листенца? Наистина?

— Да.

— Трябва да опитам, докато нощта е млада и все още усещам вкусове.

Барманът дойде при тях и остави питието на Питър пред него.

— Стан — каза жената и посочи към чашата, — би ли забъркал едно такова и за мен? „Хендрикс“. — Тя погледна Питър в очите. — С лед или чисто?

— Става и по двата начина.

Жената кимна на бармана.

— Ти реши, Стан. — Избута своя „Сапфир“ на една страна и каза: — Ще си запазя питието, ако този „Хендрикс“ не проработи. — Обърна се към Питър. — Не мога да забравя основния проблем с джина.

— Какъв е той?

— Същият както при гърдите — отвърна тя. — Един не е достатъчен, а три са прекалено много.

Питър се усмихна.

— Да, забелязал съм.

— Познаваш ли жени с три гърди?

Усмивката му премина в смях.

— Не. Нямах това предвид. Просто исках да кажа, че три джина са прекалено много. Макар че това се отнася и за гърдите, разбира се, след като ги спомена.

Красавицата артистично погледна надолу към себе си първо едната си страна, а после и другата. Имаше много за гледане там.

— Пфу — каза тя и двамата се засмяха.

Непознатата протегна ръка.

— Даян.

---

[1] St. Louis Cardinals — бейзболен отбор. — Бел.ред. ↑

[2] Крюк и Кайп — известни спортни коментатори. — Бел.прев.

Джеф и Бина Кук нямаха деца. Почти всяка вечер посещаваха някакво културно събитие — концерт, театър, опера, лекция, най-често филм — или вечеряха с приятели в ресторант или в домашна обстановка.

За да поддържат подобен начин на живот, още в началото на брака си, по-точно два месеца след спонтанния аборт на Бина, започнаха да планират полуофициални срещи за двама им в дома им в „Пасифик Хайтс“ всяка събота на обяд. Това беше тяхното време през седмицата, в което имаха възможност да останат само двамата — спяха до 9:00 часа и правеха любов, след което ставаха от леглото, обличаха се и бяха готови за работа до обяд. Този график им служеше добре вече повече от десет години и нямаха намерение да го променят.

Сега имаха възможност да се насладят на топлото време — седяха на масата си за пикник на остъклената тераса, която гледаше към квартал „Марина“, осветения от слънцето залив и Марин Каунти пред тях, а отляво парка „Президио“ и Голдън Гейт Бридж. На масата имаше гевреци, три вида пушена съомга, крема сирене, каперси, тънко нарязан червен лук, прясно изстискан портокалов сок и кафемашина „Курег“. Вече бяха планирали предстоящата седмица, която се очертаваше да е чудесна — Нора Джоунс щеше да идва в „При Йоши“, Изабел Алиенде щеше да говори пред „Комънуелт Клуб“, а също така щяха да дегустират вино в „Нипърейд“. Магията Сан Франциско продължаваше с пълна сила и едва сега намериха време да поговорят за вечерята в петък отпреди две седмици.

— Дали е прекалено скоро да поканим отново Рон и Питър? — попита Джеф. — Ще са минали три седмици оттогава, а последният път беше истински успех.

— Така беше, съгласна съм. Но не знам дали ти споменах, че се чухме с Кейт миналата седмица. Обади се, за да ни благодари и настоя следващия път да се съберем у тях.

— Предложи ли някаква дата?

— Не, не спомена нищо.

— В такъв случай — каза Джеф — те губят. Може би Питър и Джил ще искат да излезем заедно някъде. Само ние четиримата.

— Можем да го направим, но няма да ми е приятно да изключим Кейт и Рон. Особено след като беше така любезна да сподели колко много ги е харесала. Дори попита за номерата им. Затова си помислих, че ще организира нещо за всички ни съвсем скоро.

— Но досега не се е обадила.

— Не е.

Джеф въздъхна.

— Предполагам, че няма да настъпи краят на света, ако предложат няколко възможни дати. Може би утре ще се освободя за малко и ще проверя дали Питър е свободен.

— Наистина харесваш този човек.

— Да.

— Добре. Какво ще кажеш за следното? Мога да се обадя на Кейт и да ѝ кажа, че не искаме да ги пресираме, но наистина ни се иска отново да се съберем всички заедно, затова планираме нова вечеря за по-следващия петък, и ако иска да бъдем у тях, просто да каже. Ако ли не, винаги са добре дошли у дома.

— Елегантно решение, Бобче нарече я мило Джеф, — струва си да опиташ. Но нека първо проверим как са с времето Питър и Джил. Да се уверим, че са свободни тогава. Какво ще кажеш?

* * *

— Здравсти, скъпи. — Джил се наведе над леглото, шепнеше много тихичко:

— Буден ли си?

Питър се завъртя и главата му се показа изпод одеялата.

— Колко е часът?

— Около един. Момчетата си правят сандвичи със салам и тъй като са ти любимите...

— Ще стана.

— Кога успя да заспиш?

— Не знам. В два или три, някъде там.

— Започвам да се тревожа за теб.

Питър я дари с тъжен смях.

— Добре дошла в клуба.

— Какво се случва с теб?

— Ще ми се да знаех. Вероятно е нещо на психическа основа. —

На психическа основа, задникът ми, помисли си Питър. Много добре знаеше какво му има, но нямаше намерение да попада в капана, който съпругата му залагаше отново, като се правеше на мила, отзивчива и опрощаваща, за да ѝ се извини и да ѝ обещае, че ще промени поведението си, за да избегне всякакви брачни неприятности. Да се лиши от спонтанността си. От правото си да се забавлява. — Може би е от работата, но не мога да преценя какво точно.

— Не е заради нас, така ли?

Питър се пресегна и я хвана за ръката.

— Няма нищо общо с нас.

— Имам предвид, че ако искаш да направя нещо...

— Не е заради теб, скъпа. Можеш да бъдеш сигурна. Това е просто някакъв неприятен пристъп на безсъние.

— Точно от Господин Заспивам Навсякъде По Всяко Време.

— Може би вече не е така. Макар че нямам нищо против този поспалив тип да се завърне. Адски много ми липсва.

Джил се поколеба за миг.

— Когато се прибрах и теб те нямаше, без да оставиш бележка или нещо друго, много се притесних.

Да си дойдем на думата, помисли си Питър. Третата степен. Въздъхна.

— Не знаех, че ще се забавя толкова много. Просто имах нужда да изляза и да се разходя. Докато се усетя, вече бях в „При Маккарти“ и минаваше полунощ. След което се прибрах. Съжалявам. Трябваше да се обадя или да оставя бележка. Не знам какво се случи.

— Защо? Да не си припаднал?

— Не. Нямам предвид, че буквално не знам какво се случи. Не съм припаднал. Гледах мача, пих две питиета, поговорих с едни момчета. Може да съм пийнал повече от две питиета, защото съм си помислил, че ще ми помогнат да заспя. Знаем, че алкохолът действа по този начин.

Джил въздъхна.

— Не ми е приятно, че си искал да се махнеш от къщата. Не знам какво означава това.

— Нищо излъга Питър. — Просто излязох, това е.

* * *

Обикновено се къпеше за по-малко от пет минути, но днес, след напрегнатия и мълчалив обяд със семейството си, остави водата да тече, докато не стана студена. Излезе, подсуши се и уви кърпата около себе си. Върна се в спалнята и намери Джил да седи до вратата в своя фотьойл, който използваше за четене, но нямаше книга в ръцете си. Вместо това беше скръстила ръце и гледаше пода.

— Хей — каза ѝ Питър.

Тя му отвърна с половин уста:

— Хей.

Той седна на леглото срещу нея.

— Добре ли си?

Съпругата му си пое дълбоко въздух и го погледна, но бързо отмести очи от него.

— Джил?

След един дълъг момент тя му отговори:

— Чу ли, че телефонът звъня, докато беше под душа?

— Не. Кой беше?

— Джери Хобс. Каза, че трябвало да говори с теб за едно от делата ти.

— Днес?

— Така каза.

— Добре. Ще му се обадя.

Джил отново погледна пода.

— Това ли е всичко? — попита Питър. — Какво има?

Съпругата му отново го погледна.

— Не искам да се заяждам, Питър, но да, мисля, че нещо не е наред. Очевидно нещо не е наред. Виж се какъв си през последните два дни.

— Аз...

— Няма нужда да казваш нищо. Джил вдигна ръце пред себе си. — След като му казах — на Джери, имам предвид, че си под душа и не можеш да говориш в момента, го поздравих, а той ме попита за какво. Напомних му за бутилката „Сребърен дъб“, която ми каза, че е отворил в четвъртък след успеха си, но той само се засмя и каза, че вероятно става въпрос за друг Джери, защото определено не бил той. — Джил го изгледа сърдито и попита: — Какво, по дяволите, става, Питър? Защо ме излъга?

Отне му доста време, за да отговори. Знаеше, че това е неговата възможност да ѝ разкрие, че му е писнало от този начин на живот и от плоското им съжителство заедно. Глождеше го отвътре. За два дни ѝ беше изневерил два пъти и въобще не му пукаше как щеше да се почувства от това. Можеше да ѝ каже сега и всичко да се промени.

Когато обаче погледна лицето ѝ — изпълнено с очакване и страх, не му даваше сърце да направи този рязък скок. Не се смяташе за жесток човек. Не искаше да я наранява, а и нямаше енергията да минава през всичко, което щеше да последва. Затова избра по-лесния път, онзи, който винаги беше за предпочитане. Удобната лъжа.

— Предполагам, че просто... — подвоуми се отново. Може би просто не исках да разбираш, че съм пил на работа.

— Може би, така ли? Не си сигурен?

— Не. Не съм.

— Изпил си бутилка вино на работа?

— По-голямата част от нея, да.

Джил кимна, докато осмисляше казаното.

— Откога е така? Да не искаш да ми кажеш, че си алкохолик? Мислиш ли, че трябва да се подложиш на лечение? Колко изпи снощи?

— Не знам. Шест или осем джина, може би дори повече.

— Повече от осем?

— Не знам. Не ги броих. А и не съм шофирал. Не е така всеки ден. Просто като започна...

— Не можеш да се спреш.

Питър се подразни.

— Не исках да те притеснявам с това. Смятах да се справя сам.

— Питър. Чуй се само. Изпил си цяла бутилка вино в четвъртък — тонът ѝ беше разумен и съчувствен — и осем или повече джина

снощи. Така ли смяташ да се справиш? Имам чувството, че не успяваш.

Погледите им се срещнаха.

Питър не можеше да продължава да води този разговор. Да каже, че е алкохолик, беше все едно да заяви, че е Савската царица. Но докато не беше готов да разкрие истината, щеше да остави съпругата си да смята, че алкохолът е проблемът. Така щеше да прикрие безбройните си грехове.

Той първи отмести поглед.

* * *

Питър отговори на всичките правни въпроси на Джери по телефона, но когато затвори, осъзна, че това беше лесно и достоверно извинение, затова каза на Джил, че на работа се е заформила малка криза и се налага да отиде до службата — вероятно за не повече от два часа.

Целта му беше просто да се махне отново. Да е по-далеч от къщата, Джил и децата. Докато всички обядваха заедно, установи, че не се чувства виновен и засрамен, а все по-гневен от онова, което се таеше в сърцата и умовете на семейството му.

Как смееха?

Изрече поредната лъжа пред жена си — излязла много по-лесно от устата му този път, качи се в своето БМВ Z3, свали покрива му и шофира близо километър до жилищната сграда на Даян, където паркира на улицата и пет дълги минути наблюдава входа. Часът беше малко преди три, а денят — нетипично топъл. Слънцето печеше силно и се отразяваше в асфалта и колите наоколо. Сложи си слънчевите очила и шапката на „Джайънтс“ и постоя така известно време.

Най-накрая извади мобилния си телефон и се обади на Джери Хобс, който знаеше, че все още е в офиса.

— Здравсти, друже — поздрави го Питър. — Искам да те помоля за една услуга. Излязох, за да купя подарък на обичната си съпруга, но заради това се наложи да си измисля извинение, и й казах, че трябва да отида до офиса за два часа. Възможно е да ми се обади. Ако го направи, искам да те помоля да й кажеш, че съм в тоалетната или нещо

подобно, след което да ми се обадиш, за да мога да ѝ върна обаждането.

— Няма проблем. Но защо ще те търси?

— Не знам. Сигурно няма да го направи, но може да се сети да ми поръча да купя някои неща от магазина напът за вкъщи. Често го прави. Мога ли да разчитам на теб?

— Разбира се. Винаги. Хей, кой е този Джери, с когото сте пили „Сребърен дъб“ онзи ден?

Питър се насили да се засмее.

— Нямам представа откъде ѝ е хрумнало това. — Джери или не забеляза, че не получи отговор на въпроса си, или просто реши да не настоява повече.

— Защото, ако имаш намерение да отваряш хубаво вино в службата, познавам някого, който ще се зарадва да го споделиш с него.

— Ти си първият, на когото ще се обадя, Джери. Наистина. Ако някога се случи.

— Какво смяташ да ѝ вземеш?

Питър едва не попита „На кого?“, но бързо се опомни.

— Вероятно нещо в малка лъскава кутийка. Това обикновено върши работа.

— Ти си човек, който кара нас, евтините съпрузи, да изглеждаме като загубеняци. Знаеш го, нали?

— Не е моя вината. Трябва да се постараете малко. Така... заемаш се с телефоните, нали?

— Разбрано.

— Добре. Благодаря ти. Ще се видим в понеделник.

Питър затвори телефона, отпусна се в седалката си, премигна на слънцето и въздъхна.

Поредната лъжа.

Хвърли поглед на сградата отсреща. Апартаментът на Даян се намираше на третия етаж от страната на улицата и някой се размърда на прозореца му.

Беше си у дома.

Питър осъзна, че не беше дошъл тук, за да я види отново. Даян беше просто заместител на онова, което наистина желаше. Запали колата и зави надясно на първата отбивка. Дванадесет минути покъсно намери къде да паркира на „Вашингтон стрийт“ до „Филмор“.

Отново разпъна покрива на колата, излезе от нея и си наложи да се вземе в ръце.

Къщата на семейство Джеймисън се намираше от другата страна на улицата, пет къщи надолу. Двамата с Рон си бяха разменили контактите по време на вечерята в Джеф и въобще не му беше трудно по телефонния номер да намери адреса му в системата в службата.

С ръце в джобовете, с шапката и слънчевите очила, Питър тръгна от своята страна на улицата покрай една огромна, добре поддържана къща във викториански стил, която изглеждаше като изолирана — щорите на прозорците бяха пуснати, вътре цареше мрак. Когато стигна до края на пресечката, се обърна и отново тръгна назад. Този път спря точно срещу къщата на Кейт, облегна се на една пощенска кутия и скръсти ръце.

— Мога ли да ви помогна?

Стресна се при тези думи.

— О, съжалявам. Не исках да ви изплаша.

Питър сложи ръка на сърцето си и се усмихна засрамен.

— Няма проблем. Вероятно ще се оправя, когато сърцето ми започне да бие отново.

Пред него стоеше добре запазена, привлекателна жена на неопределена възраст.

— Приличате на човек, който търси нещо.

— Просто оглеждам квартата и се надявам, че някой от имотите може да е за продан — обясни Питър. — Но не мисля, че тези къщи често излизат на пазара, нали?

— Опасявам се, че не. Улицата е прекрасна, нали?

— Красива е. Дари жената с още една усмивка. — Предполагам, че ще продължи с търсенето.

— Успех. Пазарът е малко свит в последно време.

— Останах със същото впечатление, но ще намерим нещо, сигурен съм. Пожелавам ви приятен ден.

— На вас също.

Питър се върна при колата си — целият се тресеше, сърцето му заплашваше да изскочи, беше добавил поредната лъжа към колекцията си. Дори не беше чул жената да го доближава. Можеше да е всеки. Дори Кейт. А съвсем не беше подготвен за срещата си с нея.

Какво правеше тук въобще?

Училищната криза с Ейдън беше отвлякла мислите на Кейт през целия уикенд.

Двамата с Рон нямаха намерение да позволят на сина си да застраши иначе отличните си шансове да влезе в един от добрите колежи — беше отличник, а желанията му — насочени към „Станфорд“, Южнокалифорнийския и „Принстън“. От друга страна, се преструваха, че се гордеят с него заради принципите, които отстояваше. Също така казаха на Джейни, че се гордеят с нея, че е подкрепила брат си в това начинание.

В интерес на истината, не бяха толкова радостни, че децата им бяха направили всичко на своя глава и бяха взели решения, без да се допитат до тях.

До събота сутринта Кейт и Рон бяха стигнали до извода, че трябва да зарежат плановете си и да обърнат внимание на създалата се ситуация. Децата им бяха с приоритет. Винаги, винаги, винаги. Щяха да оставят всичко настрана и да заминат за уикенда в Оксидентал, където щяха да ядат огромни количества италианска храна в един от семейните ресторанти и да обсъждат как да решат проблема.

Така правеха всичко Джеймисън — като семейство: работеха заедно, обсъждаха проблемите си, стигаха до консенсус, който да е от полза за всички.

В спалнята в неделя вечерта Рон попита:

— Какво мислиш? Струваше ли си?

— Определено. Поне Ейдън ще продължи да ходи на училище до края на срока и ще ни спечели малко време. Ако се наложи, може да се премести в друго училище, но няма да се откаже от хубавите колежи. Освен това се гордея с теб.

— Защо?

— Мисля, че е доста смело от твоя страна да предложиш да говориш с отец Сайлъс.

Рон сви рамене.

— Той е разумен човек. Според мен също смята, че писмото от архиепископа е пълно с глупости. Просто не мога да повярвам, че в нашия град някой може да си позволи да уволни учител, защото е гей. Или защото проповядва толерантност. Всички само се преструват, че са съгласни с подобни виждания, за да не ядосват архиепископа. Говорим за много тънка линия, която Сайлърс се опитва да не прекрива.

— Ейдън няма да има проблем да навакса изгубеното време, нали?

— Говорим само за два дни, така че не се съмнявам, че ще се справи.

— Каза адвокатът.

— О, да, определено ще направя страстно представление пред отца. Бог ми е свидетел, че сме дали на това училище достатъчно пари...

— Не мисля, че това е от значение.

Рон се намръщи.

— Не се заблуждавай. Парите винаги са от значение. Може би в крайна сметка всичко това е благословия. Ако Джейни също иска да се откаже от католическото обучение и да влезе в гимназия, трябва да й разрешим. Така ще спестим доста пари, които може да са ни много нужни, ако реструктурираме фирмата.

— Не мисля, че...

Рон вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Освен това — продължи той — не мога да отрека, че беше доста забавно там в гората. Струва ми се, че ще ни се отразява доста добре да напускате големия град от време на време, какво мислиш?

— Съгласна съм. Макар че вероятно съм качила два килограма от лазаня и каноли.

— Ако наистина е така, поне си ги сложила на правилните места. Рон потупа леглото. Защо не дойдеш да проверим дали съм прав.

* * *

На следващата сутрин цялото семейство стана рано и закуси заедно. Ейдън се завърна към рутината си — закара Джейни на

училище, след което отиде в „Свети Игнатий“. Рон отиде на срещата си с отец Сайлс. Кейт имаше запазен час при фризьора си за 11:00.

Докато миеше чиниите, си тананикаше заразителната песен на Фарел Уилямс „Щастлив“. Гледаше през кухненския прозорец как мъглата се наслоява на двора.

Животът отново се беше върнал към нормалния си ритъм.

Нямаше я цялата лудост от миналата седмица. За какво беше всичко? Какво си мислеше?

— Кейт? Там ли си?

Най-накрая съумя да отговори:

— Откъде намери този номер?

— Съпругът ти ми го даде, когато бяхме у Джеф.

— Не можеш да се обаждаш тук. Това е домът ми.

— Добре. Повече няма да те търся там. Дай ми мобилния си.

— Не можеш... не мога...

— Разбира се, че можем. Трябва.

— Не е забавно.

— Не се опитвах да бъда забавен.

Отново настъпи тишина.

— Кейт? Там ли си още?

— Да. — Пое си въздух. — Какво искаш, Питър?

— Мисля, че е очевидно. Искам да те видя. Или поне да говоря с теб.

— Сега говорим.

— Не така.

Телефонът на Кейт имаше спирален кабел, който можеше да се разтяга до четири метра. Тя отстъпи от плота и се завъртя, уви се в него, след което се завъртя отново, за да се освободи. Това ѝ отне известно време. Най-накрая каза:

— Питър, слушай ме. Мисля, че решихме да не правим това.

— Какво е това, което не правим?

— Няма значение. Бяхме заедно веднъж и точка.

— Това ли решихме? Не си спомням подобно нещо. Не се ли обади в офиса ми в петък?

Не последва отговор.

— Не се ли обади?

— Да.

— Добре, защо го направи?

— Не знам. Искях да чуя гласа ти. Искях да те видя.

— Но сега не искаш?

Кейт запази мълчание за момент, но накрая отговори:

— Различно е.

— Кое е различно?

— Всичко.

Питър се засмя изкуствено.

— Тук и двамата сме на едно мнение.

— Нямах това предвид.

— А какво точно имаше предвид? Как така всичко е различно?

— Не знам... просто... Мисля, че беше грешка.

— Значи да ми се обадиш в петък също е било грешка?

Изведнъж става понеделник и ти казваш да забравим всичко?

— Да. Опасявам се, че да.

— Ами ако не мога да го направя? Ако не искам да го направя?

— Питър...

— Какво се случи през седмицата? Къде ходи, между другото?

Кейт не отговори веднага.

— Откъде знаеш, че съм ходила някъде?

— Знам, че не си беше у дома.

— Не си се опитвал да се обадиш, нали? Господи, кажи ми, че не си оставил съобщение на гласовата поща.

— Не съм — отвърна той. — Просто минах покрай вас.

— Минал си покрай къщата ни?

— Два пъти. В събота и неделя.

— О, господи, Питър. Какво си мислеше?

— Мислех си, че искам да те видя. Не да ти дойда на гости.

Просто да те зърна.

— У нас? Не може у нас!

— Нямах намерение да почукам на вратата ти или нещо подобно.

Просто исках да те видя отново.

— Мамка му, Питър, мамка му. Как би ме видял, ако не дойдеш да почукаш на вратата?

— Не бях го измислил дотам. Помислих си, че ако съм наблизко, ще те видя да излизаш по някое време. Честно казано, не виждам

голяма разлика между моите действия и обаждането ти в петък. Смятах, че след четвъртък... не знам... някак си сме свързани.

— Не такъв беше планът, Питър. Просто нещо се случи.

— А сега не се случва?

— Нямах намерение да наранявам някого. Особено теб.

— Минало време вече, така ли? Слагаш край на всичко с лека ръка?

— Не знам какво друго да кажа. Съжалявам. — Кейт изчака известно време, но когато Питър не отговори, добави: — Ще затворям.

И го стори.

* * *

— Не можеш просто да... — успя да каже.

Но тя беше затворила.

Пръстите на Питър бяха побелели от стискането на слушалката, той погледна надолу към нея, когато чу свободен сигнал, и я върна на мястото ѝ.

Облегна се на стола зад бюрото в офиса си и скръсти пръстите на ръцете си. Вратата му беше затворена, дори я беше заключил, за да се увери, че Тереза или някой друг няма да влезе по време на разговора му. Навън мъглата се залепяше по огромните прозорци и затъмняваше света около и под него.

Това беше неприемливо.

Кейт беше преобърнала живота му с главата надолу, както и цялостната му представа за самия него. Заради нея или заради промените, които настъпиха в главата му заради нея беше застрашил семейството и кариерата си. Нима всичко случило се нямаше никакво значение и беше просто нейна прищявка? Как така ѝ беше позволил да получи такава власт над него?

Питър погледна към телефона, сякаш беше живо същество. Отново сложи ръка на слушалката. Наясно беше, че ако ѝ се обадеше, тя щеше да откаже да говори с него или веднага щеше да му затвори. Освен това нямаше какво по-различно да каже.

Стана от стола и отиде до прозорците, за да погледа белия воал, който обгръщаше всичко. Обърна се и погледът му се спря на снимката

на Джил и момчетата. На нея тримата се държаха непринудено, закачаха се, лицата им бяха грейнали от радост, притиснати един до друг на плажа в Капалуа. Питър беше направил снимката преди три години по време на ваканцията им за Деня на благодарността и тогава като че ли беше уловил същността им — щастливи, близки, разчитащи един на друг, изпълнени с доверие.

Макар той да не принадлежеше на тази снимка поради куп причини, поне се чувстваше удобно, в свои води, предимно доволен от живота си. През повечето време.

Отиде до фотографията и я взе в ръце. Винаги беше смятал усмивката на Джил за изключително привлекателна. Докато я гледаше сега обаче, не изпита нищо друго, освен тъга — още по-лошо дори — съжаление. Стореното от него щеше да я унищожи, ако научеше, и въпреки това дори да успееше да го запази в тайна, никога повече нямаше да е способен да я приема по същия начин. Тя щеше да е някоя, която беше успял да заблуди, която беше успял да направи на глупачка.

В интерес на истината, тя вече беше такава.

Питър се загледа в усмивката ѝ, запечатана през времето на това парче хартия, и осъзна, че вече е прекалено късно. Никога повече нямаше да я обича истински. Не и като равна нему, не и като негова партньорка в живота. Самият факт, че нямаше да научи какво беше направил, че нямаше да разбере, я принизяваше в очите му.

Това не беше честно спрямо нея, разбира се, но какво можеше да направи? За него положението беше такава.

Какво щеше да се случи с момчетата?

В пристъп на гняв хвърли снимката и стъклото се пръсна по пода.

Все още стоеше над останките ѝ, когато Тереза опита да влезе, но установи, че вратата е заключена, и почука.

— Питър, добре ли си?

— Момент. — Погледна към бюрото си и размести набързо някои неща. Прескочи парчетата стъкло и отиде до вратата, за да я отвори. — Много съм непохватен.

— Какво стана?

— Оставях една папка и без да искам съборих любимата си снимка.

— Не се тревожи за това. Можем да ѝ вземем нова рамка. Добре ли си? Приличаш на призрак.

Питър поклати глава.

— Просто съм ядосан. — Изпусна дълга въздишка и продължи: — Съжалявам. Последните два дни бяха трудни за мен. А сега и това.

— Няма за какво да се извиняваш. Поне не на мен. Ще се обадя на чистача и ще го накарам да изчисти. Междувременно защо не си починеш малко? Мога да ти донеса кафе.

— Мисля, че това е чудесна идея. Благодаря ти.

Тереза се подвоуми за миг, пристъпваше от крак на крак.

— Не искам да си пъхам носа, където не ми е работа — започна тя, — но това свързано ли е с личния въпрос, с който се занимаваш? С онази жена?

Питър я дари с бърза усмивка.

— Не. Опазил ме бог. Тя е семейна приятелка. Не е заради нея. — Посочи към бюрото си. — Заради всичко това е. — След което добави: — Защо мислиш, че е жената?

— Не знам. Като за начало си заключил вратата си, а ти никога не правиш това.

— Просто не исках да бъда обезпокояван. Много съм изостанал с работата.

Тереза вдигна ръце.

— Не те съдя. Само споменавам. Но може би не е лошо да си вземеш малко отпуска. Истинска отпуска, Питър.

— Може би си спомняш, че ме нямаше миналия петък, което означава, че съм с един ден назад с работата. Ще ми мине. Ще се оправя.

— Нямам съмнения за това, но наистина изглеждаш малко преуморен и започвам да се тревожа.

— Затова си най-добрата секретарка на света. Добре съм наистина.

— Убеди ме. Но ще те наблюдавам. А през това време ще изпратя чистача и ще ти донеса кафе. Не стъпвай върху парчетата стъкло.

Във вторник зимата като че ли правеше опити да се завърне.

Юнската мъгла, която се появи преди две седмици, беше покрила града и снижила температурата до 10 градуса. С ледения вятър се усещаше като 5.

Кейт и Бет не стигнаха по-далеч от първата пресечка по „Вашингтон стрийт“ на север към „Филмор“, когато бяха нападнати от няколко хапещи порива. Решиха да пропуснат днешната си разходка. Бет предложи да вземат колата ѝ и да отидат до Фери Билдинг, където да купят някои неща, след което да похапнат нещо в „Маркет Кафе“. Кейт, която беше ходила там само преди четири дни — оттам проведе глупавия спонтанен разговор с Питър Аш — не искаше да обяснява на приятелката си, че няма желание да ходи там, затова просто се съгласи.

До 11 часа жените бяха приключили с пазаруването, бяха седнали в топлата вътрешност на „Маркет Кафе“ и пиеха горещо кафе. Всички места в ресторанта бяха заети. Макар главната сграда да не беше толкова претъпкана, колкото в петък следобед, мястото пак беше пълно с пазаруващи и туристи.

* * *

Питър изчака да стане обяд, стана от стола си и отиде да каже на Тереза, че ще прескочи до Фери Билдинг, за да хапне, и че ще се върне след един час. Тази сутрин беше дошъл по-рано в кантората, за да навакса с работата, която беше пренебрегвал, но като цяло не свърши нищо, което го изкарваше извън релси.

Пет минути след като излезе от офиса си, стигна до Фери Билдинг, влезе през северния вход и макар навън да беше студено и ветровито, реши да си купи сладолед във фунийка — соленият карамел се беше превърнал в най-търсения вкус през последната година и още не му беше омръзнал. Помириса аромата му и тръгна по терасата, която беше с изглед към ферибота и залива.

Сладоледът го забави, но докато ядеше, част от нервността, която го съпътстваше, откакто си тръгна от онзи хотел, си отиде.

Пое си въздух и го изпусна бавно. Можеше да се справи с всичко това, помисли си. Можеше да го загърби. Да го припише на скуката. Понякога изкушенията бяха неустойими и той се беше поддал на едното, а после и на следващото. Но това можеше да спре. Можеше да го накара да спре. Нямаше нужда да се признава за победен.

Миналата вечер беше доказателство за това. Всички седнаха да вечерят заедно — той, Джил и момчетата — и си говореха за „Джайънтс“, училище, филма „Интерстелар“ и други неща, а когато синовете му излязоха, помогна на съпругата си да измие чиниите, след което се наместиха пред телевизора, за да гледат два епизода на сериала „Синя кръв“, към който бяха пристрастени. Изпи две чаши с вино и никой не каза и дума за алкохолизъм. Правиха любов и докато не свършиха, нито за миг не си помисли за Кейт или за Даян. После заспа на мига. Без стрес, без излишна драма. Такъв можеше да бъде животът му отново. Нямаше проблем да си го възвърне.

Питър довърши сладоледа, хвърли салфетката в едно кошче за боклук и се помота в задната част на сградата, докато не стигна до „Сюр Ля Табл“, където реши да се отбие и да купи някоя джунджурия, която Джил можеше да сложи в кухнята. След няколко минути излезе от магазина с малко вакуум устройство, което обещавахе да запази отвореното вино добро седмици наред.

Прекося разстоянието до „Маркет Кафе“ и се огледа за свободна маса, когато видя Кейт до задната стена, седнала настрани от него. Говореше оживено с някаква жена. Питър си помисли, че това е някакъв екзистенциален космически тест, затова си наложи да продължи да върви, докато не излезе отново отвън, в далечния край на сградата, и не се насочи към „Ембаркадеро“ и офиса си.

* * *

Жените вече бяха обсъдили драмата с децата на Кейт и архиепископа и след кратко затишие Бет си пое дълбоко въздух и подхвана друга тема.

— Случи се нещо странно с мен — каза тя. — Помниш ли онова момиче, за което ти разказах в петък? Което е имало връзка е Франк Риналди, заради която жена му го застреля? Казва се Лори Шоу.

— Да. Помня. Мисля, че това беше първият път, в който ми сподели подробности от работата си. Какво за нея?

— Е, не е толкова за нея, колкото за брат ѝ.

— Спала е и с брат си?

Бет се засмя гръмогласно.

— Не. Не е спала и с брат си. Когато ѝ се обадох в петък, беше толкова разстроена, че реших да отида до тях — хем да видя дали има нужда от нещо, хем да взема показанията ѝ. Смятах, че може да се възползва от малко помощ. Или че мога да ѝ препоръчам някой специалист. Някой, който да ѝ помогне да се справи.

— Ти си прекрасен човек.

Бет сви рамене.

— Не съм сигурна. Във всеки случай тя не беше заподозряна. Случаят на Риналди си е чисто убийство и самоубийство, а тя беше просто една объркана жена, взела лошо решение, която сега смята — и то не напълно безпочвено, че е отговорна за смъртта на приятеля си. Както и да е, казано накратко, отидох да я видя, когато свърших работа в петък, и петнадесет минути след като влязох в апартамента ѝ, се появи по-големият ѝ брат, Алън. Споменах ли, че не само е по-голям, но е и огромен?

— Мисля, че не си.

— Огромен е. Огромен, както беше Дени.

— И?

— Не започнахме много добре — не му хареса, че съм там да разпитвам Лори за убийството. В крайна сметка обаче, след като прекарах цял час в апартамента, след доста общи приказки и опознаване той ме попита дали имам визитка. Разбира се, имах. Както и да е, искам да кажа, че ми се обади в неделя и тази вечер имаме среща.

— Тази вечер? Бързо действа.

— Не знам. Ще видим. Просто ми е странно как се случи всичко. Той идва, за да се погрижи за сестра си, и аз съм там. След което, без абсолютно никакви усилия от моя страна, съм поканена на първата си романтична среща от години. Как се случи това?

— Карма. Доста добър знак, между другото. С какво се занимава?

— Мисля, че със строителство. Или с друга физическа работа. Той е от хората, които са солта на земята.

— Браво, Бет. Значи е чудесен за теб, тъй като и ти си от хората, които са солта на земята.

— Опитвам се да не влагам големи надежди. Искам да кажа, че е просто среща, и като се заговорихме...

— Какво?

— „Какво?“, пита тя. — Бет вдигна чашата си и отпи. — Искрено се надявам да си послушала съвета ми миналата седмица и да не си направила нищо, за да постигнеш онази твоя фантазия. Как му беше името?

— Питър. — Кейт се опита да се усмихне пренебрежително, но не успя и поклати глава. — Не. — Взе своята чаша, отпи от нея разсеяно, след което я върна внимателно в чинийката ѝ. — Разбира се, че не.

Бет килна глава на една страна и я изгледа сериозно.

— За бога, Кейт, какво си мислеше?

— Казах, че нищо не се е случило.

— Напротив, случило се е. Може би помниш, че съм опитна инспекторка, и ако има нещо, в което да съм добра, то е различаването на истината от лъжата. — Бет се отпусна на стола си, в погледа ѝ се четеше разочарование, дори гняв.

— Не, аз... — започна да се оправдава приятелката ѝ.

— Моля те, спри. Дори не си помисляй да ме заблуждаваш.

Кейт започна да си играе с чашата си.

— Вече не сме тийнейджърки, мила. Или млади жени. Времето ни за игри отдавна приключи. Не помисли ли за Рон? За децата?

— Нищо сериозно не се е случило. Няма да се отрази по никакъв начин на Рон и децата. Да, права си. Имам предвид, че наистина беше грешка. Сега ми се иска да не я бях допускала. Сериозна съм.

— А онзи мъж? Какво мисли той? Просто се съгласи всичко да приключи?

Кейт я погледна лукаво.

— Току-що го каза. Той е просто мъж. Знаеш ги мъжете. Какво мислиш?

— Той е женен мъж и мисля, че това е изключително гадно.

— Може и да е, ако гледаш на нещата от този ъгъл.

— Не знам от какъв друг ъгъл да ги гледам. Тъкмо стигам до решението, че искам отново да навляза във водите на връзките, когато чувам твоя случай и си казвам: „Защо мнението ми за мъжете е такова? Може би съм пълна идиотка?“.

— Не си идиотка. Говорим за един мъж, не всичките са такива. Макар че вероятно и той съжالياва.

— Не достатъчно, за да прекрати случващото се в самото начало. — Бет усети, че се напруга все повече и повече. За да се успокои, отпи дълга глътка от кафето си, след което я остави в чинийката ѝ с пресилен жест.

— Аз... — започна тя.

Изведнъж някъде отвън в салона се разнесе гръм от експлозия. Той бързо беше последван от още два и поредица от пукания, подобни на фишеци.

Двете жени се обърнаха към входа на ресторанта, откъдето се разнесе нова мощна експлозия, а после още от пукащия звук, съпътствани от напълно неочакваните, ужасяващи човешки писъци.

Бет вече беше станала на крака и бъркаше зад гърба си за служебното оръжие, но бързо се сети, че никога не го носеше по време на разходките им. Изруга и се обърна към масата.

— Ставай! Ставай! — провикна се към Кейт. — Да вървим!

Нова експлозия — една граната, хвърлена пред предната врата на ресторанта, достатъчно близо, за да усетят силата ѝ ги накара да застинат на място. Навсякъде около тях хората бяха станали от местата си, блъскаха се, викаха, бързаха към изхода, който водеше към външните маси. Изстрелите — нямаше какво друго да са — зазвънтяха в заведението сред настъпилите суматоха и хаос. Всичко наоколо беше обгърнато в гъст дим.

Отвън пред ресторанта се разнесе нова поредица от изстрели. Огромният прозорец до гардеробиерната се пръсна и хората, които не бяха стигнали до изхода, паднаха на пода като пшеничен клас.

Мъж в зелен камуфлаж, чиято глава беше загърната, а на лицето си носеше черна маска, се появи на вратата. За свой ужас Бет забеляза, че носи автомат, който беше готов да използва.

Двете приятелки бяха една до друга, на шест метра от онзи. Инспекторката се завъртя, искаше да дръпне Кейт настрани от линията на огъня.

Новината достигна „При Тадич“, преди Питър да получи поръчаната риба. Без да осъзнава какво прави, той остави пари на масата и се нареди на опашката, за да излезе от заведението, макар че хората се движеха много бавно. Когато най-накрая се озова на улицата, забеляза, че целият трафик на запад е спрял, затова тръгна на север с идеята, че може да стигне до офиса си и да разбере какво точно се беше случило от сравнително безопасния небостъргач.

Каквито и планове да си правеше, те се превръщаха в пълна бъркотия. Не беше способен да контролира мислите си.

Господи! Дали Кейт беше мъртва? Възможно ли беше да умре по този нелеп начин? Да си отиде от този свят така?

Нямаше съмнение, че тя все още се намираще в сградата, когато атаката беше започнала. Макар да им беше хвърлил само бегъл поглед, ставаше ясно, че жените имаха намерение да се задържат. Но дори да бяха поискали сметката в същия момент, нямаше шанс да са платили и да са си тръгнали за периода от няколко минути между момента, в който ги видя, и началото на експлозиите.

Хората около него използваша думата „терор“ във всичките ѝ форми. Тук, в Сан Франциско? Това беше, помисли си Питър, невъобразимо.

Предположи, че така си бяха мислели и в Париж. И в Бомбай. И в Ню Йорк. И навсякъде другаде.

Сирени — неизвестен брой, безкраен жален писък — прорязваха суматохата на тълпите и се смесваха с рева на хеликоптерите над главите им.

Питър се опитваше да си проправи път през тази жива стена и постигаше добри резултати. Стигна до сградата си за шест минути и се изненада, когато видя, че хората се опитваха да излязат от нея. Справи се и с това препятствие и се качи в асансьора, в който беше единственият пътник за нагоре.

Рецепцията беше опустяла, макар че зад ъгъла видя, че някои от секретарките все още бяха в кабинките си с погледи, залепени за

мониторите.

Тереза не беше на мястото си. Питър прибяга до офиса си, където вратата му беше леко открехната, и влезе в него.

Секретарката му стоеше до високите прозорци, през които се виждаше небе, почерняло от пушек.

Жената го чу, че влиза, и се обърна към него, като в същото време изтри сълзите от очите си.

— О, господи, благодаря на бога — каза тя и с три-четири крачки стигна до Питър, който затвори вратата след себе си. Прегърна го и той я притисна силно към себе си, преди да се отдръпне, за да го погледне. — Помислих си, че си долу. Каза, че ще ходиш там, нали? Във Фери Билдинг?

— Промених си решението. Вместо това отидох в „При Тадич“ и съм добре. Вече разбра ли се какво се е случило?

Тереза отстъпи крачка назад.

— Казват, че е било терористична атака. Поне четирима мъже с ръчни гранати и автомати. Има много убити и ранени. Ела тук, видя ли това? — Секретарката се върна при прозореца и при трите кръгли отвора в дебелилото подсилено стъкло.

Питър проследи погледа ѝ и забеляза дупките от куршуми. Колкото и плашещи да бяха те, не успяха да го подготвят за гледката долу, където Фери Билдинг все още беше обвита в черен пушек и ярките езици на оранжев огън.

— Толкова се страхувам — каза Тереза. Обърна се и отново се върна в прегръдките на Питър.

* * *

Един от помощниците във фирмата на Рон и Джеф бягаше по коридора и крещеше.

— Има стрелба във Фери Билдинг!

Секунди по-късно Рон влезе в конферентната зала с по-голямата част от служителите на кантората. Телевизорът беше включен и всички гледаха и се опитваха да различат нещо сред пушека и паникьосаната тълпа на „Ембаркадеро“.

Рон побърза да извади мобилния си телефон и набра номера на Кейт. Веднага се включи гласовата ѝ поща. Разбира се, сети се той, тъй като днес беше денят, в който отиваха на разходка с Бет, и тя не носеше апарата си. Провери колко е часът. 11:21. Вероятно още не бяха приключили, но дори да бяха, често ходеха да обядват заедно. Въпреки това се обади на домашния им номер и ѝ остави още едно съобщение да му се обади веднага, когато го чуе. За да бъде напълно сигурен, тъй като съпругата му често си оставяше телефона включен в дамската чанта, но не го вдигаше ѝ написа съобщение: „Моля те, обади се колкото се може по-скоро. Спешно е“.

Където и да беше, когато чуеше за Фери Билдинг, щеше да му се обади. Сигурен беше в това.

Минаха двадесет безкрайни минути, в които Кейт не се обаждаше. Постоянно си повтаряше, че няма никаква причина да е била в или около Фери Билдинг. Най-накрая Рон реши да се обади на Бет, където отново остави гласово и текстово съобщение. Опита също и служебния ѝ номер, но полицейските линии бяха заети.

Върна вниманието си отново към телевизора, където новините не бяха добри. Очевидно четиримата нападатели бяха отнели живота си, след като бяха привършили гранатите и мунициите; без тях броят на жертвите наброяваше петдесет и четири, а на ранените сто четиридесет и един. Очакваше се и двете числа да се увеличат.

Телевизионните коментатори приканваха хората да стоят настрана и да дадат възможност на екипите и превозните средства на Бърза помощ да стигнат до мястото и да си свършат работата. Въпреки тази молба, накъдето и да се обърнеш камерата, цареше пълен хаос — тълпите от хора по тротоарите и колите по улиците превръщаха града в непробиваема крепост.

Рон отново се опита да се обади на съпругата си, остави съобщения на двете си деца, че е добре, но ги помоли да му се обадят веднага след училище и да се приберат у дома. Не искаше да ги паникьосва, като ги пита дали са се чували с майка си. Опита се да се убеди, че мълчанието от нейна страна се дължи на натоварения трафик на телефонните линии.

Възможно беше да има друга причина.

Опита се да слезе с асансьора в гаража на сградата, но коридорът беше претъпкан е хора, които напускаха работните си места. Застана

на опашката, но след четвъртата група със слизаци се отказа и реши да слезе по стълбите. Навярно навалицата там нямаше да му позволи да стигне по-бързо до гаража, но така поне щеше да се движи.

Качи се в колата и излезе на улицата, но там беше блокиран от неподвижни автомобили, някои от които очевидно бяха изоставени, и от хора, които вървяха между тях. След безкрайно чакане — десет минути? Петнадесет? — съумя да се промуши в едно отворено пространство и зави надясно към дома си.

Отне му още двадесет минути, за да стигне до своята улица, трафикът се разреждаше с отдалечаването му от центъра. Огледа автомобилите наоколо и забеляза зеленото волво на съпругата си на обичайното му място. Разбира се, това нищо не означаваше.

Паркира в алеята си, пребяга до предната врата, първо почука, след което си отключи. Влезе вътре и пушна телефонния секретар в кухнята, за да чуе собственото си съобщение до Кейт, в което я молеше да му се обади възможно най-скоро.

Мобилният му телефон, който беше закачил на колана си, иззвъня и в своя стремеж да го извади бързо от калъфчето му, проклетото нещо му се изплъзна и падна на пола.

— Мамка му! — Най-накрая успя да вдигне. — Кейт?

— Не. Татко? Ейдън е. Мама с теб ли е? Добре ли е?

— Опитах се да се свържа с нея. Излезе на разходка с Бет и вероятно не си е взела телефона.

— Не си ли я чувал?

— Не, все още не. — Наложил си да не звучи разтревожен. Вероятно са на средата на разходката си до Голдън Гейт Бридж и нямат представа за случилото се. Успя ли да се свържеш с Джейни?

— Да. На път съм да я взема.

— Добре. Прибирайте се веднага вкъщи, става ли? И двамата.

— Разбира се. Татко?

— Да?

— Това наистина ли се случва? Имам предвид, че го гледахме в училище...

— Да — отвърна Рон. — Случва се. Просто се приберете у дома, чу ли?

— Идваме.

* * *

За Джини Тъли, дъщерята на Бет, отсъствието на майка ѝ, когато се прибра от училище, не беше повод за тревога. В крайна сметка тя беше полицаи, а подобна терористична атака над Фери Билдинг щеше да събере всички налични сили на реда. Джини нямаше съмнение, че точно това се случва в момента. Майка ѝ беше повикана по спешност.

Онова, което ѝ се стори странно, беше липсата на оставен телефонен номер или бележка, която да обясни какво се случва. Разбира се, Бет беше наясно, че дъщеря ѝ щеше да се сети, без да е необходимо да ѝ оставя съобщение, но това не беше характерно за нея. Обикновено, дори да отидеше до магазина, казваше на Джини къде отива и по кое време ще се прибере у дома. Или поне проверяваше телефона си за обаждания или съобщения от нея и веднага ѝ звънеше, което не се беше случило сега. Поне не още.

Въпреки това седна с празен поглед пред телевизора и като хипнотизирана наблюдаваше ужасните картини. Добрите новини бяха, че всичките нападатели бяха мъртви и е всяка изминала минута вероятността да последва нова атака на друго място в града намаляваше.

Лошите новини обаче превишаваха значително добрите — убитите бяха стигнали шестдесет и седем, без да се включват четиримата терористи, а ранените сто петдесет и шест. На Джини бройката ѝ изглеждаше изключително голяма, макар да знаеше, че убитите тук бяха много по-малко от тези в Париж. Екранът на телевизора беше изпълнен с полицаи, пожарникари, линейки и лекари. Разбира се, точно сега майка ѝ беше някъде там, помагаше, обезопасяваше района, правеше всичко по силите си.

Въпреки това...

Знаеше, че не е желателно да се обажда на партньора ѝ, но предвид обстоятелствата смяташе, че може да го стори. Насили се да отлепи поглед от телевизора и набра номера на Айк.

— Маккафри. — От суматохата около него можеше да предположи, че той също е на мястото на събитията.

— Здравсти, Айк, Джини се обажда.

— Кой? Говори силно. Тук е истинска лудница.

— Джини е, Айк. Опитвам се да се свържа с мама. Чувал ли си я?

— Не. Помислих си, че е дошла да те вземе от училище. Не е ли с теб?

— Не, а и не отговаря на телефона си.

— Знам. Опитвам се да се свържа с нея цял ден. — Мъжът млъкна за миг. Не бих прибързвал със заключенията. Телефонните линии са пълна каша, а тук е истински ад.

— Във Фери Билдинг ли си?

— Отвън. Възможно е да се намира точно срещу мен и да не мога да я видя. Днес е почивният ѝ ден, нали? Спомняш ли си?

— Да, но не е характерно за нея да си зарязва телефона. Особено след като се е случило нещо такова. Със сигурност щеше да провери дали съм добре, а и да ме уведоми, че и на нея ѝ няма нищо.

— Да, така е. Ще се опитам да я потърся тук и ще ѝ кажа да ти звънне веднага. Може да мине доста време, Джин. Още не сме създали команден център на мястото. Няма никакъв ред. Но ще се появи. Успокой се и стой на телефона. И ако ти се обади, накарай я да ми звънне, става ли?

* * *

Алън Шоу работеше в една от къщите на „Авенюс“. Собствениците се бяха изнесли за времето, необходимо за ремонта, и днес реши да изпрати двамата си помощници — Райън и Фелипе — на друг обект, докато свърши с шпакловката на гипсокартона в дневната. Един от големите плюсове да работи сам, беше липсата на гръмкото радио, което хората му слушаха по цял ден. Имаше нещо изключително успокояващо и приятно в това да си вършиш работата, да се увериш, че всичко е както трябва, без главата ти да се надува от музика или политически коментари.

Приключи в шест и нещо и подкара пикапа си през гъстата мъгла към къщата си на „Четиридесет и първа“, близо до брега и „Клиф Хауз“. Делеше двор с още една малка къщичка, която се намираще пред неговата и в по-голяма близост до улицата. След като се изкъпа и избърсна, отиде да си облече чисти дънки и изгладена риза, а след

известно колебание реши да вземе едно от двете си спортни якета. По пътя към колата забеляза, че розите край пътеката бяха разцъфнали, извади швейцарското си ножче и отрязва шест перфектни червени екземпляра, на които изчопли бодлите.

Десет минути по-късно, точно в седем часа, по някакво чудо си намери място за паркиране на „Лейк“, на същата пресечка, на която живееше Бет. Погледна часовника си за десети път, грабна розите и отвори вратата.

Все още нямаше ясна идея какво щяха да правят. Попита я дали иска да излязат, и тя каза „да“. Предполагаше, че трябва да я заведе някъде на вечеря, където можеха да си поговорят и да се опознаят по-добре. Някое тихо местенце с добра храна.

Алън беше забравил как се правят тези неща не беше ходил на среща от почти цяла година, а последната беше истинска катастрофа. Дамата му беше някаква наркоманка, която го покани да излязат или по-скоро да влязат, след като се опита да го примами в леглото си още преди да са си разменили десетина приказки. Това съвсем не му се стори възбуждащо. Затова тази вечер се тревожеше за всичко, например дали Бет нямаше да приеме розите за нещо прекалено самонадеяно и глупаво.

Съвсем скоро щеше да разбере.

Инспекторката живееше на втория етаж на двуетажна къща, която си приличаше с повечето на тази улица. Отново провери адреса — това беше мястото, въздъхна и се заизкачва по стълбите. Натисна звънеца и чу приятна мелодия.

Никой не отвори.

Позвъни отново, пак чу приятната мелодия, зачака, след което почука колебливо.

— Бет?

Не последва отговор.

Часовникът му показваше 19:06 часа.

Изчака до 19:30, след което провери телефона си, за да види дали му беше звъняла или изпратила съобщение — може би беше оставил апарата на вибрация и беше пропуснал.

Нямаше нищо. Алън въздъхна и остави розите на постелката, преди да се върне обратно в пикапа си.

ВТОРА ЧАСТ
11 НОЕМВРИ — 13 НОЕМВРИ

Айк Маккафри беше спрял до една паркирана кола на „Фънстън“ и беше включил светлините на своя плимът. Беше купил две чаши зелен чай и цял плик със свинско бао от „Тонг Палас“, онова мрачно местенце надолу по „Лейк“, след което писа на партньорката си, че след пет минути е при нея. Щеше да я вземе от тях.

Когато Айк се появи, нея още я нямаше. Това не го притесни. Вече се движеше доста по-бавно, макар че с всяка изминала седмица се подобряваше. Беше наясно, че това, че все още може да се движи, беше чудо.

Навън беше студена, ясна и слънчева сутрин в средата на ноември, но Айк нямаше нищо против да чака дори цял ден в топлата си кола, ухаеща на превъзходните китайски хлебчета, току-що извадени от фурната.

В крайна сметка закъснението нямаше да повлияе на тялото, което бяха напът да видят.

Жената излезе през предната врата и Айк се наведе леко и крадешком на седалката си, за да я гледа как се справя със стъпалата.

Бавно.

При нормални обстоятелства никой нямаше да разреши на Бет да се върне на активна служба в състоянието, в което се намираще. На теория всяко ченге трябваше да бъде способно да преследва престъпниците през дворове и през огради. Тя едва вървеше.

Само че след настъпилия хаос заради терористичната атака преди шест месеца полицията на Сан Франциско искаше да разчита на всички свои служители. Имаше работа за всеки, който имаше сърдечен пулс. Независимо дали с бастун или без, всички се радваха да видят Бет. Преди няколко седмици беше зарязала единия от бастуните си още преди докторът да ѝ препоръча да го стори. Всъщност той ѝ забрани да го прави, тъй като в крайна сметка бяха пострадали двата ѝ крака и специалистът смяташе, че никой от тях не е готов да поеме цялата тежест на тялото ѝ. Айк обаче познаваше по-добре партньорката си — тя си беше такава. Силна. В момента беше застанала на върха на

стълбите и се колебаеше. Затъкна бастуна под мишница, хвана се за парапета с две ръце и заслиза, като преодоляваше стъпалата едно по едно. Стъпка, почивка, единият крак, а после и другият до него.

Направи всичко това три пъти, вдигна поглед и вероятно забеляза паркираната им кола, защото се изправи, пусна парапета с лявата си ръка, сграбчи бастуна с нея и премести крак на следващото стъпало.

Едно по едно.

Отне ѝ около минута. Айк се наведе над седалките и отвори пътническата врата. Бет се намести вътре и му се ухили.

— О, боже мой — каза тя. — Тук мирише като в рая. Купил си свинско бао!

* * *

В този случай ги нямаше обичайните възражения покрай преместването на мъртво тяло предимно защото беше очевидно, че това не беше мястото на престъплението. Обаждането до 911 беше направено призори, когато все още беше тъмно под големите, масивни, надвиснали скали, които се бяха появили преди дни в пясъците под ресторанта „Клиф Хауз“. Джон Морган, шестдесет и четири годишният рибар, който се беше обадил, първо си помислил, че водата е изхвърлила тюлен, но дори отдалеч цветът на нещото не му се сторил нормален, затова се приближил и установил, че става въпрос за човек, по когото все още били останали останки от дрехи — риза с дълги ръкави и таки панталони.

Техниците бяха извадили тялото от водата и го бяха оставили на пясъка. Айк и Бет стояха точно до него с ръце в джобовете и оглеждаха нараняванията му. Обувките и чорапите на мъжа ги нямаше, както и по-голямата част от левия му крак, от ръцете и лицето. Носеше брачна халка, която някак си беше пощадена от случилото се. Левият палец също изглеждаше в добро състояние, което означаваше, че могат да свалят отпечатъци и да се опитат да го идентифицират.

Бос, с обувките си от алигатор в ръка, Ленард Фаро — винаги добре облеченият шеф на криминолозите — дойде при инспекторите от отдел „Убийства“, поздрави ги с „Добро утро“ и им съобщи, че ще се връща в службата. Каза, че му е много студено и че няма какво

повече да свърши на това място. Според него предвид състоянието, в което се намираше тялото, жертвата беше прекарала във водата поне два дни, вероятно и повече.

— Някаква идея какво го е убило? — попита Бет. — Удавил ли се е?

— Не сме ли ви уведомили? — учуди се Фаро. — Извинявам се за това. Възможно е да се е удавил. Аутопсията ще отговори на този въпрос, но едва ли има някакво значение, тъй като, ако се е удавил, то го е сторил, след като е бил застрелян в гърдите. — Приближиха се до тялото и шефът на криминологите посочи към перфектен кръгъл отвор от дясната страна на лявото зърно на мъжа. — Ще е чудо, ако куршумът е пропуснал сърцето — каза той. — На гърба има доста чиста изходна рана, вероятно говорим за облечен куршум, а не за такъв с кух връх. Моето предположение е девет милиметра или четиридесети калибър.

— Някой докладвал ли е за изчезнали лица? — попита Айк.

Фаро поклати глава.

— Не съм чул. Реших, че трябва да оставим това на вас.

— Някой ще забележи, че го няма — отвърна Бет. — Особено ако е женен все още.

— Скоро ще разберем. Отпечатайте му...

Бет кимна.

— Разбрах те.

— Така. — Фаро замени сприхавия си тон със съчувствен. Как си, инспектор Тъли? Доста път е дотук в този пясък.

— А трябва и да се връщам — отвърна Бет. — Но съм добре, макар и все още малко схваната. До Коледа трябва да мога да танцувам.

— Говори за следващата Коледа намеси се Айк.

— Това няма значение — отвърна Фаро. — Радвам се да те видя наоколо. Чух, че си била доста близо.

Бет сви рамене.

— Винаги така казват, когато има много кръв. Тя заблуждава хората. Благодаря ти за загрижеността. В интерес на истината, аз бях една от късметлиите.

— Може и така да погледнеш на нещата — отвърна Фаро.

— Със сигурност извадих късмет. — Бет хвърли последен поглед на тялото. — Ще се заемаме за работа, Лен. Пожелавам ти приятен ден.

— На вас също.

Айк и Бет тръгнаха да се връщат през сухия пясък към колата си и на половината път мъжът каза:

— Знаеш ли кое е другото нещо, което заблуждава хората? Когато има много кръв и така нататък?

— Кое?

— Артериалното кървене. Бликането на кръвта. Хората се заблуждават и смятат, че е сериозно.

— Виж, на кого му пука за подробностите? Нека те съжаляват.

— Но ние не искаме това, нали?

Бет го изгледа косо.

— Няма да отговоря на този въпрос. О, между другото...

— Кажете.

— Няма да е следващата Коледа, а ще е тази. За танцуването, имам предвид.

* * *

Когато се върнаха в центъра, провериха списъка на изчезналите лица. Никой не търсеше мъж на тази възраст.

Три часа по-късно пристигнаха отпечатъците с положителна идентификация. Жертвата се казваше Питър Аш, адвокат от кантората „Майър, Елдридж и Клайн“, чиито офиси бяха в „Ембаркадеро Две“.

Бет беше седнала на бюрото си в отворения офис на четвъртия етаж на Съдебната палата. Пръстите ѝ летяха по клавиатурата и когато спряха, тя се намръщи. Вероятно беше издала някакъв несъзнателен звук, защото партньорът ѝ вдигна поглед от бюрото си, което се намираще срещу нейното.

— Какво има, партньоре? — попита я той.

— Странна работа. Този тип Питър Аш е липсвал най-малко два, може би дори три-четири дни, нали?

— Да.

— Добре, работи на постоянна работа. Шофьорската му книжка твърди, че е местен. Така ли никой не се сети да забележи, коментира или интересува от липсата му през последните няколко дни?

Айк сви рамене.

— Може би е трябвало да пътува. Може би често е изчезвал и хората, които го познават, не са се тревожили. Може би никой не е искал да се паникьосва и са изчаквали да минат още няколко дена, преди да съобщят за изчезването му.

— Може би.

— Точно това казах. Даже три пъти. Вероятно мога да измисля още варианти, ако ми дадеш тридесет секунди.

— Сигурна съм, че можеш. Всичките ти предположения са логични, но въпреки това се съмнявам в тях. Междувременно трябва да посетим къщата, в която живее. В която е живял.

— Имах предчувствие, че ще кажеш точно това.

— Четеш ми мислите — отвърна Бет. — Затова сме толкова добър екип.

— Предполагам, че не можем да оставим тази работа на професионалистите. Да им позволим също така да съобщят лошите новини.

— Ние сме професионалистите, Айк.

— Знаех, че ще кажеш и това.

— Хайде — прикани го партньорката му. — Имаме адреса на Аш. Да се размърдаме.

— Сега ли?

— Кога предлагаш?

— О, не знам. Например, след като получим заповед?

— Бет се намръщи.

— Кой е съдията, който отговаря за заповедите днес? Сомърс?

— Мисля, че да.

— Виж, дори да се е върнал от обяд, което ми се струва малко вероятно, и дори да е трезвен, което е напълно невъзможно, искаме ли да си изгубим целия следобед в съдебната му зала, докато се измори да играе на видеоигрите си и благоволи да ни обърне внимание?

— Май не искаме.

— Правилен отговор. Не искаме. Съдиите се сменят в шест часа. Нека сега отидем на адреса да поразпитаем и да се надяваме, че

следващият дежурен няма да ни изгуби времето като Сомърс.

* * *

Според шофьорската книжка на Питър Аш настоящият му адрес беше апартамент номер 4 на втория етаж на триетажна сграда с шест жилища на „Гроув“ и „Масоник“ в сянката на Санфранциския университет. Когато влязоха в квартала, двамата инспектори се усъмниха, че това може да бъде постоянното жилище на един известен и уважаван адвокат, но въпреки това позвъниха на външния звънец и зачакаха на стълбите. Не получиха отговор и тъкмо щяха да се връщат в колата си, когато доста навлечено момиче с раница спря пред тях. То извади връзка с ключове и отстъпи назад, сякаш двамата възрастни със сериозни лица представляваха някаква заплаха за нея.

— Мога ли да ви помогна? — попита колебливо тя.

Бет я дари с лека усмивка, бръкна в дамската си чанта и извади от нея документите си.

— Може би ще можете. Ние сме полицейски инспектори, търсим Питър Аш от номер четири. Той живее тук, нали?

— Питър? Да. Не е ли на работа по това време? Какво е направил? Загазил ли е?

Без да удостоява въпросите на момичето с отговори, Бет попита:

— Имате ли нещо против да ни кажете вашето име, моля?

— Разбира се, че не. Моника Дейли. — Тя посочи към пощенските кутии. — Живея в номер едно.

— Добре ли познавате господин Аш, Моника?

— Не точно. Имам предвид, че винаги се поздравяваме, но не се събираме заедно или нещо такова.

— Ние?

— Останалите от нас. В цялата сграда живеят студенти. Той е един вид стар и страни от нас, сещате се. Но иначе изглежда доста свестен. Купува на някои от момчетата, ако го помолят.

— Купува? — учуди се Айк.

— Сещате се — отвърна Моника, — бира и разни работи. Алкохол. Не всички тук имат двадесет и една. Но е готин, няма проблем с тези неща.

— Със закона ли имате предвид? — попита Айк.

Момичето се засмя.

— Е, поне с този закон.

— От колко време живее тук? — попита Бет.

— Наистина не знам. Откакто се нанесох, сме съседи, но става въпрос само за няколко месеца. Какво е направил? Защо искате да говорите с него?

* * *

Оказа се, че Моника Дейли е единствената студентка, която си беше у дома в сградата на „Гроув стрийт“ в средата на деня. Без заповед за обиск нямаше как да претърсят апартамента на жертвата. Поне не днес.

Бет се обади в службата, където я уведомиха, че са намерили предишния адрес на Питър Аш, на който беше живял, преди да се премести на „Гроув стрийт“. Разбира се, трябваше предварително да проверят за стари адреси, преди да тръгнат да разпитват, както и да отидат при съдия Сомърс, за да вземат заповед за обиск, дори това да означаваше да чакат. За съжаление, както при всяко ново убийство, винаги бързаха. Бездруго беше минало достатъчно време от извършването на престъплението, а едно от основните неписани правила в тяхната професия гласеше, че шансовете да намерят нечий убиец се свеждаха до нулата, след като минеха два дни.

Движението, дори в грешната посока, понякога водеше до прогрес.

Бившето жилище на Питър Аш се оказа огромна, тъмнокафява, едноетажна къща на „Палома Драйв“ в квартал „Сейнт Франсис Ууд“. Мъжът беше живял тук седемнадесет години, преди да се премести. Двамата инспектори бяха наясно, че това беше достатъчно ясен знак, че Питър Аш или се беше развел, или беше в процес да се разведе.

Отбиха на широката улица и паркираха точно пред адреса. Към къщата водеше пътека от плочи от едната ѝ страна имаше увехнали слабоноги и теменуги, а от другата ниска, но обрасла ограда. Голямата морава видимо не беше косена от няколко седмици. Още знаци за разклатен брак.

Преди да стигнат до предната врата, чуха работеща прахосмукачка отвътре. Айк изчака Бет, която се движеше по-бавно, да го настигне. Тя му кимна и той натисна звънеца. Разнесе се плътен гонг и електроуредът затихна. След миг вратата се отвори с около петнадесетина сантиметра, докато веригата не я спря.

— Да? Мога ли да ви помогна?

Айк пое инициативата и размаха документите си.

— Ние сме инспектори от полицията. Вие ли сте госпожа Аш?

— Не. Вече съм Джил Корбин, но Питър Аш беше мой съпруг. Още е, докато не мине разводът. Той добре ли е? — Въпреки че вратата им пречеше, успяха да видят как жената сложи ръка на сърцето си. — О, боже мой. Казахте „полиция“? Мъртъв ли е? Мъртъв е, нали?

— Опасявам се, че да — отвърна внимателно Айк. — Много съжаляваме.

На Бет, която стоеше зад партньора си, ѝ направи впечатление, че Джил веднага предположи, че съпругът ѝ е мъртъв, а не ранен, нападнат или нещо подобно.

Жената се намираще от другата страна на вратата и издаваше скимтящи звуци — инспекторката си напомни, че подобни моменти бяха най-неприятната част от работата ѝ. След няколко секунди попита:

— Джил... Госпожице Корбин... може ли да влезем за малко? Надяваше се присъствието им да отвлече вниманието на тъгуващата и да ѝ помогне да преодолее тези първи ужасни мигове по-леко.

Вратата се затвори и веригата изтрака. Отвори се отново, този път изцяло.

Джил беше средна на ръст и на телосложение жена. Черната ѝ коса стигаше до раменете. При нормални обстоятелства щеше да е красива — имаше хубава кожа и правилни черти, но двете ѝ очи и горната част на носа ѝ бяха подути и сини, сякаш някой я беше ступвал доста сериозно през изминалите няколко дни. Тя отстъпи назад от вратата, държеше дясната си ръка до устата в някаква подобна на карикатура проява на скръб.

Безмълвна тъга.

Прахосмукачката стоеше изправена на дюшемето точно под арката, водеща към огромната дневна, която в момента беше добре

осветена от студеното следобедно слънце, проникващо през панорамния прозорец.

Бет затвори вратата след себе си.

Джил не промълвяваше нищо, но както вървеше, изведнъж се обърна. Направи няколко крачки в дневната, след което се разположи в един фотьойл. Бет и Айк седнаха на дивана срещу нея.

Джил носеше избелели сини дънки, бели гуменки и кафяв суитчър на Санфранциския университет, чиито ръкави бяха навити до лактите ѝ. Най-накрая успя да насочи вниманието си към инспекторите. Създаваше впечатлението, че премисля нещо в главата си, след което попита Бет:

— Какво се е случило с него? Ще ми кажете ли?

— Все още не сме получили доклада на патолога, но работим по версията, че някой го е убил.

— Какво имате предвид? Да не казвате, че е жертва на убийство?

— Не знаем още — отвърна инспекторката. — Поне не със сигурност. Тялото беше на брега, но е възможно да е бил наранен, преди да се озове във водата.

— Злополука ли е било? О, боже мой, мислите ли, че може да се е самоубил?

— Не е изключено — отвърна Бет. — Защо? Смятате ли, че е имал самоубийствени наклонности?

Джил погледна Айк, след което отново върна вниманието си на инспекторката. Сякаш се чудеше защо тези полицейски служители се намираха в къщата ѝ. Пое си дълбоко въздух, ръцете ѝ бяха склучени на скута ѝ, и издиша. Изражението на лицето ѝ беше напълно празно.

— Джил — прикани я Бет.

Жената погледна инспекторката.

— Наистина ли е мъртъв? Значи това е краят. — Вдигна ръце към челото си и ги притисна към него.

— Краят? — не разбра Айк. — Краят на...

Джил свали ръце от лицето си.

— Всичко. Всяко едно нещо. На нас. — Жената отново срещна погледа на Бет и овладя гласа си. Не мога да повярвам. Питър е мъртъв? Ей така. Това ли е?

Инспекторката кимна и отговори:

— Съжалявам.

— Споменахте, че е възможно да се е самоубил — напомни Айк. Мислите ли, че е бил способен на подобно нещо?

Джил поклати глава.

— Наистина вече не знам на какво беше способен.

— Какво имате предвид? — попита Айк.

— Трудно ми е да ви го обясня. Знам, че ще ви прозвучи малко странно, но започнахме да имаме проблеми, когато се промени.

— Как се промени? — попита Бет.

— По всеки възможен начин. Сякаш една сутрин се събуди и вече не беше той, а напълно различен човек. На единия ден беше добър съпруг, баща и адвокат, а на следващия вече не.

Айк се наведе напред на дивана.

— Кога се случи това?

Джил сбърчи лице в опит да си спомни.

— Мисля, че беше миналия май. По времето на терористичната атака.

— Свързано ли е по някакъв начин с нея? — попита Бет.

— Не, не мисля. Не мога да си представя по какъв начин би му повлияла. А и промяната започна преди нея, сигурна съм, но не много преди нея. След това всичко просто излезе от контрол.

— Бихте ли били по-конкретна? — поинтересува се Айк.

— Като за начало пиенето. След което — жената млъкна за миг, преди да продължи: — всички онези жени.

— Изневерявал ви е? — попита Бет.

Джил поклати глава и стисна устни.

— Не знам дали мога да ги нарека изневери. Не мисля, че е имал сериозна връзка с някоя от онези жени, макар че може и да греша. Просто започна да се вижда с други. Напиваше се и отиваше някъде с тях. Нямам никаква представа защо го правеше. Важното е, че всичко изглеждаше перфектно, между всички нас, имахме нормален живот, а после това... това започна и само след месец той стана още по-непредвидим, по-иррационален и накрая просто си опакова някои неща и ни каза, че се изнася.

— Не смятате, че това има нещо общо с терористичния акт? — попита Бет.

— Нямам представа. Знам само, че той опропасти живота на много хора. Може би атаката направи лошите неща още по-лоши.

Просто нямам представа. Нищо не ми се струва същото оттогава. Сан Франциско е малък град. Всички мои познати са били на мястото на събитията, били са ранени или познават някого, който е бил ранен. Светът на всички ни вече не е същият. Сякаш всичко, което съм знаела за хората, е било лъжа. Като да разбереш, че съпругът ти ти изневерява. Започваш да се съмняваш във всичко, което си мислиш, че знаеш. — Джил махна с ръка пред лицето си. — Не знам какво говоря. Нищо няма смисъл. Вероятно често се натъквате на такива като мен.

Бет кимна уклончиво.

Айк попита:

— Съпругът ви се изнесе през юни, така ли?

— На десети. Просто си отиде.

Инспекторката отново намери сили да проговори:

— Виждали ли сте го оттогава?

Джил кимна.

— Искях да отидем на семеен консултант и в началото Питър се съгласи, но не се получи. Той просто не искаше да работим върху проблемите си. Каза, че сме дотук с живота, който... който сме имали, и след три сеанса ми заяви, че всичко е загуба на време и повече няма да идва.

— Тогава ли спряхте да се срещате? — попита Айк.

— Не съм го виждала от два месеца. Последният път беше на рождения ден на синовете ни. Който беше поредното бедствие, вероятно най-лошото.

— Извинете — каза Айк. — Рожденият ден на синовете ви? За двама ли говорим?

— Двама. Рождените им дни са на една и съща дата. 16 септември. Близнаци са, навършиха деветнадесет. Ерик и Тайлър. Добри момчета са, макар че цялата тази работа с баща им наистина им обърка главите. А сега и с това... — жената погледна жално към инспекторите — няма връщане назад, нали?

След моментно мълчание Айк наруши тишината:

— Какво се случи на рождения ден?

Джил се подвоуми секунда-две.

— Кратката версия е, че Питър се беше напил и беше решил, че денят е чудесен да дойде у дома и да поговори приятелски с всички нас. Изглежда, си мислеше, че можем да продължим напред и да

забравим, че някога сме били семейство, и тъй като той нямаше лоши чувства, ние също не трябваше да имаме. Просто не се получи цялото това семейно събиране, но се наложи всички да го изтърпим.

— Какво стана? — попита Бет.

— Както вероятно вече сте се сетили, не мина много добре. Питър се беше впуснал в абсурдни обяснения, с които се опитваше да ни накара да разберем, че в действителност не ни е изоставил и бла-бла-бла, когато Ерик побесня и буквално му се нахвърли... не че Питър не си го заслужаваше, но картината не беше много приятна. Наложих се двамата с Тайлър да ги разтървем — целите бяха в кръв. Всичко това беше изключително неприятно.

— Много съжалявам — отвърна инспекторката. — Сигурно ви е било много трудно.

— Не знам какво се случи. Просто се превърна в ужасен човек.

— Къде са момчетата ви сега? — попита Айк.

— На училище. Ерик в Калифорнийския, а Тайлър в Щатския. О, боже мой, как ще им кажа за баща им? Бедните деца. — Джил внезапно стана и избърса длани в дънките си. — Трябва да им се обадя. Не мога да позволя да чуят това по новините или да го прочетат във вестника.

Инспекторите също станаха. Тръгнаха към вратата и когато стигнаха до нея. Бет се пресегна към дръжката, но спря и се обърна.

Имам още един последен въпрос, ако нямате нищо против, Джил. Моля ви, не се обиждайте, но какво се е случило с лицето ви?

— Лицето ми...? Жената докосна с длани бузите си. О! — Като че ли издиша от облекчение. — Миналата седмица бях на ринопластика. Оправях си носа. И очите. Смятах, че вече не съм достатъчно красива за Питър... затова, ако променях външния си вид... — Раменете ѝ увиснаха и за момент заприлича на петнадесетгодишна. — Голяма съм глупачка — каза тя. — Глупава и суетна. Съжалявам, но трябва да се обадя на момчетата.

— Разбира се — отвърна Бет. — Повече няма да ви безпокоим. Преди да им се обадите, може ли да ни дадете мобилния телефон на Питър? Ще се наложи да го проверим, за да разберем къде и с кого е бил в нощта, когато е умрял.

* * *

— Какво мислиш? — попита Бет, когато се качиха в колата. Дватамата с Айк бяха партньори от повече от две години, затова нямаше нужда да му обяснява какво има предвид.

— От едно до десет — отвърна той, — като десет е абсолютно сигурно, че го е направила, й давам две, може би дори едно. В интерес на истината, е възможно даже да е нула.

— Някога имали ли сме нула? Не си спомням такава.

— Не мисля, че сме имали. Ще си изям значката, ако се окаже, че тази жена го е убила. Тотално я изненадахме. Тя нямаше представа.

— Съгласна съм.

— Нямам нищо против обаче да поговоря с момчетата й преди нея.

— Да. Но няма как да стане. — Бет задъвка бузата си за момент. — Както вероятно вече си се сетил, синът в Калифорнийския Ерик — е по-близо до баща си, на един автобус разстояние. Плюс това е синът, който му се е нахвърлил. Да нападнеш баща си, не е малка работа.

Айк я изгледа с ухилена физиономия.

— Ерик от Калифорнийския е синът, нападнал баща си. Как ги помниш тези неща? Да не си детектив или нещо подобно? Интересно ми е да разбера дали Ерик има оръжие, кола или поне едно от двете.

— Сигурна съм, че ще се наложи да разберем.

— Плюс това няма да е лошо да определим точното време на смъртта.

— Плюс това, да. Ще е чудесно, ако успеем да го сторим.

Пътуваха в мълчание — една пресечка, втора. Спряха пред знак „Стоп“ и стояха на него шест-седем секунди. Доста дълго време.

— Добре, предавам се. Какво? — попита най-накрая Бет.

— Какво „какво“?

— Каквото там обмисляш. Искаш ли аз да карам, за да можеш да помислиш на спокойствие? — Хей. Справям се чудесно и така. — Айк погледна наляво, надясно и отби в пресечката. Какво смяташ се е случило, че да се промени толкова много?

— Бих заложила на някоя жена, Айк. Мисля, че е имал приятелка.

— Очевидно, поне според Джил е имат повече от една.

— Не можем да сме сигурни в това. Възможно е само една да е отговорна за промяната му.

— От друга страна, напускането на семейното гнездо може да го е освободило. Смяташ ли, че всичко това има нещо общо с терористичния акт?

Бет обмисли възможността и сви устни.

— Онези кучи синове. — Помисли върху случилото се отпреди няколко месеца, но побърза да изгони мисълта, която се зароди в главата ѝ. — Не изключвам нищо, което е свързано с реакциите на хората през онзи ден. Но Джил каза, че всичко е започнало преди това. Не че не е възможно атаката да е влошила нещата... — Млъкна за миг. — Мога да си обясня пиенето. Особено след като се е намирал близо до мястото на събитията или във Фери Билдинг. Фирмата му е на „Ембаркадеро Две“, точно от другата страна на улицата. Възможно е да е бил там.

— И това го е накарало да превърти?

— Ако се е намирал на ръба, възможно е да е бил побутнат лекичко. Нека ти кажа нещо — ако не бях чудовищно силна жена, която се опитва да отгледа суперчувствителна дъщеря съвсем сама, можеше да се превърна в алкохоличка. Или наркоманка, пристрастена към оксиконтинна.

— Не мисля. Не и ти, при никакви обстоятелства.

— Благодаря ти за доверието в мен. Но не бях спала шест седмици. Не само заради физическата болка. Така че да, мога да си представя Питър Аш да започне да се държи странно след терористичната атака, особено ако се е намирал близо до случилото се. В интерес на истината, бих била изумена, ако не му е повлияла по никакъв начин. В случая Аш е започнал да се държи странно, което вероятно е спомогнало да бъде убит.

— Мислиш ли?

— Честно казано, нямам никаква представа. Лик. Доколкото знаем, напълно е възможно да е бил убит по време на уличен обир и захвърлен в океана.

Партньорът ѝ я изгледа скептично.

— И на мен не ми е любимото предположение — заяви Бет. — Защото, ако няма никаква връзка между Аш и онзи, който го е убил,

няма да разрешим случая. Все едно ще е да разберем кои са били шибаните терористи по хората, които убиха. Затова, ако смятаме въобще да правим нещо, трябва да предположим, че е съществувала връзка между Питър и убиеца му. Ако наистина е станал жертва на случилото се в онзи ден във Фери Билдинг, ще ти призная нещо.

— Какво?

— Има пълното ми внимание.

Единственият куршум, който беше улучил Кейт, беше минал през тялото ѝ, като пропусна на сантиметри сърцето и гръбнака ѝ, но проби левия ѝ дроб и той колабира. След първоначалното вътрешно почистване се появиха сериозни медицински проблеми с устойчивостта ѝ към някои от стандартните антибиотици, които използваха. Четири дни след атаката се наложи да я преместят в интензивното с ужасната прогноза, че смъртта ѝ е близо. Тъй като лошите неща не идваха сами, Кейт разви пневмония в пострадалия дроб, която някак си се прехвърли и на здравия. Нараняванията и усложненията ѝ направиха наложителна употребата на обдишваща машина. Тя остана в интензивното още две седмици. През това време на два пъти умира, но и двата пъти успяваха да я върнат сред живите.

След това като по чудо лечението даде резултат. На 1 юли Рон дойде, взе я и я отведе в дома им на „Вашингтон стрийт“, където беше предимно прикована към леглото, но поне можеше да става и да ходи сама до тоалетната. С физиотерапията подвижността ѝ се завръщаше с всеки изминал ден. Ако нямаше повече усложнения, мнението на специалистите беше, че след два месеца ще може да се завърне към нормалния си начин на живот.

За момента това беше положението. Кейт беше започнала да се възстановява физически.

Не можеше да се каже обаче, че останалата част от семейството ѝ можеше да се върне към нормалното. Рон, Ейдън и Джейни се отнасяха с огромна грижа и внимание към нея, но нещо в отношението им я караше да се чувства като инвалид, а не като съпруга и майка. Бяха минали три месеца — вече беше октомври, откакто се излекува физически, но двамата с Рон все още не бяха възобновили любовния си живот.

Сега, ден след като тялото на Питър беше намерено под „Клиф Хауз“, Кейт седеше на кухненската маса, пиеше кафе и четеше „Кроникъл“. Децата изядоха послушно здравословната си закуска в характерната за последните месеци атмосфера на изнервено

спокойствие, която цареше в къщата. Те я целунаха, събраха учебниците си, взеха си раниците и тръгнаха за училище.

Откакто Кейт започна отново да се движи, Рон стоеше горе, докато тя и децата закусваха долу — това се беше превърнало в някакъв негов ритуал. Слизаше няколко минути преди да тръгне за работа, и пиеше чаша кафе с нея. Само дето я пиеше бързо и нахвърляше къщните задачи по своя организиран, мил, разумен и резервиран начин.

Докато го чакаше да слезе днес, видя новината за Питър на първа страница на вестника и коремът ѝ се сви. Помисли си, че може да повърне.

Домашният им телефон звънна и Кейт стана, за да го вдигне, но осъзна, че Рон вече беше вдигнал онзи в спалнята им. Чу приглушения му глас да се носи из къщата.

Кейт се върна на стола си, взе чашата с кафе и отпи от нея. Сгъна вестника и го избута в средата на масата. Потърка белега, който ѝ беше останал от куршума.

Рон все още говореше по телефона, но не можеше да разбере какво казва. Когато думите секнаха, чу стъпките му по стълбите и след малко самият той се появи в кухнята.

— Кой беше? — попита Кейт с фалшива веселост.

— Джеф — отвърна съпругът ѝ и погледна вестника. — Сподели ужасни новини. Вероятно вече си прочела за тях. Изглежда, някой е убил Питър Аш.

Кейт преглътна.

— Видях. Не е за вярване.

— Наистина не е. — Рон посочи плота. — Нека си сипя едно кафе.

— Искаш ли нещо за закуска? Все още има бекон и английски мъфини.

— Не, благодаря. Само кафе.

Рон си напълни чашата и остана на място до кафе машината, двете му ръце бяха опрени в плота.

— Добре ли си? — попита Кейт.

Съпругът ѝ въздъхна тежко и се обърна, изчака още секунда, след което отиде до масата и седна.

— Планирала ли си нещо специално за тази сутрин?

— Само обичайните задачи. Физиотерапия и пазаруване за вечеря. Защо?

— Просто си помислих... — започна Рон, но млъкна и я погледна — тялото му сякаш беше замръзнало. — Мисля, че трябва да поговорим.

* * *

Рон си беше сложил онова, което Кейт наричаше смелото му лице.

То представляваше нещо средно между разумна усмивка и сърдита гримаса и предвещаваше края на емоционалното му съдържане. Когато Ейдън беше катастрофирал на дванадесет, Рон ѝ беше съобщил новините със смелото си лице. Същото беше сторил, когато онези копелета от предната му фирма „Крендъл и Дод“ го уволниха след рождения ден на Джейни около коледната ваканция. И отново, когато ѝ каза, че повече няма да представя „Текей“.

Рон обви с длани чашата си, а погледът му се рееше из помещението. Той прочисти гърлото си и най-накрая я погледна.

— Първо на първо, искам да си наясно, че те обичам. Всички те обичаме. Без значение какво ще се случи, това няма да се промени. Всички се опитваме да се справим със ситуацията по свой собствен начин, да я осмислим и да разберем за какво става въпрос.

Кейт килна глава на една страна като любопитна птичка.

— Нямам представа за какво говориш, Рон.

Съпругът ѝ кимна, сякаш това беше отговорът, който очакваше, след което продължи:

— Знаем, Кейт — заяви той. — Не разбираш ли? Знаем. Няма да се изненадам, ако и децата са се досетили.

Тя стисна зъби и го погледна.

— Не всичко — продължи Рон, — може би само малка част, но основните факти са ясни.

— Факти — пренебрежително повтори Кейт.

— Не че съм си пъхал носа, с цел да открия нещо. Но след като влезе в болницата, някой трябваше да плаща сметките, а кой друг, освен мен? Някой трябваше да чете и пощата.

Кейт повъртя чашата си, без да отлепя поглед от нея. Завъртя я на четвърт оборот. После обратно.

— Получих запитване дали си удовлетворена — продължи Рон — от престоя си в „Меридиън“. Проверих датата, в която беше излязла сметката. С малко ровене попаднах и на такси за използването на „Юбер“ коли. Бутилка „Сребърен дъб“. Върнах се назад и проверих графиците ни, мислех си, че съм забравил нещо или че сме настанили някого от старите ти приятели в този хотел.

— Не беше...

Рон вдигна ръка, за да я спре.

— Моля те. Нека довърша. Може би щях да забравя всичко това, ако нещата не станаха малко налудничави, когато разбрахме, че може да не оцелееш. Имаше и нещо друго, което тревожеше децата — тримата обсъждахме сериозни теми, докато ти беше в интензивното — живота и смъртта, както вероятно вече си се сетила. Както и да е, знаеш, че двамата имат това възвишено морално чувство...

— Да.

— Помниш ли дните, в които Ейдън не ходи на училище през миналия май? Той не просто се е крил някъде. Ходил е на „Ембаркадеро“ сещаш се, кея, ресторантите и познай къде другаде? Фери Билдинг. Кулите. И е видял жена, която прилича на майка му, да влиза в „Меридиън“. Ейдън никога не те бил виждал облечена по този начин преди — по негови думи като проститутка. Тъй като нямал какво друго да прави, те проследил и видял, че наемаш стая.

— Ейдън ли ти каза всичко това? Не ти ли сподели какво си е помислил, че търся там?

— Не знаел. Двамата с Джейни не успели да измислят причина. Затова те прикрих.

— Как?

Рон стисна десния си юмрук на масата. Ръката му се разтрепери леко. Челюстта му се стегна.

— Казах му, че понякога разпускаш по този начин — като отиваш в някой хотел, спа център или другаде просто за да разчупиш рутината у дома. Щом си ходила в „Меридиън“ онзи ден, това е била причината. Двамата повярваха. Но разбира се, аз знаех, че това не е истина. Знаех, че си отишла, за да се видиш с някого, макар че нямаш представа с кого.

Кейт стоеше неподвижна като статуя, ръцете ѝ все още бяха увити около чашата ѝ.

Рон ѝ кимна, умората струеше от всяка пора на тялото му. Беше успял да потисне гнева си.

— Няколко дни по-късно, когато всички отидохме в болницата, за да те видим — все още не беше в съзнание, пред вратата на стаята ти се засякохме с мъж, който ми се стори познат. Оказа се, че е Питър Аш. Очевидно се засрами, че се натъкна на нас, и побърза да ни излъже с някаква история, че дошъл на посещение при някого друго, но видял името ти на вратата и си го спомнил от онази вечер при Джеф. Колкото и нелепо да звучеше оправданието му, го ме накара да навържа нещата, а смятам, че брилянтните ни деца успяха да сторят същото. Нямаше нужда да обсъждаме темата. Просто бяхме разбрали. И тримата.

— Това не са много сериозни доказателства, на базата, на които да си правиш подобни заключения, Рон.

— Не? Може би не са. — Съпругът ѝ въздъхна и продължи: — Само за протокола искам да кажа, че когато Питър си тръгна онази нощ, сестрата ми каза, че е идвал да те вижда още няколко пъти — от самото начало на приемането ти. Впоследствие проверих къде се намира кантората му и се оказа, че е на двеста метра от „Меридиън“. — Рон махна с ръка. — Но това също не е толкова важно. Не искам да споря с теб по темата, Кейт. Знам какво знам.

— Това не означава...

— Достатъчно, Кейт. Става ли? Достатъчно. Казвам ти всичко това, за да разбереш защо децата са дистанцирани и защо тегне напрежение между нас. Аз също не съм тук през цялото време, защото това е един нов свят, в който всички живеем, и се опитваме да се настроим към него.

— Ами ако предположенията ти не са правилни? Ами ако...?

Рон удари масата с длан.

— Обадох му се, Кейт. Попитах го.

— Какво каза той?

— Че вината не била негова. Че ти си му се обадила...

Кейт заби поглед надолу към ръцете си.

— Лъжец — изсъска тя. — Шибан лъжец. Сякаш... — Вдигна поглед и погледна съпруга си в очите. — Не се случи това. Просто...

— Няма значение — отвърна Рон. — Не искам подробности. Не желая да ги научавам. Онова, което ме интересува, е дали вече мога да имам доверие на обичната си, вярна съпруга.

— Сега, след като е мъртъв... — Кейт млькна за миг — смяташ, че може да имам нещо общо с убийството му?

Рон се изправи в стола си, сякаш беше ударен от ток.

— Не съм казал това.

— Но мисълта те гложди.

— Не говори така, Кейт. Тук съм с теб, независимо какво си направила. Онова, което казах в началото на разговора ни, е истина. Обичам те. Искам да съм с теб. Искам семейството ни да остане заедно.

В погледа ѝ се прокрадна гняв.

— Готов си да ми простиш, така ли? Това ли искаш да ми кажеш? Веднага, след като си призная, че съм била лошо момиче?

— Не се дръж така, Кейт. Знаеш ли аз как се чувствам?

— Ясно ми е как се чувстваш, Рон. Сгрешила съм, а ти ще ми простиш и няма да ме наказваш.

— Всъщност не, Кейт. Това би било доста снизходително от моя страна, нали? Самият аз съм правил някои сериозни грешки. Някои шибани грешки. Никой не се съревновава тук. Просто исках да знаеш, че съм на твоя страна. Никога не съм преставал да бъда.

Най-накрая Кейт се отпусна в стола си и разтри белега в горната част на корема си. В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Каквото и да се е случило, то няма нищо общо с теб, Рон. С чувствата ми към теб.

— Добре. Мога да приема това.

— Нямам нищо общо със смъртта му.

— Разбира се, че нямаш.

— Ще ми се всичко да бъде постарому. — Кейт изпусна дълга въздишка и вдигна очи, за да срещне погледа на съпруга си. — Ще ми се отново да си имаме доверие. — Една сълза си проби път и потече надолу по бузата ѝ, докато не я избърса. — Съжалявам, Рон. Не съм искала да те нараня.

Съпругът ѝ бавно въртеше чашата си.

— Мислех си, че ако се съревновавахме кой е преживял повече болка в последните шест месеца, ти щеше да победиш.

— Не е същото.

— Не е, но е достатъчно близко. Може би просто трябва да забравим всичко. Да кажем, че сме квит. За това исках да поговорим.

— Знаеш ли — започна Кейт, — щеше да е много по-лесно, ако беше някое студенокръвно копеле. Тогава просто щяхме да се разделим и да сложим точка на всичко.

— Не искам това. Ти искаш ли го?

— Не.

— Добре. Нека не говорим повече за това.

Бет беше на бюрото си в службата. Девет часът минаваше и Айк беше звъннал, за да я предупреди, че ще закъснее. Шестгодишната му дъщеря Хедър имаше 39 градуса температура, затова той каза на Бет, че може да не се появи скоро в отдела. Отговори му да не се притеснява и че ще се справи без него. Прекрати разговора, но телефонът ѝ звънна отново, тя вдигна и чу дълбок мъжки глас:

— Ало? Сержант Бет Тъли ли е на телефона?

— Говори инспектор Тъли.

— Инспектор Тъли, обажда се Алън Шоу. Не знам дали ме помните, но...

— Помня ви, господин Шоу. Как мога да ви помогна?

— Не става въпрос за мен, а за сестра ми, Лори. Не знам дали си спомняте, но тя...

— Господин Шоу. За втори път се съмнявате в паметта ми. Какво ще кажете да пропуснем тази част и да ме запознаете със същественото, а ако има нещо, което не помня, ще ви попитам и вие ще ми отговорите. Какъв е проблемът със сестра ви?

— Мисля, че умира. Анорексията, с която се бореше...

— Това, господин Шоу, не си го спомням. Наистина беше прекалено слаба, но тогава това не ми се стори основният ѝ проблем.

— Е, сега е. Убийството на Франк Риналди беше голям удар за нея, но те мислят — лекарите, които работят с нея, че скорошната терористична атака вероятно я е бутнала от ръба, на който се е намирала. Посттравматичното ѝ разстройство се е влошило през последните две седмици. Тъкмо се върна от клиниката, където успя да качи няколко килограма и да се посъземе, но като се прибра... както и да е, историята е доста дълга, с две думи, тя ме отрязва, когато исках да я видя и да проверя как е, докато накрая не издържах и я посетих в дома ѝ преди два дни. Тя... — гласът на мъжа като че ли се изгуби, но бързо се възвърна. — Тя е много зле, инспектор Тъли. Едва се движи. Прилича на скелет. Казах ѝ, че трябва да се върне обратно в клиниката и да започне да яде по график, но тя ми отговори, че е приключила с

това. Най-плашещото е, че според мен е забравила как да яде, и тялото ѝ просто се предава.

— Много съжалявам да чуя всичко това — отвърна Бет. Тя много ясно си спомняше нощта, в която двамата с Алън — господин Шоу — утешаваха Лори Шоу след убийството на любовника ѝ Франк Риналди, но не съм сигурна какво искате да направя.

— Нали мога да мина на „ти“? В интерес на истината, и аз не знам, но ми свършиха вариантите. Наясно съм, че наистина ти пукаше за нея...

— Така е. Още ми пука.

— Е, добре. Разчитам на това. Имам предвид... онова, което искам да кажа, може да ти прозвучи малко странно — на мен поне ми е странно ей така да ти се обадя, след като не направих нищо последния път.

— Последния път?

— Помниш ли, че имахме среща?

— Да продължим с презумпцията, че помня всичко, става ли?

— Добре. Когато дойдох до вас, ти не беше там.

— Идвал си до нас?

— Имахме среща. Помислих си, че просто искаш да ме разкараш.

Бет стисна толкова силно телефона, че пръстите ѝ побеляха.

По време на лечението си беше мислила много пъти за Алън, но тъй като дните минаваха, а той не се обади, нито се опита да се свърже с нея, го беше отписала.

Мъжът продължи:

— На следващия ден осъзнах, че навярно си била извикана на работа заради терористичната атака, затова реших да ти оставя малко пространство. Но това пространство ставаше все по-голямо и по-голямо и след цели два месеца не успях да събера достатъчно кураж, за да ти се обадя. Струваше ми се прекалено неловко, сякаш се опитвах да се бутам в живота ти, когато ти имаш много по-важни неща за правене. Трябваше просто да вдигна телефона, но така и не го направих. Съжалявам за това.

— Всичко е минало, Алън. Няма значение. Важен е само настоящият момент.

— Сега не става въпрос за мен или за теб и мен. Става въпрос за Лори. Не знам към кого друго да се обърна. На мен ми се струва, че сестра ми се е предала. Не знам какво да правя с нея, но се страхувам, че ако не измисля нещо бързо, тя ще умре. Във всеки случай смятам, че можеш да ѝ помогнеш много повече, отколкото аз самият. Поне има шанс да те послуша.

Бет не знаеше дали това наистина е така, но не мислеше, че може да пренебрегне отчаяната молба на Алън.

— На същото място ли живее? — попита тя. — Тази сутрин имам малко свободно време, мога да се отбия до тях и да поговорим. Сигурен ли си, че ще е там?

— Въпросът е дали ще успее да стигне до вратата, за да ти отвори.

— Ще ѝ дам достатъчно време.

* * *

Хапещият студ не пускаше града от хватката си.

Бет стоеше на слънце на тротоара на „Грийн стрийт“ и чакаше Лори да ѝ отвори вратата. Не носеше ръкавици и след като позвъни, подпря бастуна на бедрото си и духна три пъти в дланите си. Ако Алън не я беше предупредил, че сестра му може да отговори бавно, вероятно вече щеше да натиска звънците на другите живеещи, за да я пуснат в сградата и да отиде да почука на вратата на Лори. От интеркома най-накрая се разнесе слабият глас на младата жена.

— Ало?

— Лори. Бет Тъпи е. Сержант Тъли. Чудех се дали можеш да ми отделиш няколко минути?

Не последва отговор за две-три секунди, след което се разнесе вялото:

— За какво?

— Брат ти каза, че може да имаш нужда от малко компания.

— Алън ти се е обадил?

— Тази сутрин.

— Той просто... — Бет чу жената да въздиша. — О, добре.

Чу се жужене, вратата изцрака и инспекторката влезе в сградата.

* * *

Лори отвори вратата боса. Бет смяташе, че се е подготвила за онова, което щеше да види, но бързо осъзна, че се е лъгала. Алън определено беше подценил състоянието на сестра си. Китките, ръцете и краката ѝ бяха само кокали, както и вратът и лицето ѝ. Косата ѝ, която все още беше дълга, беше изтъняла драстично и като че ли скоро не се беше срещала с четката. Под очите и по челюстта ѝ имаше подутини и жълтеникави петна.

Бет се изуми от гледката и явно не успя да прикрие реакцията си, защото Лори каза:

— Знам, че не изглеждам много добре, но се опитвам да преодоля всичко това. Не е толкова сериозно, колкото си мисли Алън. Искаш ли да влезеш?

— Разбира се.

Лори се отдръпна назад, след което се обърна и тръгна тромаво, сякаш бедрата ѝ не работеха правилно. Горнището на пижамата ѝ на орхидеи висеше като на закачалка на раменете ѝ. Когато стигна до края на коридора, се отдръпна на една страна и веднага след като Бет се изравни с нея, попита:

— Какво се е случило с теб? Бастунът? Последния път нямаше бастун, нали?

— Не. Нова придобивка е. — Инспекторката се разположи на най-близкия стол. — Кратката версия е, че бях във Фери Билдинг по време на терористичната атака.

— Шегуваш се. Била си там?

Бет кимна.

— Бях една от късметлийките, както се оказа по-късно. Много хора пострадаха по-зле.

— Да, така е. Знам, но просто... не съм подозирала, че някой, когото познавам, е бил там. Сигурно с било ужасно.

— Много. Но най-вече беше странно и изключително неочаквано. Оттогава не ми е добре, когато отида на някое публично място.

— Разбирам те. Въобще не знам дали ще мога да изляза навън.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо се страхуваш да излезеш навън? Не искаш ли да си сред хора? Да се срещаш с приятели?

— Не, не се страхувам да изляза. — Лори сви рамене. — Просто не виждам смисъл да го правя.

— Защо?

— Сещаш се. Защо да излизам, защо да правя разни неща? Имам предвид, че случилото се с Франк беше много лошо, но после онова във Фери Билдинг... хей, ти знаеш повече от мен. Била си там. Какъв е смисълът да ти пука за нещо, когато след миг всичко може да изчезне?

Бет погледна през задните прозорци, северната част на града се простираше през тях чак до брега.

— Лори — каза тя нежно, — яла ли си нещо наскоро?

Младата жена поклати раздражено глава.

— Не бях гладна. Напоследък нямам голям апетит. Май от доста време е така. Не се опитвам да гладувам или нещо подобно, независимо какво си мисли Алън. Нямам анорексия. Но като започна да слушам лекции от рода на това колко много тялото ми иска да яде, и когато наистина го сторя, започвам да се чувствам като прасе.

— Съвсем не приличаш на такова, Лори, даже напротив.

Младата жена се засмя невесело.

— Не е така. Не и като започна да ям.

— Та ти не помниш последния път, в който си яла, нали?

— Бях в клиниката... Знам, че там ядох някаква супа. Винаги имаше супа. В интерес на истината, ми втръсна от нея. Но ядох достатъчно, за да достигна необходимото тегло, за да ме изпишат.

— Кога беше това? Кога беше изписана от клиниката?

— Преди четири дни.

— Не си яла оттогава, така ли?

— Не, не е оттогава. Хапнах оризови бисквити, когато се прибрах у дома, и мисля, че изядох повечето от тях. Както и малко кисело мляко. Така че не е вярно, че не съм хапвала нищо.

Бет стана на крака.

— Лори, имаш ли нещо против да поогледам в кухнята ти за малко? Алън се тревожеше, че може би нямаш достатъчно храна. Ще се почувствам по-добре, ако разгледам, и ако се нуждаеш от някакви продукти, мога да отида да ти напазарувам. Междувременно, знаеш ли

дали имаш чай? Мога да пийна един и може би малко мед, докато проверявам шкафовете.

— Мисля, че имам. — Лори също стана. — Самата аз нямам нужда от нищо.

— Е, нека видим.

Младата жена сложи чайник с вода, а Бет отвори хладилника, който беше почти празен — имаше само две яйца, кетчуп, горчица, лют сос, соев сос, плесенясало парче чедър, четири малки кисели млека, половин буркан туршия и една глава лук в отделението за зеленчуци. Двата рафта над плота също бяха почти празни. Имаше пакет със спагети, който беше на една трета пълен, три пакета полуготови спагети, консерва с червено цвекло и две консерви риба тон.

— Знаеш ли започна Бет, — тези полуготови спагети изглеждат чудесно. Тази сутрин не успях да закуся. Когато водата за чая се стопли, можем да си забъркаме две купички с нея. Как ти звучи това?

Може би Бет си въобрази, но Лори обмисли предложението ѝ за миг, преди да поклати глава.

— Наистина не съм гладна — отвърна тя, — но ти си направи. Може да си опитам една лъжица.

* * *

Когато спагетите станаха, Бет напълни две купички и бутна едната от тях заедно с вилица и лъжица към Лори.

— Разполагаш ли с личен съветник? — попита тя. — Някой, с когото можеш да поговориш, когато се почувстваш слаба или си в беда?

— Не. Имам предвид, че съществува като вариант. В онази клиника има много хора. Всичките са големи професионалисти. Мястото е добро, ако наистина си болен, ако наистина страдаш от недохранване. Аз нямам такъв проблем.

— Нямах ли? Каква беше диагнозата им?

— Не, наистина нямам. Разбира се, смятат, че съм прекалено кльощава. Имам предвид, че затова въобще отидох там. Алън мислеше, че имам нужда от лечение и подобни неща. Ако знаеха как ям и колко

бързо мога да напълнея, щяха да разберат, че няма от какво да се тревожат. Затова не се нуждая от личен съветник. Освен това услугите им никак не са евтини. Отидох в клиниката, за да може Алън да ми се махне от главата, но нямам нужда от подобно лечение. Добре съм си. — Лори се опита да се усмихне, но не успя и очите ѝ заблестяха. — Добре, признавам си, че още не мога да се оправя от загубата на Франк. И случващото се в целия свят.

— Има ли някой, който идва да те види от време на време? — Бет посочи към купичката на масата. — Една хапка от това няма да те направи дебела, Лори. Можеш да бъдеш сигурна. Защо не хапнеш малко?

Младата жена вдигна лъжицата, топна я в бульона и я докосна до устните си, направи физиономия, когато сръбна едва от него и преглътна.

— Знам, че трябва да се виждам и с други хора — каза Лори и остави лъжицата. — Знам, че не бива така да лентяйствам. Знам, че трябва да излизам по-често. Но наистина не виждам смисъл да го правя. Все пак ти беше там по време на атаката, нали? Трябва да ме разбираш как се чувствам.

Бет нави малко спагети на вилицата си.

— Може би те разбирам донякъде. Но аз имам дъщеря си. Трябва да се грижа за нея.

— Аз нямам никого, за когото да се грижа.

— Какво ще кажеш за брат си?

— Алън? — Лори поклати глава. — Не ме разбирай погрешно, той е добър човек, но въобще няма нужда от мен. Аз съм бременна за него.

— Не останах с такова впечатление тази сутрин. Той наистина е загрижен за теб.

— Да, добре, сигурно си права. Но просто... не мога да ти го обясня.

Бет отново нави спагети на вилицата си и посочи с нея към купичката на Лори.

— Яденето ти ще изстине.

Младата жена въздъхна, взе си вилицата и нави малко спагети на нея. Този път не се намръщи, когато опита от храната. Наведе се над купичката си и отново нави спагети на вилицата си. Поднесе ги до устата си и затвори очи от удоволствие.

— Май съм била по-гладна, отколкото си мислех.

— Явно. — Бет навиги още една вилица със спагети. — Какво ще правим с теб, Лори? Да те върна ли отново в клиниката? Все пак, ако погледнеш рационално на положението си, ще се съгласиш, че не можеш да продължаваш по същия начин. Искаш ли да умреш сама в апартамента си?

— Не мисля, че... — Младата жена млъкна, хвана се за главата и я поклати бавно.

Бет я притисна.

— Какво ще кажеш да се върна довечера и да хапнем двете? Мога да купя нещо по път, както и някои основни продукти, с които да заредим празните ти шкафове?

— Не трябва ли да се прибереш при дъщеря си?

— Мога да я взема с мен. Можем да си направим женска вечер. Двете ще си допаднете.

— Сигурна съм в това.

— Добре тогава. Разбрахме се.

Мани Майър от „Майър, Елдридж и Клайн“ седеше на огромната конферентна маса срещу двамата инспектори в голямата стая със стъклени стени, която гледаше към Фери Билдинг, както и към голяма част от Бей Ериа, окъпан от ярка слънчева светлина. Майър беше шестдесет и четири годишен мъж, едър и пищен, със сребриста грива, която падаше върху ушите му. Създаваше впечатлението за човек, който се смее много, макар че днес не му беше до смях.

Майър беше подпрял ръце на масата и беше преплел пръстите си, приличаше на мъж, който току-що е бил съборен от седлото на коня си и се опитваше да разбере къде се намира.

— Всички тук бяхме наясно, че през последните шест месеца Питър преминава през някакъв труден период, но мисля, че никой не очакваше нещо подобно да се случи.

— Нещо подобно? — учуди се Айк.

— Сещате се. Да стигне дотам, че да иска... да стигне до края.

— Смятате, че сам е отнел живота си? — попита Бет.

— Нека ви попитам, инспектор Тъли. Намерихте ли нещо, което показва, че не е? Направих просто предположение. Когато чух... новините, това беше първото, което ми изникна в ума — че се е застрелял. Да не би да казвате, че не е така?

Бет поклати глава.

— Не и категорично. Все още не сме изключили напълно никой от вариантите. — Запази тона си неутрален, търпелив. Възможно беше, помисли си тя, Майър да е в състояние на шок. Той местеше погледа си от Бет на Айк и обратно.

— Искате да кажете, че е бил убит?

Бет кимна.

— Толкова ли ви е трудно да приемете това?

— Че някой би искал да убие Питър? Отговорът ми е „да“. Почти невъзможно е. Поне за човек, който го познава.

— Защо смятате така?

Майър обмисли последващите си думи за момент.

— Защото беше такъв... Знам, че може да ви прозвучи малко не на място, но нямаше да е така, ако го познавахте. Той беше изключително очарователен мъж, истински симпатяга. Не мога да повярвам, че е имал враг, още по-малко пък че някой го е мразел толкова много, че е стигнал дотам да го убие.

— В такъв случай какво ще кажете за всичките неприятности през последните няколко месеца? — попита Айк.

Майър махна с ръка.

— Бракът му се разпадаше и знам, че това го съсипваше. Двамата с Джил продължаваха да си говорят, даже се опитваха да оправят нещата помежду си. Ходеха на семеен консултант.

— Вчера говорихме с нея — сподели Айк. Разводът е бил неизбежен. Очевидно не са успели да оправят нещата помежду си.

Майър кимна, не можеше да отрече.

— Вероятно сте прави. Но не мислите, че Джил е...?

— Не мислим нищо в момента, сър — отвърна Бет. — Просто разговаряме с хората, които са го познавали, за да видим докъде ще стигнем.

— Има ли някого във фирмата ви, с когото е бил близък? — попита Айк. — Някой, с когото се е виждал извън службата.

— Да. С мен. Членове сме на клуб за дегустация на вино. Събираме се всеки месец. Двамата със съпругата ми излизахме с тях на вечеря, на театър или на кино поне три-четири пъти годишно. Но мога да кажа, че не беше близък само с нас. Питър беше много дружелюбен. Всички го харесваха.

— Какво ще кажете за клиентите му? — попита Бет.

— Точно затова бяха негови клиенти — обясни Майър, защото бяха влюбени в него.

— Не е имал проблеми, така ли? Недоволни клиенти? Не е губил някое голямо дело? Или нещо подобно? — поинтересува се инспекторката.

Майър поклати глава.

— Нищо, за което да знам, а съм сигурен, че ако имаше, бих научил. Знаете ли, ако искате да сте сигурни в това, трябва да разговаряте със секретарката му, Тереза Болейн. Тя е с Питър, откакто дойде да работи за нас. В интерес на истината, той я доведе със себе си. Ако има някой враждебен клиент, за което се съмнявам, тя ще знае

къде да търсите. Мога да я помоля да дойде до две минути, ако нямате повече въпроси към мен.

Мъжът стана, изглеждаше премазан от тъмносиния си костюм на райета, след което погледна първо единия, а после и другия инспектор.
— Такава трагедия. Такава ужасна загуба.

* * *

Тереза Болейн не се появи в конферентната зала през следващите няколко минути, защото въобще не беше дошла на работа тази сутрин. Когато Бет и Айк стигнаха до апартамента ѝ в жилищната сграда на „Маркет стрийт“ под „Туин Пийкс“, жената отвори вратата още преди да са почукали на нея, и ги покани вътре.

— Прекалено е студено да стоите навън дори и за минута — каза тя.

Въпреки топлото посрещане и приятния тон, Тереза видимо се срина, когато влязоха. Тя беше природно привлекателна млада жена с дълбоки сини очи, руса коса до раменете, хубава кожа и издадени скули, която с минимални усилия можеше да се превърне в истинска красавица. Тази сутрин обаче не беше правила опити в тази посока. Нямахме червило, спирала или друг грим. Носеше грозни бабешки очила.

Тереза ги поведе към плота в средата на кухнята и седна на един от столовете. Пред нея беше отворен днешния „Кроникъл“ и тя погледна към него, след което го избута възможно най-далече от себе си. Нервно потри ръка върху едната си буза, а после и другата. Очите ѝ бяха подути и зачервени.

— Съжалявам — каза тя.

— За какво? — попита Бет.

Тереза сви рамене.

— За всичко. Не съм болна, предполагам, че ви е ясно. Просто не можех да изляза днес. — Изражението ѝ подсказваше, че търси одобрение.

— Няма нужда да се извинявате — отвърна Бет. — Благодаря ви, че се съгласихте да ни приемете без предварителна уговорка.

— Така или иначе, нямам какво да правя там, след като Питър го няма...

Айк я прекъсна.

— От тазсутрешния вестник ли научихте? — попита той.

— Не. Снощи една от приятелките ми гледала новините и ми се обади. Не знам дали ѝ повярвах... но после видях...

Дадоха ѝ минутка, за да се успокои. Бет си дръпна един от столовете и се разположи на него.

— Съжалявам — повтори Тереза. — Наистина, просто... не съм очаквала подобно нещо. — Жената си избърса очите.

Айк изглеждаше нетърпелив.

— Кога го видяхте за последно?

Резкият въпрос извади Тереза от унеса ѝ, тя погледна косо инспектора и стисна устни.

— Какъв ден е днес? Четвъртък. Значи в сряда. Не. Вторник. Май беше в понеделник. В понеделник. Единственият ден, в който дойде на работа.

Айк продължи да натиска:

— Целия ден в понеделник ли беше на работа?

— Да. Остана до късно. Макар че си тръгна преди мен. Мога да проверя, но мисля, че беше около четири и половина.

— Някакъв ангажимент ли имаше?

— Поне аз не знам за такъв. Не беше вписан в графика му.

— Във вторник не се появи на работа, така ли?

— Не.

— Това характерно ли беше за него?

— В последно време нямаше нищо характерно в него. Обикновено се появяваше, поне в повечето случаи. Работеше, когато си искаше.

— Не ви ли казваше къде ходи?

— Да, казваше ми през повечето време.

— Имаше ли уговорки за вторник и сряда?

— Да. Във вторник трябваше да отиде на среща в друга кантора, а в сряда да пътува за Лос Анджелис.

— Предполагам, че не е изпълнил никоя от уговорките?

— Не. Нито една от двете.

— Това разтревожи ли ви?

— Разбира се. Не можеше да си позволи да не отиде на срещата във вторник. В сряда вече наистина се разтревожих. Опитах се да му се обадя на мобилния няколко пъти. Не ми отговори, но аз продължавах да си мисля, че просто ще се появи, както правеше обикновено.

— Хрумна ли ви да се обадите в полицията?

— Не, съвсем не.

— Защо?

Тереза сви рамене.

— Защото това се е случвало и преди. Повече от веднъж, в интерес на истината. Той щеше да ме убие, ако се бях обадила на полицията само след два дни отсъствие. Имам предвид, че моята работа беше повече да го покривам и да не привличам вниманието към него, когато се държеше... сецате се, безотговорно. Опитваше се да открие нещо.

Бет реши да се намеси най-накрая.

— Имате ли някаква представа какво е било това нещо?

Жената поклати глава.

— Не, той не ми сподели за какво става въпрос.

— Нима това е проблем за вас? — учуди се Айк. — Не му ли прочетохте мислите?

На лицето на Тереза се появи вяла усмивка.

— Ако потърсите думата „юридическа секретарка“ в речника, инспекторе — отвърна тя, — ще намерите подробно описание на длъжността.

— Той не ви ли намекна за какво става въпрос? Какво е смятал да прави?

— Разбира се, бях наясно с графика му. Аз го съставях. На теория трябваше да знам къде се намира във всеки един момент. Само дето, когато не се появеше на някоя среща или уговорка и го попитах какво става, той ми отвърщаше нещо от рода на „Не се тревожи. Такава ми е работата. Знаем какво правя“. Държеше се така, все едно играеше някаква игра.

— Това не ви ли разтревожи? — попита Айк. — Не го ли попитахте какво става?

Тереза обмисли въпроса, преди да отговори.

— Трябва да разберете нещо. Питър беше чудесен шеф. Взе ме със себе си, когато дойде да работи за Майър преди осем години.

Получавам доста добра заплата, може би повече, отколкото заслужавам, и то благодарение на него. Предполагах, че проблемите му се дължат на разпадането на брака му. Заигравките му с мен бяха просто начин да изпусне напрежението. Какво можех да направя, да му се скарам ли? Да му кажа, че трябва да се отнася по-сериозно към работата си? Я стига. Ако не можех да бъда гъвкава, то тогава не заслужавах доверието му. Смятах, че когато се успокои, което щеше да се случи скоро, отново ще се завърне към предишното си аз и всичко ще е постарому. Дотогава се налагаше да го подкрепям, как бих могла да не го сторя?

Бет нямаше какво да каже в отговор на обяснението на жената, затова продължи напред:

— Какво знаете за проблемите с брака му?

Въпросът предизвика изпълнен с вина поглед, който прескачаше от единия инспектор на другия, докато накрая не се спря на Бет.

— Не знам подробности относно брачните му проблеми — отвърна тя. — Както вече споменах, не ми споделяше какво се случва в личния му живот.

Айк пое щафетата.

— Добре. Но сте забелязали промяната в поведението му. Съпругата му ни каза, че е станал друг човек изведнъж или поне за много кратко време. Съгласна ли сте с това?

Тереза помисли около минута, след което кимна.

— Предполагам, че трябва да отговоря с „да“.

— Помните ли нещо по-конкретно? — продължи с въпросите Айк. — Помните ли кога точно се случи това и какво може да го е породило?

Секретарката чоплеше ъгълчето на плота.

— Не... имам предвид, нищо, в което мога да се закълна.

— Никой не ви кара да се кълнете в каквото и да било, Тереза — отвърна Бет. — Искаме да разберем какво помните, дори това да е много бегъл и маловажен спомен. Може да се окаже нещо изключително важно. Свързано ли е с ваш клиент? Господин Майър ни каза, че вие сте точният човек, с когото можем да разговаряме, ако Питър е имал проблеми с клиенти.

— Не. — Секретарката клатеше глава и продължаваше да чопли ъгълчето на плота. — Имам предвид, не и с редовните му клиенти.

Всички го обичаха.

— Но... — настоя Бет.

Тереза изпусна дълга въздишка.

— Може би имаше... Мислех си, че е потенциална клиентка.

— Тя? — попита Айк.

— Имам предвид, че е малко вероятно...

— Продължавайте — прикани я Бет. — „Малко вероятно“ ми звучи много добре.

Тереза си пое дълбоко въздух, изпусна го, след което кимна и сподели онова, което ѝ беше в главата:

— По някое време през пролетта, когато започна всичко това, Питър получи обаждане от жена, която не се представи, когато я помолих да го стори. Единственото, което ми каза, беше, че трябва да разговаря с него и че е изключително важно.

— По правен въпрос ли? — попита Айк.

— Не каза, но за какво друго би могло да бъде?

— Да. Разбира се. Продължавайте.

— Тя беше много любезна, но не приемаше „не“ за отговор, поне не от мен. Затова я помолих да изчака, обадох се на Питър и той ми каза, че ще приеме разговора.

— Какво се случи после? — попита Бет.

— Дори не знам дали това има някаква връзка, или не, но след няколко минути Питър изхвърча от офиса си и каза, че излиза малко на чист въздух. Каза, че ще се върне скоро, но ако въобще се е върнат по някое време, то е било, след като съм си тръгнала. Това беше първият път, в който наруши графика си. — Тереза изгледа инспекторите. — Той беше изпаднал в депресия, която го изяждаше отвътре. Може би нямаше нищо общо с тази жена и телефонния и разговор, но сега, като се замисля...

— Смятате, че вероятно има — довърши вместо нея Айк.

— Има и още каза Тереза.

— Какво? — прикани я Бет.

— Два дни по-късно същата жена се обади отново.

— Пак ли не се представи?

— Не, съжалявам. Обикновено не постъпвам така, разбира се, но този път...

— Няма проблем — успокой я инспекторката. — Втория път каза ли какво иска?

— Не. Само спомена, че желае отново да говори с Питър. Но той не беше в офиса, затова я свързах с гласовата му поща, но тя не му е оставила съобщение.

— Казвате, че всичко това се е случило точно когато Питър е започнал да се държи различно?

— Да. — Тереза сбърчи чело и погледна Айк.

— Какво мислите? — попита я инспекторът.

— Просто си спомних точното време. Спомних си кога се обади жената. Седмицата преди терористичната атака във Фери Билдинг. В деня на самата атака Питър ми каза, че ще обядва там, но впоследствие си променил решението и избрал „При Тадич“. Помня, че бях много радостна, че го е сторил, и се учудих, че е променил плановете си — нещо, което не правеше никога. Може би затова ми е останало в главата. Както и да е, според мен тази мистериозна жена някак си е свързана с промяната на Питър. Ако можете да разберете коя е тя...

— Да, смятаме, че ще ни е от полза — съгласи се Айк. — Ще я потърсим. Погледна Бет, сякаш искаше да й каже нещо, но в крайна сметка се обърна към Тереза: — Благодарим ви за отделеното време.

Подаде й визитната си картичка.

— Моля ви, свържете се с нас, ако се сетите нещо друго.

* * *

— Какво мислиш? — попита Айк, когато се включи в движението по „Маркет стрийт“.

— Питаш ме дали си мисля, че е спала с него?

— Да.

— Забеляза ли нещо, което да казва, че е?

— Нищо друго, освен факта, че е на тридесет и няколко години, самотна е и е с него от осем години.

— Не мислиш ли, че са имали просто приятелска и строго професионална връзка?

— Определено. Сигурен съм, че се случва често с доста хора.

— Но...

— Интуицията ми крещи, че освен всичко това са бъркали в меда.

— Какво елегантно описание — каза Бет. — Тъй като аз съм жената в нашия екип, аз трябва да имам интуиция.

— Нямах ли такова усещане за Тереза?

— Не, всъщност нямам. Прилича ми на лоялна и отдадена секретарка. Освен това, ако се забърка с него и след това скъсат, ще застраши работата си. Една самотна жена не би рискувала. Според мен не е спала с него. Също така смятам, че не го е убила тя.

— Защо?

— Поради същата причина. Ако го убие, ще изгуби работата си. Освен това, ако е имала любовна връзка с него, защо ѝ е да го убива?

— Лесен въпрос. За него тя е била просто забежка. Когато е приключил, я е зарязал и се е прехвърлил на следващата. Това е накарало Тереза да побеснее от ревност и да го затрие. Майната ѝ на работата. Какво мислиш?

Бет го изглежда косо.

— Знаеш, че съм винаги отворена към нови идеи.

Джеф Кук си изми лицето на мивката в тоалетната на кантората, след което го подсуши с хартиена салфетка. Погледна се в огледалото и се шокира от ужасния си вид.

През целия ден не му беше добре. Чувстваше се така, откакто прочете новината тази сутрин във вестника. Повърна закуската си и въобще не си направи труда да хапне нещо за обяд. Вместо това заключи вратата на офиса си и се опита да поспи малко на дивана. Отново не се получи.

През следващите два часа се зае с работа, за да отвлече вниманието си от неприятните новини. Малко след четири часа се предаде, сподели на секретарката си, че май хваща някакъв грип и си тръгна. Облече си светлокафявото кашмирено палто и обмисли варианта да отиде до яхтклуба — час-два на яхтата му винаги помагаше в тежки ситуации.

Днес обаче не мислеше, че това би помогнало.

Вместо да слезе долу в гаража, където се намираще колата му, Джеф тръгна пеша по улиците, просто се разхождаше, умът му беше празен, ако се изключеше световъртежът, който го заливаше през няколко секунди.

Нямаше никакъв план в главата си.

Петнадесетина минути по-късно осъзна, че е прекосил „Маркет стрийт“ и се е озовал на „Пета“, вървеше на юг към място, което беше започнало да се оформя в мислите му.

Завършил право, много преди дори да мечтае за частна практика, две години Джеф работи като помощник областен прокурор в града. Все още поддържаше сравнително приятелски отношения с няколко момчета, които познаваше оттогава.

Една пресечка по-надолу се издигаше масивната сивкава монолитна сграда на бившата му месторабота — Съдебната палата, домът на Върховния съд. Южният полицейски участък, прокуратурата и още няколко други по-дребни местни бюрокрации. Когато стигна до нея, установи, че сградата изглежда все така неприветлива. Няколко

бездомници лежаха в спалните си чували в шумата от двете страни на стъклено — дървените врати, а петнадесетина сърдити и грозно облечени граждани духаха в дланите си, за да се стоплят, докато изчакваха реда си да влязат в сградата, където щяха да се изправят пред проверка на документите и преминаване през детектор за метали.

Джеф погледна часовника си и установи, че е 16:45 — чудесно време за неочакваната му визита. Работният ден беше към своя край и макар помощник областният прокурор често да работеше до късно, съдът вече беше затворил и служителите в офисите се държаха по-свободно.

За разлика от охранителите на предната порта.

Когато най-накрая успя да влезе и мина през проверката на документи, Джеф си изпразни джобовете, сложи съдържанието им в пластмасовата тавичка и тръгна напред към детектора на метали, но едрият полицаи го спря.

— Задръжте! — нареди той и протегна ръка. — Какво е това?

Джеф се обърна, за да види на кого говореше човекът, и за своя изненада осъзна, че е на него.

— Съжалявам — отвърна той. — На мен ли говорите?

Полицаят посочи.

— Да. На вас. На какво ви прилича това?

Джеф погледна в тавичката.

— Ключовете ми и швейцарското ми ножче.

— Не е позволено.

— Кое не е позволено?

— Без ножове.

— Но това е просто...

— Това е нож и не е позволен, сър. Можете да напуснете опашката и да го отнесете в колата си или където желаете да го съхранявате, и да се върнете без него, или ще го конфискувам. В сградата не са позволени ножове.

Джеф си пое дълбоко въздух и го изпусна бавно.

— Вижте, полицаи — започна той, обещавам да не наръгвам никого с ножа. Та той дори не е истински нож. Не можете ли просто да го приберете в някое шкафче на бюрото си, докато приключи работата си тук, и на излизане ще си го взема? Как ви се струва това?

— Не ми се струва правилно — отвърна полицаят. — Можете да си го вземете сега и да напуснете или ще ви го конфискувам. Това са вариантите.

— Наистина?

— Наистина.

— Господи!

Някой на опашката се провикна:

— Хей! Хайде свършвайте по-бързо с приказките. Цял ден чакаме и вече измръзнахме!

Полицаят изгледа строго Джеф.

— Изборът е ваш, сър, но трябва да решите веднага.

Джеф поклати глава, след което кимна раздражен.

— Задръжте проклетия нож.

— Благодаря ви. — Охранителят взе оръжието от тавичката и безцеремонно го хвърли в един кош до себе си. — Следващият — провикна се той.

Когато стигна от другата страна на детектора за метали, Джеф се спря за момент и обмисли възможността да бръкне в коша и да извади ножчето си оттам. Може би трябваше да наръга полицая с него. Хората обаче вече го бутаха напред, затова просто си взе ключовете и продължи да се движи към фойето и асансьорите.

* * *

— Странното е, че през последните двадесет години асансьорите не са станали по-бързи — каза Джеф.

— Нищо не е станало по-бързо — отвърна Дон Кордс. Той беше плешив и мускулест мъж. Сакото му беше свалено, а вратовръзката отпусната. — Няма измъкване. Ентропията е в стихията си. Всичко се забавя и ние сме обречени. Съжалявам за швейцарското ти ножче. Ако ще се почувстваш по-добре, мисля, че всеки, който идва често в тази сграда, е изгубил по нещо от гестапото долу.

— Наистина ли конфискуват тези предмети и после ги изхвърлят?

— Поне така казват.

— Могат да ги продават на търг или нещо подобно, нали?

— Вероятно не. Някой ще наръга някого с един от ножовете и жертвата ще съди града, че е осигурил оръжието на престъплението. Вече си голям и известен адвокат, ако ти се занимава, можеш да напишеш писмо с това предложение — да продават конфискуваните вещи на полицейските аукциони, имам предвид. Макар че няма да стане, защото тук нищо не става.

Кордс се занимаваше с убийства и споделяше офиса си с още един човек, който не присъстваше. Беше заобиколен от десетки кутии с папки, които бяха наредени до стените. В помещението имаше две срещуположни бюра и той седеше на едното, облегал на стола си и с качени крака на бюрото.

— Защо не си свалиш палтото и не поостанеш малко? — попита той. — Предполагам, че не си дошъл до старото си работно място да поговорим за това как се грижим за безопасността на сградата, колкото и очарователна да е тази тема. Какво става?

Джеф изгледа приятеля си с тъжен поглед, въздъхна и свали връхната си дреха.

— Прецакан съм — отвърна той. Отиде до отсрещното бюро и остави палтото си на стола му, след което седна и сплете пръстите на ръцете си. — Следиш ли новината за адвоката, когото извадиха от океана вчера?

Кордс кимна.

— Питър Аш. — Не беше въпрос. — Какво за него?

— Всъщност става въпрос за мен и него.

Кордс повдигна вежда.

— Да не идваш да се предадеш, Джеф?

Мъжът изпръхтя насмешливо.

— Да ти го начукам, Дон. Я стига.

— Хей, сам каза, че става въпрос за теб и него. Какво трябва да си мисля? Това е Сан Франциско. Не е като да не съм чувал за подобни неща и преди.

— Не, не е това.

— Добре. Какво е тогава?

Джеф започна от самото начало:

— Запознахме се съвсем случайно преди шест, може би осем месеца. Сложиха ни на една маса по време на дегустация на вино в Напа и много бързо си допаднахме. Четяхме едни и същи книги,

слушахме една и съща музика. Този тип като че ли знаеше абсолютно всичко. Накара ме така да се смея, че бузите ме заболяха. Както и да е, казано накратко, само след две седмици се чувствахме като приятели от двадесет години.

Кордс кимна.

— Броманс^[1].

— Може би. Наречи го както си искаш. Но наистина беше много приятно.

— Добре?

— Сега някой го е застрелял и го е хвърлил в океана.

— Откъде знаеш?

— Така пишеше във вестника от тази сутрин.

— Някой го е хвърлил в океана? Не си спомням тази част.

— Извадили са го на брега. Затова предположих, че ако е бил застрелян, не е отишъл сам да се хвърли в океана. Някой друг го е сторил.

— Не е задължително, но ще се съглася с теб. Да приемем, че точно това се е случило. Ти къде се вписваш в цялата картинка?

— Бесен съм, Дон. Може би е просто това. Не мога да се побера в кожата си, че някой ми е отнел най-добрия приятел. Знам, че аз бях най-близкият му човек през последните шест месеца. В същото време бракът му започна да се разпада. Доста лайна се изсипаха на главата му, а аз бях човекът, на когото споделяше. Излизахме заедно поне по два пъти на седмица. След това някой го застрелва? Защо? Имам предвид какво става, по дяволите? Какъв е смисълът да му отнемат живота?

— Имаш ли някакви предположения?

— Никакви. Питър беше голям симпатяга. Въпросът е, че усещам, че може да знам нещо важно, но да не го осъзнавам.

— Искаш ли да говориш с отдел „Убийства“?

— Мисля, че да. Май точно затова дойдох тук. Не искам да се намесвам в разследването, ако хората ви вече имат заподозрян и се окаже, че само им губя времето. Наистина нямам нищо конкретно, което да предложа. Просто съм, както споменах, бесен. Усещам, че трябва да направя нещо, но не знам какво, по дяволите, е то.

Дон Кордс подръпна долната си устна.

— Не съм чул нищо за заподозрян, затова смятам, че много ще ти се зарадват.

— Ще ми помогнеш ли да уредим срещата?

— Разбира се. Но тъй като вече си тук, какво ще кажеш да се качим горе и да видим кой е там?

* * *

Дъщерята на Айк отново беше вдигнала температура и той се прибра у дома, като остави Бет сама на бюрото ѝ в отдела. Инспекторката вдигна поглед и видя Дон Кордс да върви към нея заедно с някакъв мъж. Кордс също като нея работеше за „Убийства“ и двамата се виждаха доста често по време на работата си, затова не беше странно, че идва в отдела. Необичайното беше, че водеше друг човек със себе си.

Необичайното беше добре дошло, тъй като обещавахе да наруши рутината.

Дон стигна до средата на огромното помещение, посочи към нея и ѝ кимна — да, определено идваше при нея, затова тя избута стола си назад, насили се да не потрепери, когато се изправи на крака, и да не куцука, докато заобикаля бюрото си. Каза „здравей“ на колегата си и се ръкува с господин Кук, стар приятел на Дон и бивш помощник областен прокурор. Като част от представянето Дон предложи кратката версия на случилото се с Бет в деня на терористичната атака и когато свърши, Джеф отново взе ръката ѝ.

— Това означава, че току-що съм се запознал с истински герой — каза той.

Бет се засрами, както се случваше винаги в подобни ситуации, и поклати глава.

— Не е така — отвърна тя. — Тогава беше почивният ми ден и обядвах с приятелка. Не успях да направя абсолютно нищо, за да спра атаката. Ако няколко истински полицаи не бяха наблизко и не се бяха намесили навреме, със сигурност вече щях да съм мъртва. Те са истинските герои.

— Онзи ден беше кошмар — каза Джеф. — Друга моя приятелка също попадна в епицентъра на събитията. Тя също едва не умря.

— „Едва“ е често срещана дума оттогава. Надявам се да е добре.

— Оправя се. Най-хубавото е, че вече си е у дома. Благодаря на бога за това.

Стига толкова, помисли си Бет. Нямаше смисъл да обсъждат миналото — то ѝ носеше единствено неприятни спомени. Не желаше да преживява отново случилото се.

— Значи сте били помощник областен прокурор — смени темата тя. — Какво ви накара да напуснете тази бляскава работа?

— Опасявам се, че причината беше желанието ми за печалба.

— Ако човек си търси причина за нещо, мисля, че тази е достатъчно добра — отвърна Бет.

— Знаеш ли, господин Кук има също така доста добра причина да желае да разговаря с теб — каза Кордс.

— Наричайте ме Джеф, моля. Господин Кук беше баща ми, да почива в мир.

За да намали тежестта върху изморените си крака, Бет се подпря на бюрото зад себе си.

— Добре. Така да бъде. Какво мога да направя за вас, Джеф?

Мъжът я погледна с почти извинителен поглед и кимна.

— Може би разполагам с информация за Питър Аш.

— Това е моментът, в който аз трябва да се разкарам. — Кордс посочи с пръст към двама им характерен за него жест — и каза: — Джеф, ще се видим на обяд. Бет, до по-късно — след което се обърна и се насочи към изхода.

Инспекторката веднага мина на въпроса, без да губи дори секунда.

— Каква информация? — попита тя.

— Тъкмо това обяснявах на Дон, ще го обясня и на вас. Като за начало смятам, че убиецът го е познавал, защото, ако това беше някакво улично нападение, нямаше да се развие по този начин. Даже не знам дали нещата, които знам, имат някаква връзка със случая. Двамата с Питър бяхме много добри приятели, наистина много добри приятели. Споделяхме си доста. Помислих си, че ако имате пропуски в профила му, мога да запълня празнините. Искам да ви помогна да намерите онзи, който му е сторил това. Или онази.

— Благодаря ви, но в интерес на истината, нямам нищо друго, освен празнини. Не знам почти нищо за човека, освен че е имал

някакъв психичен срив през последните месеци и че е започнал да се държи странно. За момента поддържа теорията, че по време на това негово променено състояние, както го наричаме, е направил нещо, с което е предизвикал смъртта си. Ако знаете какво е това нещо, можем да започнем с него.

— На мен Питър не ми изглеждаше променен. Имам предвид, че не беше като полудял, надрусан или нещо подобно. Не се държеше като опасен човек, какъвто можеш да разпознаеш отдалече и да се скриеш от него.

— Въпреки това някой е решил, че трябва да го убие.

Джеф стисна плата на палтото си.

Бет първа наруши настъпилата за момент тишина.

— Преди минута — започна тя — казахте, че искате да ни помогнете да намерим убиеца на Питър Аш. Казахте, че желаете да ни помогнете да го заловим — него или нея. Имате ли основание да смятате, че извършителят е жена?

Кук я дари с крива усмивка.

— Имам около стотина такива основания.

— Излизал е със сто жени?

— Нямам никаква представа за истинската бройка и не бих го определил като „излизане“, след като се виждаше с тях само по веднъж. Но наистина бяха много. Виждахме се поне по два пъти в седмицата, за да пийнем нещо, и почти винаги имаше нова жена с него. Ако беше сам, то след срещата ни имаше друга среща. Искам да кажа, че сменяше жените през ден.

— Затова смятате, че една от тях може да го е убила?

— За мен подобен вариант има много по-голям смисъл, отколкото версията, че го е сторил някой от приятелите му.

— Струва си да проверим твърдението ви. Двамата говорили ли сте за срещите му?

— Разбира се. Подобно поведение ми се струваше много нехарактерно, особено след като ми каза, че се развежда и напуска семейството си.

— Смърхте ли го за това?

— Честно казано, не можех да го разбера. Мисля, че му дадох ясно да разбере какво е мнението ми по въпроса.

— Как прие той това?

— Не ми обърна никакво внимание. Като че ли не му пукаше какво е мнението ми.

— Значи това сексуално разкрепостяване е било един вид промяна за онзи Питър, с когото сте се запознали в началото?

— Определено, и то доста драматична промяна. Признавам си, че ми беше трудно да я приема.

— Според вас какво е довело до нея?

— Всъщност от това, което Дон ми каза току-що, мисля, че ще разберете по-добре от мен.

— Какво имате предвид?

Джеф направи кратка пауза, след която продължи:

— Също като вас Питър беше във Фери Билдинг в онзи ден.

Бет присви очи, не знаеше как да разтълкува тази нова информация.

— Тръгнал си е, преди да започне атаката — обясни мъжът, — но очевидно я е пропуснал с няколко минути. Мислеше си, че е трябвало да бъде убит. Нямамо причина да бъде пощаден, след като мнозина загинаха. Тогава, съвсем внезапно след случилото се — и имам предвид наистина веднага след него — реши, че му е писнало да живее по досегашния си начин: да работи здраво, да бъде добър съпруг и отдаден баща. Какъв е смисълът, казваше той. Щом всичко може да свърши толкова неочаквано и по толкова безсмислен начин?

— Моето мнение е напълно противоположно — отвърна Бет. — Аз исках да живея, да гледам как дъщеря ми расте и има свои деца, исках да бъда по-добър полицай, да направя остатъка от живота си по-добър.

— Вашата реакция ми звучи много по-логична от тази на Питър — призна Джеф. — Той смяташе, че нормалният живот го е измамил и е отнел едни от най-хубавите му години, затова искаше да си навакса за всичко пропуснато наведнъж. Имаше намерение да задоволи сексуалните си апетити, които беше трупал с години. Казваше, че децата му вече са големи и нямат нужда от него. Смяташе, че съпругата му ще е много по-добре, ако не е с нея, тъй като вече не изпитваше чувства към нея. Ще е по-щастлива с някого другото, който би искал да сподели скучния ѝ живот. Негови думи, не мои.

Джеф млъкна и Бет зачака да продължи.

— Както и да е. С това се занимаваше Питър през последните няколко месеца. Не бих се изненадал, ако е разбил няколко сърца по пътя си.

— Или разгневил няколко съпрузи или гаджета?

Джеф кимна.

— Вероятно сте права.

Бет погледна часовника зад мъжа и осъзна, че трябва да се прибира у дома при Джини, особено ако щяха да ходят на гости на Лори по-късно. Направи извинителна физиономия.

— Информацията ви беше много полезна, господин Кук, само дето сега вместо нито един заподозрян имам сто, които трябва да открия и разпитам. Имате ли представа къде Питър се е запознавал с тези жени?

— Не съм сигурен. Шегуваше се за някакви онлайн сайтове, където било толкова лесно, че чак удоволствието се губело. Предпочиташе барове. Знам, че харесваше най-много „Норт Бийч“ и един частен клуб, наречен „Батъри“, който са намира нагоре по „Бродуей“. Имайте предвид, че той беше доста идеен човек.

— Хубаво е да го знам. С ваша помощ вече имаме някои насоки. Благодаря ви.

— Удоволствието беше мое. — Джеф бръкна в портфейла си, извади една визитка и я подаде на Бет. — Ако искате да се свържете с мен. На разположение съм по всяко време. В случай че знам нещо, което не знам, че знам. — Мъжът въздъхна. — Наистина обичах този човек. Не мога да повярвам, че някой го е убил.

— Да, ами... — Инспекторката погледна визитката и лицето ѝ помръкна за миг.

— Нещо не е наред ли? — попита Джеф.

— Не. — Поколеба се. — Не. Всичко е наред. Благодаря ви отново, че дойдохте. Ако нещо изникне, ще ви се обадя.

— Бих помогнал с всичко, с каквото мога.

— Разбрах — отвърна Бет. — Много ви благодаря.

---

[1] Броманс — платонични отношения между двама мъже, подобни на романтична връзка. — Бел.прев. ↑

Джини Тъли въобще не хареса идеята на майка си да посетят някаква жена на име Лори Шоу — бившата приятелка на мъртвец — и да споделят известния ѝ патладжан с пармезан с нея. Планираше да си остане у дома и най-накрая да се захване с домашното за края на срока, което трябваше да представи в понеделник. Ако не напишеше няколко страници тази вечер, щеше да прекара петък вечер и голяма част от уикенда в работа по него, а това съвсем не ѝ допаднаше.

Въпреки това, изглежда, трябваше да се примири. Не беше честно.

От друга страна, знаеше, че майка ѝ няма да я моли, ако не смяташе, че е важно. Очевидно Лори имаше по-сериозни проблеми от Бет — с нейното бавно възстановяване — и от нейното домашно.

Майка ѝ никога не я занимаваше напразно.

Баща ѝ Дени почина, когато беше на десет. Тийнейджър на име Джонас Уайлдър беше минал като хала на червен светофар и беше премазал хондата му. Тогава на двете им се наложи да станат независими.

По онова време Бет беше полицай от четири години и нямаше друго семейство, освен дъщеря си, затова реши да остане на работа. След кратка, неприятна и скъпа авантюра с поредица от детегледачки екипът майка — дъщеря реши, че Джини ще трябва да се оправя сама — да ходи и да се връща от училище, да помага в готвенето и чистенето, да се превърне във възрастен, преди дори да е станала тийнейджър.

Някак си нещата се бяха получили. През повечето време дори не им беше толкова трудно.

Но понякога...

Джини се намести на пътническата седалка, в скута си държеше патладжана с пармезан. Съвсем съзнателно и артистично въздъхна и най-накрая майка и я стрелна с поглед.

— Знаеш ли — започна тя, — аз също нямах подобни планове за тази вечер, ако въобще те интересува. Понякога изникват подобни

проблеми и човек трябва да направи нещо.

— Наистина? Това „понякога“ случва ли се? Мислех си, че всичко си е перфектно през цялото време. — Джини не хареса ядосания тон, който чу да излиза от собствената ѝ уста, затова реши да смекчи думите си: — Съжалявам. Все пак съм тук, нали? Изпълнявам молбата ти.

— Да, тук си, много ти благодаря за това. Просто искам да разбереш, че нямам нужда от подобно представление.

— Какво представление?

— Мисля, че се сещаш. Още няколко дълбоки въздишки като последната и може да припаднеш. Сигурна ли си, че причината е домашната ти работа?

— Какво друго може да бъде?

— О, не знам. Едно седемнадесетгодишно момиче може да те изненада с доста неща.

— Не е това. — Пътувах в мълчание до следващата пресечка, след което Джини каза: — Може би точно това е проблемът.

— Кое?

— Че не мога да те изненадам с много неща. Под „много“ имам предвид с нищо. Не искам да се оплаквам, но понякога се чудиш дали промените ще доведат до нещо добро, или до нещо лошо. Разбираш ли ме какво имам предвид?

Бет стисна челюст.

— Да — отвърна тя. — Имам някаква представа.

— Знам — каза Джини с напълно променен тон. — Не исках...

— Не, няма проблем. Разбирам те какво имаш предвид. Гледната ти точка е правилна.

— Мразя, когато става така. Защо се чувствам по този начин? Откъде идва това чувство?

— Просто се нуждаеш от малко време за себе си. Разбирам те. Може би не биваше да те карам да идваш с мен тази вечер, но постъпих егоистично, защото исках да бъда с дъщеря си.

— Аз съм тази, която постъпва егоистично.

— Може би и двете го правим по мъничко. — Бет потупа Джини по крака. — Не е нужно да оставаме дълго. Просто искам да се уверя, че Лори ще е добре, докато не получи още консултации. Ще видим как ще се развие вечерта.

— Можем да останем колкото е необходимо, мамо. Не искам да те притеснявам. Възможно е дори да ми се отрази добре, да се разсея от обесията си към себе си за момент.

— Нямах такъв проблем, скъпа.

— Напротив, имам.

— Е... — Бет отново се пресегна и потупа Джини по крака. — Не бих се тормозила за това. Сега си тук с мен, готова да помогнеш.

— Направо съм огън. Най-добрата.

— Недей да се надуваш.

— Не знам какво ми стана. Трябва да бъда по-съпричастна.

— Всички трябва да бъдем по-съпричастни, Джин, но междуременно бих казала, че си на правилния път.

* * *

Първата им работа, след като се представиха една на друга, беше да сложат патладжана във фурната. Бет нареди на един поднос сирене бри и бисквити и изгони двете млади жени в дневната, а тя се върна в кухнята, за да продължи с претърсването си. Имаше намерение да подреди една прекрасна маса, за да може храненето да придобие поизискан вид — да седнеш не просто да ядеш, а да се наслаждаваш.

За изненада на Бет, Лори имаше чинии на „Потъри Бърнс“, пълен комплект съдове за хранене, жълто-зелени подложки на цветя и платнени салфетки. За две минути подреди масата, но остана в кухнята, за да складира продуктите, които беше купила напът за вкъщи: яйца, спагети, паста, сос, бутилка червено и бутилка бяло вино, сирене, хляб, мляко, сок, йогурт и сладолед.

Момичетата като че ли водеха истински разговор в другата стая. Пуснаха албум, който Бет веднага разпозна като „Червено“ на Тейлър Суифт — музиката беше тиха, за фон, някак си интимна и задушевна.

Не искаше да нарушава идилията в дневната, затова отвори бутилката с червено вино, наля си една чаша, седна на кухненската маса и зачака да настъпи затишие в разговора.

* * *

— Това е най-вкусното нещо, което някога съм слагала в устата си — каза Лори. — Сама ли го направи?

Джини кимна.

— Това е специалитетът ми.

— Всъщност има поне десет специалитета — намеси се Бет. — Не че този не е един от най-специалните ѝ, но трябва да опиташ агнешките ѝ кюфтенца с желирано ментово грейви. Заслужава си да умреш за него.

— Звучи ми доста примамливо.

— Невероятно е — потвърди Бет. — Може да ти промени живота.

Лори преглътна.

— Вие двете заедно ли се храните всяка вечер? — попита тя.

— Когато можем — отвърна инспекторката. — Понякога се прибирам късно от работа. Но Джини обикновено ме изчаква и двете хапваме онова, което е стотвила.

— Сигурно е прекрасно — каза Лори. Тя погледна първо майката, а после и дъщерята. — Мислиш ли, че мога да пийна малко вино?

— Първо да видя личната ти карта — отвърна Бет с преувеличена сериозност.

Въпросът първоначално обърка Лори, но накрая се засмя.

— Предполагам, че може да пийнеш малко. — Инспекторката взе бутилката и ѝ наля.

Младата жена отпи колебливо.

— Наистина ли ядете толкова много всеки ден?

— Когато можем — отвърна Джини.

Лори въздъхна.

— Не се обиждайте, двете изглеждате страхотно, но ако аз ям толкова много, ще стана сто кила. Макар че ако имах подобни деликатеси... — Младата жена си отрязва малко парченце от патладжана и го лапна.

— Можеш сама да си направиш — насърчи я Джини.

— Не — отвърна Лори. — Тези неща трябва да се планират и да се готвят — не бих могла да се справя.

— Просто нямаш желание, защото си сама. Никой не обича да се храни сам. Дори аз, макар постоянно да мисля за храна.

— Не мога — настоя Лори. — Наистина трябва да внимавам.

— Че ще надбелееш ли? — попита Джини. — Смяташ ли, че сега си дебела?

Младата жена поклати глава.

— Не съм. Може би мъничко. Но винаги съм на границата. Сецаш се. Не трябва да се подхлъзвам.

Джини се ухили насреща ѝ.

— Знаеш ли кое е прекрасното на патладжана с пармезан? Освен чудесния му вкус?

— Какво?

— Можеш да ядеш колкото си искаш, и няма да качиш нито грам. Двете с мама експериментираме постоянно и стигнахме до извода, че това е абсолютната истина.

— Права е — намеси се Бет, — наистина е така.

Лори видимо се оживи.

— В такъв случай мога да хапна още малко. Нали няма да има проблем?

— Затова сме тук — отвърна инспекторката, отрязва ново парче и го сложи в чинията на младата жена. — Искаш ли малко хляб? Салата? Тя също е много вкусна, гарантирам.

Лори кимна, засрамена от ентузиазма си.

— Да, разбира се. Да можеше брат ми да ме види сега. Смята, че никога вече няма да хапна.

— Трябва да му разкажеш за тази вечер — насърчи я Бет. — Идва ли да те вижда често?

— На два дни — отвърна младата жена. — Тревожи се за мен.

— Може би трябва да го поканиш — каза Джини, — а аз ще направя някой от другите ми специалитети.

— Не. Не мога да ви моля...

— Шегуваш ли се? Знаеш ли колко ще е забавно? Агнешки кюфтенца, гръцко пиле, паеля, известните ми патешки гърди с боровинки...

— Патешко? Не мисля, че...

— Патешкото е най-хубавото месо на планетата, Лори. Довери ми се. Е, може би и гълъбовото, ако е супер реър.

— Стига де! — изуми се младата жена и се засмя оживено. — Наистина ли готвиш всички тези неща?

— Както и още много. Обожавам да готвя. Започнах с лесни неща като патладжана...

— Казваш, че се приготвя лесно?

— Направо елементарно. Петнадесет минути подготовка и половин час готвене. Кюфтенцата са още по-лесни. Мога да ти покажа тънкостите. Ще ти хареса да готвиш.

— Не знам. Никога не съм...

— Можеш да се справиш. Ще го направим двете. Ще е истинско събитие.

Лори обмисли възможността за момент.

— Може би така Алън ще се успокои малко. Той смята, че съм... Наясно съм, че се тревожи. — Обърна се към Бет: — Ще дойдеш ли да ни помагаш и ти? — После към Джини: — Ще имаш ли нещо против?

Бет поклати глава.

— Не мисля, че това ще е...

— Мамо! — прекъсна я Джини. — Разбира се, че ще дойдеш. Ти започна всичко това. — Обърна се към Лори: — За нас няма проблем. Казвай кога.

* * *

Ерик Аш въобще не разбираше майка си. Нито пък брат си Тайлър. Защо плачеха и тъжаха за смъртта на онзи задник баща му?

„Хей! Събудете се!“ — искаше му се да им изкрещи. Ако някой на този свят заслужаваше да бъде убит. Питър Аш — предател на всички семейни ценности беше този човек.

Но ето ги тук, втора вечер подред, седнали на кухненската маса в къщата на мама, разискващи отново и отново въпросите „защо“, „кога“ и „как“. Говорене, говорене, говорене, след което идваха подробностите за погребението в понеделник, докато в действителност не трябваше повече да говорят за мотивациите и проблемите на шибания Питър Аш.

Него вече го нямаше.

Ако на Ерик му стискаше малко повече, вместо само да се гневи, баща му щеше да си е отишъл много по-рано, още през първите две

седмици, откакто си купи нерегистриран, напълно непроследим пистолет от онези гангстери в Оукланд с намерението да го използва.

Веднага след като се прибра и го скри, беше налегнат от параноята какво щеше да се случи, ако ченгетата надушеха какво е направил, а той беше убеден, че щяха да го сторят. Особено след кавгата с баща му през септември. Щеше да е очевиден кандидат. Може би дори най-очевидният. Представи си разпита и това го изплаши до смърт.

Не е тайна, че си мразел баща си, нали?

Аха.

Казал си на майка си и брат си, че имаш намерение да го убиеш.

Аха.

Че заслужава да умре.

Абсолютно.

Затова си купи пистолет. При това незаконен.

Така ли? Докажете го.

Вероятно щяха да го сторят.

Поради тази причина реши страхливо да си трае. И да чака.

Нещата обаче се бяха наредили чудесно. Баща му беше също толкова мъртъв, колкото ако Ерик го беше убил през септември. Никой — поне не ченгетата — не беше споменал кавгата им.

Нямаше да е приятно да бъде заподозрян. Мисълта да бъде обвинен и да отиде в затвора, го ужасяваше. Напълно убеден беше, че полицията не може да докаже, че си е купил пистолет. А това беше единственото, за което трябваше да се тревожи.

— Какво си мислиш, Ерик? Гласът на майка му проникна в мислите му. — Не продумваш нищо.

— Какво има за казване? — Погледна я равнодушно и продължи: — Радвам се, че боклука вече го няма.

Джил притисна ръце в лицето си.

— Не знаеш какво говориш.

Ерик удари с длан по масата и майка му се стресна.

— Не знам ли? — изкрещя той. — Ебаваш ли се с мен? Много добре знам какво говоря, мамо. Как може да е другояче? Той беше пълен тъпак, който опропасти животите ни.

— Не беше...

— Да, беше! Знаеш ли какво ме учудва? Учудва ме, че седим тук и обсъждаме как ще уредим проклетото му погребение. Дали ще е странно, ако поканим хората за торта и бисквити? Кой ще влезе в списъка с гостите? Да, явно не внимавам в картинката, след като правилният въпрос е защо въобще ще ходим на погребението му? Аз казвам майната му! Майната му на баща ми!

— Не бъди такъв задник, Ерик — възрази Тайлър. — В случай че не си забелязал, на мама ѝ е трудно да се справи с всичко това. Искаш да я тревожиш допълнително ли?

Ерик изгледа гневно брат си, но се взе в ръце, обърна се към майка си и ѝ заговори с нежен тон:

— Искам да кажа, че трябва да спреш да се обвиняваш, мамо. Не си направила нищо лошо. Той го стори.

— Знам — отвърна Джил. — Всички знаем това. Но аз бях негова съпруга. Вероятно част от вината е моя, може би съм сгрешила някъде. Баща ти се срина, а аз не очаквах подобно нещо, защото не му обръщах достатъчно внимание. Трябваше да бъда по-внимателна.

— Не е така — контрира я Ерик. — Вината не е твоя. Нито пък наша. Татко направи всичко сам. Няма значение защо.

— За мен има — отвърна Джил и попи влагата от очите си с кърпичка.

— Добре, мамо — съгласи се синът ѝ, като се насили да говори по-меко. — Какво искаш да направя?

— Да си част от това заедно с мен и Тайлър. Не искам да изглежда така, сякаш цялото ни семейство се е разбило.

Ерик искаше да ѝ каже, че точно това се е случило, но сълзите ѝ го накараха да озапти враждебността и нетърпението си.

— Как да направя това? — попита той.

— Може би трябва да спреш да го мразиш. Може би трябва да му простиш.

— Не мога, мамо. Нито едно от двете. Не мога да повярвам, че ти можеш да го сториш.

Джил се пресегна и сложи ръка върху неговата.

— Той е мъртъв, Ерик. Някой го е убил. Каквото и да е направил, вече си плати за него.

Майка му — която позволяваше на баща му да я нарича Джил-бъг и която беше „коригирала“ лицето си — беше безнадеждна. Ерик

въздъхна.

— Добре, мамо. Ще дойда на погребението.

След което добави наум: *Само за да гледам как го зариват в пръстта.*

Оказа се, че дъщерята на Айк, Хедър, нямаше обикновена треска, а гръбначен менингит. Миналата вечер беше приета в спешното и веднага беше прехвърлена в интензивното, където остана на системи. Айк каза на Бет, че прогнозите са неясни — щамът на заболяването беше бактериален, а не вирусен, затова можеше да се лекува с антибиотици, но въпреки това ситуацията беше много опасна и нямаше да може да дойде на работа, докато детето му не бъдеше изписано.

Затова в петък сутринта, четири дни, след като Питър Аш беше убит, Бет седеше на бюрото си в отдел „Убийства“ и наваксваше с административната работа. Заради някакво странно разкъсване в материята на вселената двамата с Айк нямаха активни случаи, с изключение на този на Аш. Въпреки това все още не беше измислила план за действие, макар вече да беше изпълнила първа точка от списъка, а именно вземането на заповед за претърсване на апартамента на жертвата. Едва сега осъзна, че вероятно трябваше да свърши тази задача още преди два дни. Просто не искаше да се кара със съдията — тъй като съществуваха няколко сериозни пречки за претърсването на дома на убит човек, но не мина чак толкова лошо, колкото си го представяше. Тогава дъщерята на Айк се разболя и тя беше заета с разпити. Извинения, извинения.

За нейна изненада съдия Сомърс подписа заповедта за десет минути.

Сега Бет попълваше други формуляри — градът ѝ дължеше осемдесет и шест часа допълнителен труд и тъй като не искаше някой да ѝ е задължен, гледаше по-бързо да оправи документацията.

От друга страна, градът твърдеше, че тя му дължи оскърбителната сума от 312,40 долара за глоби за паркиране, които двамата е Айк бяха натрупали по време на работата си. Тези разходи бяха постоянно неудобство в отдел „Убийства“.

Изглежда, градските ченгета не можеха да разберат, че разследванията на убийства имаха свой собствен живот и ритъм и

понякога на инспекторите им се налагаше да паркират своите (ясно маркирани) служебни превозни средства (с полицейските им документи, оставени на таблото) на улици и тротоари или на други места, докато разпитваха или преследваха заподозрени в случаите за убийства. Почти винаги се връщаха при колите си и намираха фиш под чистачките. Най-дразнещото беше, че подобни глоби се вкарваха в системата и се разпращаха на виновните инспектори, които трябваше да попълнят специален формуляр, за да анулират нарушението или да го заплатят.

Бет погледна към малката купчинка от такива формуляри и реши, че има много по-важна работа за вършене. Това, от своя страна, означаваше, че трябва да повърви из сградата без помощта на бастуна си, което беше едновременно изморително и болезнено, но се налагаше, тъй като преди време беше фалшифицирала много убедително възстановяването си. Стана и провери какво е положението, като местеше тежестта на тялото си от крак на крак.

Можеше да се справи.

Минута по-късно стигна до офиса на лейтенанта и се спря на вратата му.

— Детето на Айк е болно — съобщи тя. — Ще се навъртам наоколо по случая на Аш.

— Някакви нови улики?

— Намират се. Надяваме се да стесним възможностите. Айк трябва да се върне на работа в понеделник, но днес може да ми излезе късметът. Имам няколко спирки.

Лейтенантът се подвоуми за секунда, след което каза:

— Движиш се доста добре.

— Благодаря. — Обмисли възможността да добави нещо забавно, но реши да не го прави. — Оправям се с всеки изминал ден.

Бет не беше много сигурна къде може да намери информацията, която търсеше, но сметна, че не е лошо да започне с криминолозите.

Добрата ѝ карма продължаваше да работи в нейна полза. Лен Фаро беше там, където очакваше да го намери, заедно с няколко души от екипа си. Мъжете се бяха събрали около едно от бюрата — всички говореха едновременно. Когато се приближи, ѝ стана ясно, че са въодушевени от тазседмичните мачове, макар че не можа да разбере за коя лига точно ставаше въпрос.

Фаро я видя и веднага стана. Направи ѝ знак да го последва в офиса му.

— Големи са деца — каза той под формата на обяснение, когато Бет се разположи на един стол. — Но също така са много умни, а работят по-добре, когато получат малко време за игра. Какво мога да направя за теб? Ще избързам да кажа, че ако става въпрос за Питър Аш, не разполагам с много.

— Не намерихте ли нещо странно по тялото?

— Вероятно очакваш татуировка с името на извършителя? — Мъжът поклати глава. — Сама го видя. Някой го е подредил доста добре, преди да го изхвърли на брега. Нямах портфейл, нито лични документи. Присъства ли на аутопсията?

— Беше неприятна гледка.

Фаро кимна.

— Без майтап. Куршумът е влязъл и излязъл. Не е засегнал нищо друго, освен сърцето, което не го е забавило особено. Няма никакви татуировки или други отличителни украшения. Криминалозите казват, че по дрехите му не са намерили нищо. Няма алкохол или наркотици. Не разполагаме с много.

— Забелязах, че никъде не се споменава за приблизителен час на смъртта — констатира Бет. — Това означава, че единственото, с което разполагаме, е последният човек, който го е видял.

— Кой е това?

— Засега секретарката му Тереза. В понеделник следобед. — Инспекторката сви рамене. — Знаеш ли, Лен, ако бяхме в телевизионен сериал, вече щеше да си намерил нещо лабораторно и щеше да имаш достатъчно време да си бъркаш в носа.

Фаро направи печална физиономия.

— Да, постоянно ми се напомня колко съм некадърен. Предвид това как мога да ти помогна?

— Знаеш ли какво си мислех? Тъй като не е паднал във водата, когато е бил застрелян, вероятно убиецът му го е преместил и го е хвърлил в нея, нали така? Мястото, на което е бил намерен, ни е известно.

— Чудиш се — подхвана мъжът — дали можем да проверим приливите и отливите или нещо подобно и да заключим къде може да е бил хвърлен във водата.

— Четеш ми мислите.

— Не е лоша идея — каза Фаро. — Даже поразгледахме обстановката.

— Намерихте ли нещо?

— Казано накратко — не. Може да е бил хвърлен отвсякъде — недалеч от мястото, на което го намерихме, или на кой да е от северните брегове, или — любимото ми — от яхта.

— Яхта?

Фаро вдигна ръка.

— Това невероятно предложение е мое. Не забравяй, че няма никакви следи от влачене. Отговорът на въпроса ти е, че Аш може да е бил хвърлен отвсякъде. Както и по всяко време след понеделник.

— Не точно — контрира Бет. — Може би по-близо до понеделник, отколкото до вторник.

— Защо го казваш?

— Защото беше надъвкиан доста добре, нали? Намерихме го в сряда сутринта. Възможно ли е подобни щети да бъдат нанесени за един ден?

— Вероятно не. Но ако се е натъкнал на бяла акула или на особено гладен рак, не бих изключил тази опция.

— След като го спомена, няколко седмици няма да хапна морска храна — каза Бет.

— Може би не е лоша идея — отвърна Фаро.

* * *

Новият съдебен патолог на Сан Франциско не можеше да е различен от своя предшественик Джон Страут, който — след като се беше възползвал максимално от правото си да работи — се беше оттеглил от служба на крехката възраст от 79. Заместникът му, Амит Пател, беше на тридесет и шест, макар че изглеждаше с десет години по-млад. След като завърши Колумбийския университет, мъжът защити научна степен по ендокринология и шест години участва в проучвания за „Биг Фарма“ (не би разкрил истинското име на компанията), най-накрая установи, че проблемът му с медицината беше, че не обичаше да работи с живи хора. Колкото и ужасно да

звучеше (макар че на него не му пукаше), той не беше избрал тази професия, за да спасява животи или да облекчава болката, а за да разбере философски и теоретично невероятно сложните системи и живия механизъм, който представляваше човешкото тяло. Затова изкара диплома по патология и когато мястото на съдебен патолог се откри, той веднага се пробва за него.

Също така намираше доста от Шерлок Холмс в себе си.

Бет се беше срещала няколко пъти с него, когато мъжът започна работа, макар че от последния път бяха минали няколко месеца. Веднага след като се разположи в стерилния му офис, Пател сложи пръсти на брадичката си и каза с тънък глас:

— Предполагам, че ходиш на физиотерапия, а не се надяваш краката ти да се оправят от само себе си.

— Ходя, но рядко. Работя почти всеки ден.

— Всеки ден?

Бет сви рамене.

— Поне вървя. Докторите казаха, че вървенето е от изключителна важност.

— Няма съмнение, важно е. Но също така се нуждаеш от редовна физиотерапия, ако не искаш мускулите ти да атрофират. Прости ми, че ти се меся.

— Би ли споделил мнението си?

Пател сви рамене.

— Виждам, че дясното ти бедро е по-зле. Налага се да изолираш и да тренираш проблемната зона, ако това е възможно. Ходенето може да ти помогне, разбира се, но ще ти отнеме два пъти повече време и може да не се възстановиш напълно. — Мъжът кимна самодоволно, избута стола си назад от бюрото и кръстоса крака. — Сигурен съм, че ще направиш каквото е необходимо. Междувременно разбрах, че имаш въпрос относно аутопсията на Аш?

Бет не успя да се въздържи.

— Не искаш ли да познаеш какъв ще ми е въпросът?

— Бих казал, че искаш да разбереш дали е правил секс в нощта, в която е бил застрелян. Отговорът, за съжаление, е, че нямам представа.

Бет се засмя от възхищение, тъй като Пател беше познал какво имаше намерение да го пита.

— Как успя да...?

Мъжът направи пренебрежителен жест.

— Чух някои хора от екипа да говорят. Носи се слух — откъде чуват тези неща, нямам представа, — че Аш е бил известен с разпуснатия си начин на живот. Ти като инспектор от отдел „Убийства“ би желала да разбереш дали е правил секс преди смъртта си, тъй като партньорката му, ако има такава, би била сериозен свидетел. Но както вече споменах, уви...

— Разбрах те — отвърна Бет. — Има ли нещо от общ характер?

— Например?

— Не знам. Женско ДНК? Или нечие друго?

— Не. Наистина няма нищо.

— Добре. Да забравим за секса за малко, освен ако нещо друго не изникне. Какво ще кажеш за времето между момента, в който е бил застрелян, и момента, в който е бил хвърлен във водата?

Въпросът накара Пател да се изправи в стола си и да се намръщи.

— Не те разбирам.

— Добре. Възможно ли е все още да е бил жив, когато е попаднал във водата?

— Не е бил жив. Ако беше, щеше да се удави и дробовете му щяха да се напълнят със солена вода. Не намерихме такава.

— Значи определено не се е удавил.

— Определено. Бил е застрелян в сърцето и е умрял веднага или почти веднага. Защо ме питаш за това?

Бет вдигна ръка.

— Просто ми следи мисълта. Ако знаем колко време е минало от момента, в който е бил застрелян, и момента, в който е бил хвърлен във водата, може да стесним вариантите си за мястото, на което се е случило. Дали е в близост, или на някой от бреговете. Възможността да е бил на яхта също не е изключена.

Пател се наведе напред, пръстите на ръцете му бяха сплетени върху бюрото.

— Не мисля, че мога да ти помогна с това, инспектор Тъли. Жертвата е била застреляна, а по някое време по-късно е била изхвърлена във водата. Няма как научно да определим колко време е

минало между двете събития. Мнението ми е, че не са дни, но това е най-доброто, което мога да измисля.

— Опасявах се, че ще кажеш точно това. Ако попаднеш на нещо друго...

— Можеш да разчиташ на мен — прекъсна я Пател.

* * *

Реагира добре на антибиотиците събщи Айк на Бет по телефона. Само това ни казват. Не искат да си правим грешни заключения, но предполагам, че е по-добре да реагира, отколкото не.

— Много по-добре е, Айк, вярвай ми. Температурата ѝ спадна ли?

— Малко. Вече е тридесет и девет и половина.

— По-добре е от четиридесет и половина.

— Несъмнено, Полиана^[1]. Какво ново при теб?

Бет му разказа за сутринта си, която не беше особено интересна, и завърши с:

— ... Затова реших, че трябва да проверя телефонните обаждания до Тереза от месец май и да разбере коя е мистериозната жена.

— Успех с това — отвърна Айк. — Съжалявам, че забравих да ти кажа, но тъй като нямам какво да правя тук, тази сутрин се обадох на Мани Майър и го помолих да извади разпечатка на разговорите. Казах му да ни уведоми, ако забележи телефонни номера, на които Аш е звънял, но не разпознава.

— Добре. Какво отвърна той?

— Не беше особено отзивчив. Каза, че не може да ни осигури такава информация, защото съществува възможност да възникне конфликт на интереси.

— Какви?

— Кой знае? С някои от клиентите на Аш вероятно? Страхува се, че могат да се ядосат, че е нарушена конфиденциалността им. Майър няма да ни позволи да видим разпечатката, освен ако не вземем заповед, подписана от съдия и главен магистрат^[2]...

— Шегуваш се! Става въпрос за разследване на убийство, Айк. А и в интерес на истината, не ни интересува съдържанието на самите телефонни разговори. Интересува ни на кого се е обаждал Аш.

— Знам, но в този случай, ако не вземем такава заповед губим.

— Има нещо гнило в този отказ за сътрудничество — отвърна Бет. — Какво мислиш?

— Съгласен съм с теб.

След моментна пауза инспекторката предложи:

— Може би ще успеем да получим някаква информация от Тереза?

— Не знам — отвърна Айк. — Продължавам да си мисля, че тя е нашият убиец.

— Наясно съм с мнението ти. Но преди да се развълнуваш прекалено много, нека първо видим дали ще ни помогне с тези телефонни разговори.

— Бих внимавал на твоето място.

— Разбира се. Внимателна е второто ми име. Слушай, Айк, Хедър ще се справи.

— От твоите уста в божиите уши. Никога не съм бил толкова изплашен в живота си.

— Знам. Дръж се.

— Нямам какво друго да правя — отвърна мъжът. — Ще поддържахме връзка.

---

[1] Полиана — героиня от едноименния роман на Елинор Портър от 1913 г., известна със своята оптимистична и позитивна нагласа. — Бел.прев. ↑

[2] Главен магистрат — длъжност в най-висшите равнища на съдилищата или прокурорските служби. Отговаря за съдебната система и има последната дума по решения на службата. — Бел.прев. ↑

Облечена в перфектен официален костюм, който подчертаваше фигурата ѝ, и с гримирано лице прекрасната Тереза Болейн седеше сама на червен пластмасов стол до стената в стаята за почивки на „Майър, Елдридж и Клайн“, а на малката маса пред нея имаше чаша. Когато Бет влезе, тя се обърна и кимна колебливо, сякаш не можеше да се сети откъде познава тази жена. Отне ѝ миг, за да го стори, и въздъхна.

— Инспектор Тъли — поздравя я тя.

— Имате ли нещо против да седна? — Тереза посочи към стола срещу своя. Зад чашата ѝ с кафе имаше пакетче кърпички. Бет забеляза зачервените и подути очи на жената. — Държите ли се? — попита я, след като се разположи. — Имам чувството, че не сте спали много.

— Така е. Все още не мога да повярвам, че Питър го няма. Всички казват, че е най-добре близките да научат за съдбата на любимите си хора, но на мен ми се иска тялото му да не беше намирано. Така щях да си мисля, че просто е избягал в Таити или на някое друго място, вместо... вместо случилото се. — Изведнъж Тереза се съсредоточи и погледна сериозна Бет. — Открихте ли нещо?

— Нищо съществено.

— В такъв случай, не се обиждайте, но защо сте тук? Казах ви всичко, което знаех.

— Оценяваме помощта ви — отвърна инспекторката, — но си помислих, че можете да хвърлите светлина върху някои въпроси.

— Добре — съгласи се колебливо Тереза. — Надявам се да мога да бъда полезна.

— Чудесно. Благодаря ви. — Бет извади малък диктофон от джоба си и го сложи на масата между тях.

— Какво е това? — попита секретарката.

— Обикновено записваме показанията на свидетелите. — Инспекторката натисна копчето за запис. — Имате ли нещо против?

— Не. — На лицето ѝ обаче беше изписано съмнение. — Последния път не записахте разговора ни, нали? Нещо променило ли

се е оттогава? Тереза се поколеба, след което се засмя нервно. — Заподозряна ли съм вече? Заобиколена съм от адвокати тук, знаете. Да се обадя ли на някого от тях?

— Разбира се, това е ваше право. Що се отнася до това дали сте заподозряна — в момента целият свят спада в тази категория. Ако ще се чувствате по-добре в присъствието на адвокат, моля, поканете такъв, но ако той ви посъветва да не разговаряте с мен, това няма да ни помогне да намерим убиеца на Питър. Решението е ваше.

Тереза помисли за момент.

— Просто не разбирам защо не ме записахте предния път.

— Тогава партньорът ми, инспектор Маккафри, проведе разпита с доста бързо темпо и аз не исках да го забавям, като му кажа да спре, за да пусна диктофона. Грешката беше моя, но се случват такива неща.

Тереза въздъхна и погледна към малката червена точка, която означаваше, че машинката записва.

— Добре — отвърна най-накрая примирена. — Какво искате да знаете?

— Две неща. Първо, последния път, когато говорихме, споменахте някаква мистериозна жена, която се обадила на шефа ви по времето преди терористичната атака във Фери Билдинг.

— Да. Смятах, че ще проверите телефонните ни разпечатки, за да разберете дали Питър не ѝ се е обаждал и да се опитате да я идентифицирате.

— Точно в това е проблемът. Не извадихме късмет при опита ни да получим тази информация. Затова си помислих, че мога да ви попитам дали помните нещо друго относно това обаждане или за жената, която се е обадила. Дори най-малката подробност може да се окаже от полза.

Тереза се намръщи, отпусна се на стола, затвори очи и скръсти ръце на гърдите си. След малко отвори очи.

— Мисля, че като се обади, потърси Питър, а не господин Аш. Затова си помислих, че става въпрос за нещо лично. Заради начина, по който се обърна към него. — Пауза. — Казахте, че дори най-малката подробност може да ви е от полза.

— Да. Така е. Пак е нещо. Всяка информация, за която се сещате или ви е направила впечатление, може да се окаже полезна. — Бет сметна, че не може да задълбава повече и да кара Тереза да погледне в

телефонната разпечатка, особено след като записваше разговора. —
Имам още един доста лесен въпрос за вас.

— Слушам ви.

— Казахте, че сте видели Питър за последно в понеделник и че си е тръгнал от работа около четири и половина.

— Точно така.

— Помните ли дали беше облечен в официални дрехи? Костюм и вратовръзка?

Този път Тереза мисли само две секунди. Кимна и отговори:

— Да. Пошегувах се с него и му оправих вратовръзката, когато излезе от офиса си. Той отново я разхлаби и каза, че е приключил за деня, затова може да ходи както си иска. Така че определено беше облечен официално. Това важно ли е?

— Да. Когато го намерихме, не беше облечен с костюм. Това означава, че ако е бил убит в понеделник вечерта, първо се е преоблякъл.

— Което от своя страна означава, че се е прибирал у тях — заключи Тереза.

Или някъде другаде, където е имал дрехи, помисли си Бет, но отговори:

— Да, възможно е. На инспекторката отново ѝ се прииска да има повече информация за сексуалните дейности на Питър, ако въобще имаше такива през последните няколко часа от живота му. Ситуацията с дрехите ѝ хрумна, когато си тръгна от офиса на съдебния патолог тази сутрин. — Поне е нещо, върху което да се помисли. Последователността на събитията е важна. Мога ли да ви задам още един въпрос?

— Задайте ми колкото са необходими.

— Познавате ли един от приятелите на Питър, Джеф Кук? Той също е местен адвокат.

Тереза дори не се замисли.

— Разбира се. Имам предвид, че не го познавам лично, но често се отбиваше, за да вземе Питър за обяд или за вечеря. Бяха добри приятели. Защо? Какво за него?

— Не знам. Вероятно нищо. Надявах се вие да ми кажете повече.

— Искате ли да ми дадете някаква подсказка?

Бет сви рамене.

— В интерес на истината, не знам нищо за него. Вчера се отби до офиса ми и попита с какво може да ни помогне. В основни потвърди онова, което ни казахте за промяната в поведението на Питър през последните няколко месеца, но също така спомена, че може да знае нещо, което не знае, че знае. Ако това е подсказката, която търсите, възползвайте се от нея.

След няколко секунди, Тереза отговори:

— Нищо не ми хрумва. Двамата излизаха доста често ходеха на обяд, вечери, мачове, играеха голф — обичайните мъжки работи. Плаваха.

Думата удари Бет като електрически ток по гръбнака, но тя запази тона си непроменен.

— Плавали са?

Тереза кимна.

— Джеф има малка яхта в яхтклуба. Не знам дали плаваха често с нея. Доколкото знам, в повечето случаи само пушеха пури и пиеха уиски.

— Предполагам, че това се е случвало, когато Питър не е ходел на срещи?

Секретарката присви очи и стисна устни.

— Какво имате предвид с това „когато не е ходел на срещи“?

— Не знам за вас, но не мисля, че пурите и уискито са най-добрите афродизиаци на света.

— Не са. — Отвърна твърдо Тереза. — Не се виждаха с жени, ако това си мислите. Може би само с онази, мистериозната, която се обади през месец май. Но дори тя, която и да беше, не се появи повече през последните няколко месеца. Сигурна съм в това.

— Значи промяната в поведението на Питър, разпадането на брака му, всичко случило се... не е било, защото е обикалял наоколо и е изневерявал на съпругата си?

Секретарката поклати глава.

— Питър не се виждаше с други жени, инспектор Тъли. Не съм чула нищо подобно, а аз определено щях да разбера. Цялата тази лудост настъпи заради пиенето и стреса от работата, брака му и всичко останало, но... — Тереза поклати глава, беше напълно убедена в правотата на думите си. — Не. Той беше объркан, но не изневеряваше на поразия. Сигурна съм в това. Просто не беше такъв.

* * *

Температурата се беше повишила с няколко градуса, макар че още беше под десет, небето беше яносиньо, а слънчевата светлина къпеше всичко наоколо. Бет седеше в джетата си, паркирана неправилно на една автобусна спирка, и разговаряше с партньора си за болната му дъщеря. Хедър продължаваше да се подобрява, но Айк не беше готов да се върне на бойното поле днес.

Най-накрая стигнаха до работата.

— Успя ли да вземеш необходимото от нея? — попита Айк. Той все още смяташе, че някак си Тереза може да им осигури телефонните разпечатки.

— Не. Само посях семето. Не исках направо да я моля за това, тъй като ти отбеляза, че няма да е етично. Надявам се сама да реши да ни помогне. Междувременно, няма да повярваш... Питър Аш не е вилнял наоколо.

— Да, вилнял е.

— Аз също така мислех. Както и Джеф Кук, освен ако не е лъгал, което ме съмнява. Каза, че е виждал Питър с много от тези предполагаеми жени...

— Не са предполагаеми жени, Бет. Те са истински жени и предполагаеми любовници на Питър.

— Спести ми тези глупости, Айк. Знаеш какво имам предвид. Тереза обаче каза, че подобно нещо не се е случвало — че Питър не е изневерявал на поразия. Напълно убедена беше. Дори стана някак си отбранителна, когато засегнах темата за връзките му с други жени.

Айк остана мълчалив няколко секунди, преди да отговори:

— Питър е лъгал Тереза.

— Или — контрира Бет — тя е искала да вярва в подобно нещо и никога не се е заинтересувала дали противното е вярно. Едно от двете е или просто ме лъже. Избирам врата номер едно.

— Аз също. Защо му е било на Питър да крие отношенията си с други жени?

— Защото двамата с Тереза са имали връзка и той е искал тя да смята, че е единствената. Тя чинно го е сторила. До миналия понеделник вечерта, когато научава, че не е единствената му любов, а

една от многото, което ѝ дава най-сериозния мотив, за да го застреля. Започвам да си мисля, че може да се окажеш прав, Айк.

— Аз съм скромнен талант — отвърна партньорът ѝ. — Как се държеше иначе? Имам предвид емоционално.

— Пълна развалина.

— Защото го е обичала.

— Аз също така разчетох ситуацията. Това не е обичайното скърбене за починал шеф, дори да е бил най-добрият шеф на света. Тя е покрусена.

— Какво е правила в понеделник вечерта?

— Не я попитах. Все още не. Не исках да я плаша, защото още се надявам, че ще ни осигури телефонната разпечатка. Изваждането на диктофона я потресе достатъчно. Ще я питам следващия път. Но нека не забравяме, че не е задължително да е бил убит точно в понеделник вечерта. Може да се е случило във вторник сутринта, дори във вторник следобед. Междувременно се появиха още някои неща.

— Сигурно са доста добри, щом ги споменаваш.

— Поне така мисля.

— Изуми ме.

Бет започна с най-провокативната информация: Джеф Кук, най-добрият приятел на Питър Аш, притежаваше яхта в яхтклуба, която двамата мъже често бяха използвали; също така някъде между 16:30 часа и момента, в който беше застрелян, Аш беше сменил официалния си бизнес костюм с дрехите, с които го намериха под „Клиф Хауз“ — най-логичното заключение, до което стигнаха, беше, че мъжът се е прибрал у дома, макар да беше възможно да е отишъл на някое друго място като апартамента на Тереза, и се беше преоблякъл. Дали след това се беше срещал със сексуална партньорка на място по свой избор? Дали въобще беше имал сексуална партньорка в понеделник вечерта?

Когато Бет приключи, Айк каза:

— Имала си доста ползотворна сутрин.

— Все още не съм приключила.

— Не, не си — отвърна Айк. — Както и предполагам.

Бет беше застанала пред жилищната сграда на Питър Аш на „Гроув стрийт“ и звънесе напосоки, за да я пусне някой. След около десетина секунди по интеркома се разнесе сънен мъжки глас:

— Да?

Тя се идентифицира като полицай и онзи я пусна в сградата.

Нямаше как да не се изуми от лекотата, с която успя да влезе. Ами ако беше убийца, въоръжена до зъби? Или терористка?

Разбира се, защо му е на някого първо да те види, помисли си тя. Защо му е да провери документите ти, за да се убеди, че наистина си полицай, като може просто да те пусне.

Доверчивата природа на човешките същества все още я изумяваше. Въпреки това бутна вратата и я отвори. Все още държеше дръжката ѝ, когато се разнесе нов глас, този път женски, и попита:

— Кой е?

— Санфранциска полиция, имам няколко въпроса относно Питър Аш.

— Почакайте секунда — отвърна гласът. — Веднага слизам.

Този път не последва добре познатото жужене, което беше доста по-разумно решение, помисли си Бет, когато чу стъпките по стълбите. Въпреки това не беше и особено умно решение.

Не можеше да си спомни дали мислеше така и преди терористичната атака във Фери Билдинг.

Млада афроамериканка преодоля последните стъпала от стълбището и се спря намръщена в лобито.

— Как успяхте да влезете?

— Един от съседите ви ми отвори. Но ви благодаря, че дойдохте.

— Господи — изуми се младата жена. — Обзалагам се, че е бил Нед. Живее горе в шести номер и го мързи да слиза до долу. Звънне ли му някой, и Сезам се отваря. Наистина ли сте полицай?

Бет се усмихна и отговори:

— Да. — Показа документите си. — Разследвам смъртта на Питър Аш. Познавахте ли го?

— Разбира се. Бяхме съседни.

Инспекторката бръкна в джоба си и извади диктофона.

— Мога ли да попитам за името ви?

— Холи Конли. — Жената спелува буква по буква.

Холи беше ниска и слаба. Косата ѝ беше направена на средно дълги расти. Нямаше грим, защото красивото ѝ лице не се нуждаеше от него. Носеше сини йога панталони, кафяв пуловер и туристически обувки.

— Живея на горния етаж, точно срещу Питър. Не можах да повярвам, когато чух какво се е случило. Никой от нас не можа.

— Винаги е шокиращо, когато някой умре.

— Имам предвид, че това те кара да се замислиш... можеше да съм аз, вие, всеки. Можеше да се случи навсякъде. Човекът е жив на единия ден, а на следващия го няма.

— Доста често се случва точно така. Помните ли последния път, в който го видяхте?

— Мисля, че беше миналата седмица. Знам, че се мяркаше наоколо. Прибираше се в доста различни часове. В неделя сутринта се връщаше отнякъде, а аз излизах. Разменихме си по едно „здрости“.

— Какво ще ми кажете за понеделник?

След секунда младата жена поклати глава.

— В понеделник имам лекции през целия ден, след което лабораторни упражнения от шест, докато приключим. Прибрах се около единадесет, бях претрепана.

— Оттогава не сте го виждали?

— Май не. — Младата жена помисли още известно време. Бих казала не.

— Не сте го чули да излиза във вторник или сряда?

— Не. Съжалявам.

Бет сви рамене.

— Ако не сте го виждали, то не сте...

Чу стъпки по стълбището и млъкна. Някакъв млад мъж с дълга и разрошена руса коса, бос и с раздърпана тениска на Боб Марли преодоля последните стъпала и се присъедини към тях в тесния вестибюл.

— Хей! Всичко ли е наред? Добре ли си, Хобс?

— Да, Нед. Екстра съм. Следващия път, когато пускаш хора в сградата, може би първо трябва да провериш дали са тези, за които се представят. И то не само следващия път, а всеки път. Не сме ли говорили за това и преди?

— Да, добре. — Нед се намръщи, но не задълго. — Виж, нали съм тук сега. А и тя ми звънна. Смятах, че ще идва у нас. Посочи към Бет. Ти си ченге, нали?

Инспекторката му показва документите си с търпеливо изражение на лицето си.

— Да, ченге съм.

Доволен от потвърждението, Нед се обърна към Холи:

— Видя ли, всичко е точно.

— Тя звънна и на мен — контрира го младата жена.

— Звъннах на всички — призна си Бет. — Холи е права, че най-умното нещо е да слезеш и да провериш кой звъни, Нед. Можех да бъда всяка.

— Виж, не мога да живея с цялата тази параноя. Животът е прекалено кратък. Ако някой толкова много иска да влезе в сградата, просто ще срита вратата или ще я взриви. Не бих се тревожил за това.

— Щеше да се тревожиш, ако не беше мъж — скастри го Холи.

Нед изгледа сърдито двете жени.

— Добре. Чатнах. Няма да пускам никого вече. Честна скаутска. Междувременно, какво ще кажете да продължим напред? Това сигурно е за Питър, а? Бедният човечец.

Бет кимна.

— Опитваме се да разберем къде е бил в понеделник вечерта. Особено ако някой го е виждал, след като се е прибрал у дома след работа.

— Понеделник вечерта? — Нед помисли още секунда и кимна уверено. — Беше тук.

— Сигурен ли си?

— Да. Абсолютно.

— В понеделник? — повтори Бет.

— Освен ако понеделнишката футболна вечер е в някой друг ден.

— Какво? Да не е гледал мача с вас?

— Не, но... беше наоколо.

Изведнъж Бет си спомни първата млада жена от тази сграда, с която се срещнаха. Двамата с Айк поговориха с нея на тротоара.

— Купил ви е бира за мача — предположи инспекторката.

— Не искам да му навличам никакви неприятности — каза Нед.
— На него или на когото и да било.

— Питър вече няма да се безпокои за подобни неща, Нед. Освен това работя за „Убийства“. Не ме интересува как хората си набавят алкохол. Значи казваш, че Питър ви е купил бира в понеделник преди мача?

— Да.

— Помниш ли по кое време се случи това?

— Не. Поне не точно. Пет и половина, шест, някъде там.

— Веднага след като се е прибрал от работа?

— Не знам откъде се прибираще. Може би от работа. Ослушвах се да го чуя, защото имахме нужда от пиячката, а той никога не ни отказваше.

— Добре, когато го видя, носеше ли официален бизнес костюм?

Нед затвори очи, помисли за миг, след което ги отвори.

— Да.

— Така... Питър гледа ли мача с вас?

— Не. Дори не дойде да пие по бира с нас.

— Това нещо необичайно ли е, имам предвид, след като ви е купил пиенето?

— Понякога остава при нас — отвърна младият мъж. — Но не мога да кажа, че винаги е така.

— Онази вечер не остана, така ли?

— Да.

— Видя ли го след това? Имам предвид същата вечер?

Нед се ухили набързо, някак си срамежливо.

— Ъ-ъ... не. Не точно.

— Какво означава „не точно“, Нед? — попита раздражена Бет.
— Въпросът е прост, трябва да му отговориш с „да“ или с „не“. Видя ли го по-късно, или не?

— Не съм го виждал. Но нали се сещаш, живея точно над него.

— Чул си го.

Младият мъж кимна.

— Всички го чуха. Определено си прекарваше по-добре от нас.

— Имаше ли някого с него?

— Определено.

— Жена?

— Поне така звучеше.

— Познаваш ли я?

— Не. Не я видях коя е. Но от звуците ми стана ясно, че е жена.

Бет се подвоуми.

— Колко души гледахте мача?

— Аз и още четирима.

— Някой от тях напусна ли апартамента по време на мача? Може би са видели Питър и жената с него, когато са идвали? Някой каза ли нещо по въпроса?

— Не.

— Искам да ми осигуриш имената на всички.

Младият мъж се поколеба.

— Ъм.

— Спокойно, Нед. Никой не е загазил. Просто искам да ги разпитам дали са видели или чули нещо, което може да ни помогне. Докато съм на темата — продължи Бет, — някой от двамата ви ще ми даде ли контактите на хазяйката ви? Искам да огледам апартамента на Питър, за да видя дали ще открия нещо полезно там.

— Живеят надолу по улицата, на следващата пресечка отвърна Холи. — Мога да ви дам телефонния им номер.

— Благодаря. — Бет върна вниманието си на Нед. — Междувременно искам тези имена. На гостите ти за мача.

— Не им знам фамилиите, но им имам имейлите.

* * *

Каръл Люкинс изглеждаше на възрастта на Бет и беше приблизително с нейните размери — около метър и седемдесет и по-малко от шестдесет килограма. Дори навлечена заради студа — палто и пуловер, вълнена пола, черни ботуши — не можеше да прикрие атлетичната си фигура. Дългата ѝ бяла коса беше вързана на плитка, очите ѝ бяха светлозелени, опръскани с жълто, а лицето ѝ беше малко

по-издължено от нормалното, наподобяваше на модел на Модилиани. Крайният ефект беше една агресивна и груба красота.

Жената дойде пет минути, след като Бет ѝ се обади, и сега, с ключ в ръка, се спря пред вратата на апартамент номер 4.

— Трябва да ви кажа, че не ми е приятно, да правя това. Имам чувството, че нарушавам личното му пространство.

— Вижте — отвърна инспекторката, — не искам да съм груба, но видяхте заповедта за обиск. Ако не отворите вратата, просто ще повикам някой да я разбие. Нямата избор, ако това ще ви помогне да побързате.

— Не съм сигурна. Че ще ми помогне, имам предвид. Въпреки физическата сила, която лъхаше от хазяйката, тя беше някак си неуверена, сякаш нещо — присъствието на полицията? — я плашеше. — Добре — каза на себе си тя. Въздъхна недоволено, вкара ключа в ключалката и отвори вратата.

След мрачния коридор апартаментът изглеждаше потопен в ярка светлина. Бет надникна в кухнята, първата врата вдясно. Два големи прозореца пропускаха ранната следобедна светлина в просторната дневна. Вляво от тях, в спалнята, се стичаше още светлина, която си пробиваше път през други три прозореца. Двойното легло не беше точно оправено, но чаршафите и завивките бяха изпънати, двете възглавници бяха поизструпани и изправени на таблата.

Бет влезе в стаята, направи няколко крачки и спря. Зад нея Каръл каза:

— Съжалявам, но изведнъж ми стана зле. Имате ли нещо против да изчакам отвън?

Инспекторката се обърна и видя, че иначе бледото лице на жената беше станало безкръвно.

— Не, няма проблем — отвърна тя. — Сигурна ли сте, че сте... Очите на Каръл изведнъж се обърнаха нагоре и преди Бет да осъзнае какво се случва, вече се беше засилила към нея. Хвана я точно когато краката ѝ я предадоха. Тежестта ѝ се оказа прекалено голяма за все още невъзстановеното тяло на инспекторката и двете паднаха на пода.

Бет успя да се измъкне изпод Каръл и я подпря на стената. Хазяйката отвори очи, но те все още не можеха да се фокусират. Инспекторката лекичко я плесна няколко пъти, след което хукна към

кухнята, взе една чаша и я напълни с вода. Също така провери дали диктофонът ѝ е включен и записва.

Върна се при припадналата, клекна до нея и видя, че се е съвзела.

— Каръл?

— Какво се случи?

— Припаднахте.

— Много съжалявам. — Жената затвори очи и изпусна дълга въздишка. — Никога досега не съм припадала. Не помня какво се случи.

— Няма проблем. Няма за какво да съжалявате.

— Как се озовах тук? Наистина ли паднах?

— Да, но успях да ви хвана, така че няма да имате болки и цицини по главата, което е най-важното в случая.

— Благодаря ви, но... — Каръл се опита да стане.

Бет сложи ръка на рамото ѝ, за да ѝ попречи да го стори.

— Починете си още малко, става ли? Пийнете глътка вода. — Подаде ѝ чашата.

Каръл колебливо доближи чашата до устните си, отпи малко от нея, затвори очи и пак ги отвори.

— Уау — изуми се тя. — Наистина ли припаднах?

— Наистина.

— Все още се чувствам малко замаяна.

— Нормално е. Подобно нещо може да се очаква. Вероятно няма да се чувствате добре за известно време. Просто си почивайте. Дайте си минутка.

Жената се подчини, отпи още една глътка от водата, след което погледна Бет и помещението. Сложи ръка на лицето си.

— Боже мой.

— Какво?

Поклати глава, преди да отговори.

— Нищо, предполагам.

— Не ми се струва, че е „нищо“, Каръл. Простете ми нахалството, но мисля, че има „нещо“.

Хазяйката отново затвори очи.

— Каръл?

Тя отвори очи и погледна Бет.

— Не знам какво се случи. Не знам защо припаднах. Просто съм изненадана. Това е всичко.

— Добре. — Инспекторката се беше подпряла на едното си коляно, но се изви назад и обгърна с ръце другото. Получихте неочакван емоционален пристъп. Не е нещо необичайно. Бяхте ли близки с Питър?

— Не. — Каръл хвърли бърз поглед някъде зад Бет, сякаш там можеше да стои някой и да ги слуша. — Едва го познавах.

— Наистина?

— Защо ме питате това? Разбира се, че е истина. Някой друг да не ви е казал нещо различно?

— Не, просто питам.

— Не го познавах. Имам предвид, че не го познавах добре. Той беше просто поредният наемател.

— Добре.

— Не ми ли вярвате?

— Защо да не ви вярвам?

— Не знам. Може би защото припаднах.

— Моето предположение е, че е възможно да сте имали някакви чувства към него — отговори внимателно Бет. — Обикновено хората не припадат без причина. Възможно е, когато двете влязохме в апартамента, да сте видели нещо, което ви е разстроило.

— Просто не очаквах... имам предвид, че той е... — Каръл погледна инспекторката с надеждата, че тя ще ѝ предложи някакъв отговор.

Бет не го стори. Вместо това ѝ каза:

— Мъртъв.

Хазяйката затаи дъх, но побърза да се съгласи:

— Да.

— Шокирали сте се, като сте осъзнали, че само преди седмица Питър е обитавал тези стаи, а сега го няма. Това може да е доста обезпокоително.

Каръл кимна.

— Така е. Сигурна съм, че това е причината.

— Помните ли последния път, в който го видяхте?

— Не знам защо трябва да го помня. Той беше поредният наемател, това е всичко. Може би сме се засичали от време на време,

но не съм обръщала сериозно внимание.

— Значи не е бил специален?

Определението като че ли раздразни Каръл.

— Не — отвърна тя. — Не е това. Определено имаше нещо в него, някаква аура. Всеки би се съгласил, че беше очарователен.

— Изглежда, такова е общото мнение за него.

— Искам да кажа, че от всички хора — от всичките ми наематели, той беше много по-жизнен. Затова, като дойдох тук и осъзнах, че... вече го няма...

— Не просто го няма, Каръл. Някой го е убил. Затова ви попитах кога сте го видели за последно. Нед от горния етаж ми каза, че го е видял в понеделник вечерта — Питър му е купил бира за мача, но ако някой го е виждал по-късно, ще ни бъде от голяма полза. Сигурна ли сте, че не сте се натъкнали на него или не сте го видели да излиза от апартамента? Говорим за миналия понеделник.

— Как бих могла да го видя? Дори не живея в сградата. Някой да не ви е казал, че ме е видял тук? Защото това не е истина. — Погледът на Каръл отново стана някак си отнесен. — Може и да съм идвала порано през деня — продължи тя. Според Бет имаше нещо неестествено в думите ѝ. — Винаги има нещо, което трябва да се поправя, но до вечерта определено съм приключила. В интерес на истината, не помня да е имало нещо. Не и в понеделник.

— Доста отричате, Каръл, макар никой да не е казвал, че ви е виждал тук.

Порицанието в гласа на Бет накара хазяйката да отвърне арогантно:

— Искам да кажа, че ако някой е споменал подобно нещо, просто е сбъркат деня.

— Разбрах ви. Помните ли последния път, в който видяхте Питър?

— Мисля, че беше миналата седмица — четвъртък или петък, натъкнах се на него, когато се прибираще от работа. — Жената млъкна за миг, след което продължи: — Да, беше петък, защото ме попита дали имам някакви планове за уикенда. Това е последният път, в който си спомням, че го видях.

— Добре. — Бет не виждаше никакъв смисъл да продължава да я притиска, но наученото от Нед и реакцията на Каръл я накараха да

преосмисля първоначалната си идея сама да претърси апартамента на Питър, а не с криминолозите. Онази, която беше топлила постелята на жертвата миналия понеделник, вероятно беше последният човек, който го беше видял жив. Лен Фаро можеше да открие някакви отпечатъци или ДНК, които да им помогнат да идентифицират тази жена. Бет вече разполагаше с ДНК-то на Каръл по чашата, от която пи вода, след като припадна, така че, ако тя се беше намирала в леглото на Питър преди четири дни, щяха да разберат.

Междувременно инспекторката трябваше да прекрати разпита и да запази мястото чисто. Не искаше никой да ходи в спалнята. Тя стана и протегна ръка към Каръл, която все още седеше на пода.

— Можете ли да се движите?

— Мисля, че да. — Тя хвана ръката на Бет и се изправи с нейна помощ. — Все още не знам защо припаднах. Благодаря ви отново, че ме хванахте.

— Това ми е работата — отвърна инспекторката. — Хайде да не рискуваме повече. Може да не успея да ви хвана, ако се случи отново, а и не искам да отнемам повече от времето ви. Ще съм по-спокойна, ако работя сама тук.

— Сигурна ли сте?

— Да. Благодаря ви, че дойдохте и ме пуснахте.

— Няма проблем. Радвам се, че помогнах. — Хазяйката се поколеба. — Надявам се да го хванете.

— Както и аз, Каръл. Както и аз.

* * *

Бет се чувстваше като излишно колело, затова гледаше да не се мотае в краката на екипа, който се движеше от стая в стая. Лен Фаро и неговите криминолози прекараха около три часа в апартамента на Питър Аш. Накрая си тръгнаха със спалното му бельо и чашата, от която беше пила Каръл. Също така взеха лаптопа и айпада на жертвата, но не намериха никакъв телефон. Направиха тестове за барут и кръв, но резултатите бяха отрицателни. Свалиха отпечатъци. Питър имаше десет официални бизнес костюма в гардероба, шестнадесет ризи и закачалка, пълна с вратовръзки. Бельо, чорапи, тениски, пуловери и

панталони в шкафовете. В хладилника намериха бутилка шардоне „Хафнер“, половината от която липсваше. Взеха я за последващи анализи. Ако Питър и гостенката му бяха пили от нея, тя беше още един шанс да намерят отпечатъци или ДНК. На плота имаше две неизмити винени чаши, остатъците бяха засъхнали по дъното на всяка една от тях.

Екипът на Фаро беше много добър, но въпреки това не откри много. Може би на единия или на двата компютъра щяха да открият нещо за личния живот на Питър, но това беше едно голямо „може би“. Също така, ако не успееш да свалят ДНК, което да съвпада с това на Каръл Люкинс — което беше напълно възможно, ако не тя беше сексуалната партньорка на жертвата в понеделник вечерта, тогава Бет се съмняваше, че всичко това щеше да доведе до някакви съществени резултати.

Като събереше всички парчета на пъзела, предвид състоянието на стаята и показанията на Нед излизаше, че Питър се беше прибрал от работа, беше купил бира за младите си съседи, след което беше имал гостенка, с която очевидно беше пийнал вино и беше правил секс. После се беше облякъл с по-свободни дрехи и при положение че не беше застрелян в това помещение, беше излязъл. Всичко това водеше до два въпроса: дали сексуалната му партньорка си беше тръгнала сама, или бяха излезли заедно? Ако Питър беше тръгнал сам, дали някой не го беше взел? Или беше шофирал...

Къде беше колата му?

Бет се извини и остави Фаро и колегите му да си вършат работата, напусна апартамента на жертвата и отиде до номер 3, където почука на вратата с надеждата да получи съдействие от Холи, но никой не ѝ отвори. Краката я боляха, но се завлече на горния етаж до апартамента на Нед, където за нейна изненада успя да го събуди отново.

— Човече — оплака се той, когато отвори вратата. Премигаше през мъглата от марихуанен дим. — Сериозно? — Младият мъж си беше събул късите панталони и стоеше на един крак по бели слипове и тениската си с Марли, чиято песен „No woman, no cry“ се носеше из апартамента.

— Сериозно, Нед — отвърна Бет. — Да не си имал тежък ден на училище?

Младият мъж сви рамене и се ухили глуповато.

— Така си направих графика, че да нямам часове в петъците. Чудесно е, не мислиш ли?

Инспекторката поклати глава, не споделяше изцяло мнението му.

— Знаеш ли коя е колата на Питър Аш?

— Разбира се. Баварец Z3 със сгъваем покрив. Изключителна машина.

— Любимата марка, ако не се лъжа.

Очевидно Нед не схвана препратката и лицето му се изпразни от съдържание.

Бет продължи:

— Знаеш ли къде паркира обикновено? Тази сграда има ли определени паркоместа?

— Майтапиш ли се? Паркирането тук е едно от най-големите предизвикателства.

— Къде си оставя колата тогава?

— Където намери място, и то ако има късмет въобще да намери такова. Нужни са двадесет минути обиколки на квартала, а понякога и повече. Истинска мъка е.

— Какъв цвят е?

— Пурпурна.

— Добре, Нед. Много ти благодаря. Какво става с имейл адресите, които трябваше да ми изпратиш?

— Все още не съм се заел. Днес ми е почивен ден.

— Време е да го сториш — отвърна Бет. — Мога да почакам, докато ги търсиш. Колко време ти е необходимо?

Младият мъж въздъхна дълбоко заради това посегателство над личното му спокойствие и натоварения график.

— Дай ми пет минути. — Остави вратата отворена и се скри в апартамента.

Бет се подпря на парапета на стълбите. Помисли си, че ако в следващия час ѝ направеха проба за наркотици, димът от марихуана, който беше вдишала, щеше да даде положителен резултат. Отдръпна се с няколко крачки от вратата.

На Нед му отне по-малко от четири минути, за да свърши работата. Той се върна на прага на апартамента си — все още без панталони — и ѝ подаде лист хартия.

— Всички бяха тук през цялото време — обясни доброволно. — Никой няма да е видял нищо.

— Просто ще проверя, за да съм сигурна. Благодаря ти за помощта.

— Няма проблем — отвърна младият мъж.

— Сигурна съм, че няма.

Фаро и хората му приключваха, когато мина покрай апартамента на Питър на път за изхода. Краката я боляха ужасно, най-вече дясното бедро — заради хващането на Каръл Люкинс, стоенето права в жилището на жертвата и качването и слизането по стълбите три или четири пъти. Въпреки това се насили да върви нормално, когато мина покрай Фаро. Ленард не беше клюкар, но с него имаше още шестима офицери, за които не можеше да гарантира, че няма да се разприказват за видяното.

Излезе от сградата, зави наляво и под студеното слънце извървя всичките четири пресечки до „Бродерик“, където обстановката рязко се сменяше — от студентски квартал на гето. Питър Аш едва ли беше паркирал беembeто си още по на изток, не и ако искаше да остане непокътнато.

Бет намери колата, на която имаше няколко фиша за неправилно паркиране, на „Маккалистър“, близо до „Лион“. Обади се да я извлекат до паркинга на Съдебната папата.

* * *

— Какво ти говори това? — попита Айк. — Не е бил с колата си. Е, и?

Бет стоеше в своя автомобил, който беше паркирала на половин пресечка от апартамента на Питър, точно пред пожарния кран на „Гроув“, и беше усилила парното заради студа навън. Истинско чудо беше, че този път полицейските й документи, оставени на таблото, бяха свършили работа и нацистите от пътна полиция не я бяха глобили.

— Има два варианта — отвърна тя. — Или е вървял пеша, или някой е дошъл и го е взел, каквото е моето предположение.

— Ако някой го е взел, трябва първо да му се е обадил, нали така? Бих убил, за да се докопам до разпечатката от телефона му.

— Аз също, но вероятно няма да стане.

— Шибани терористи.

— Да. Шибани терористи.

— Ако ФБР не бяха поискали разпечатките на почти всички телефони в града...

— Да, но го сториха — прекъсна го Бет — и телефонните компании са заети завинаги. Двама нископлатени инспектори от отдел „Убийства“ ще извадят истински късмет, ако успеят да видят нещо до месец.

— Добре, продължаваме напред — каза Айк. — Тази хазяйка, за която ми говори, е готина, нали?

— Доста при това.

— И наистина припадна? Какво мислиш?

— Мисля, че Каръл е имала среща с нашата жертва в понеделник вечерта, и когато се върна в апартамента с инспектор от отдел „Убийства“, буквално се срива. Мислела е, че може да се справи с чувствата си, но е грешала. Надявам се да разберем каква точно е истината, ако успеем да свалим някакво ДНК от жилището на Питър, но залагам на това, че двамата са били заедно.

— Значи... Тереза е извън картинката.

— Не е задължително. Възможно е тя да го е взела след това. Или някой друг. На ум ми идва съпругът на Каръл.

— Омъжена ли е?

— Има пръстен. Предполагам, че е.

— Добре. Смяташ ли, че е време да проверим алибито на Тереза? Бет помисли за момент.

— Надявах се да я оставим с впечатлението, че е на наша страна, докато не ни даде разпечатката от служебния телефон на Питър, но вероятно си прав. Ще е хубаво, ако можем да я елиминираме напълно.

— Виж, в последно време ти вършиш цялата работа. Може би мога да ѝ се обадя, да я помоля отново за разпечатката и да я попитам как е минала вечерта ѝ в понеделник.

— Ще те оставя сам да решиш.

— Заемам се. Ще ти се обадя веднага, след като разбере нещо.

— Чудесно. Прегърни малкото си момиче от мен.

— Смятай го за сторено.

Кейт Джеймисън изчака да стане точно пет часът, преди да отвори бутилката, наля си щедра чаша шардоне „Ромбауер“ и се премести на фотьойла си за четене в дневната, за да наблюдава как здрачът завладява предния ѝ двор.

Жадуваше за това питие цял ден, но днес нямаше намерение да започва отрано, както направи предния ден.

Вчера заради шока от смъртта на Питър Аш, за която прочете във вестника, и признанието на Рон, че знае за връзката им, започна с виното още от обяд и се наложи да призове цялата си воля и физическа сила, за да успее да приготви вечерята. Веднага след като се нахраниха, каза, че има главоболие, и се свлече в леглото в осем часа. Не се надяваше, че Рон, който не пропускаше нищо, да е останал сляп за привидната ѝ трезвеност.

Намести се във фотьойла и отпи първа малка глътка.

Наистина беше иронично, че смъртта на Питър накара Рон да ѝ признае, че знае за тях. Съпругът ѝ даде ясно да се разбере, че при други обстоятелства едва ли щеше да има шанс да преодолеят това предателство. Разбира се, той беше бесен, но също така беше готов да ѝ прости.

Рон искаше да ѝ признае, че знае, и да ѝ покаже, че това няма да ги раздели. Никога. Иронията се състоеше в това, че между Кейт и Питър нямаше нищо друго, освен онзи единствен ден, състоял се, преди да бъде ранена и целият ѝ свят да се промени.

Сега, докато отпиваше от виното си, тя осъзна, че от онзи ден на атаката във Фери Билдинг до вчера, когато новината за убийството на Питър се появи в „Кроникъл“, нито веднъж не беше изпитала желание отново да бъде с него. В интерес на истината, почти не се сецаше за него. Въобще нямаше представа, че е идвал да я посещава в болницата, докато беше в кома. Нямаше представа защо го е правил. Дори сега, след като спомените се завърнаха с пълна сила, не изпитваше абсолютно нищо към него.

Кейт искаше да може да изтрие онзи ден, да изтрие предателството си към Рон и към депата им.

За щастие, последствията от всичко бяха загърбени, бяха останали в миналото. Неприятното чувство си беше отишло. Вече нямаше тайни помежду им. Раната беше заздравяла и семейството ѝ се беше запазило.

Звънецът я извади от унеса. Кейт не помнеше кога за последно някой беше звънял на вратата им, без предварително да се обади. Вдигна поглед и се изненада, когато видя, че навън е паднал мрак. Изправи се и цъкна лампата над фотьойла.

— Само секунда! — провикна се, след което включи осветлението в стаята, коридора и на предната веранда. Видя кой звъни и отвори вратата.

Пред нея стоеше усмихнатата — направо сияеща — Бет Тъли с ръце на хълбоците.

— Мила — каза тя, — доста време мина.

* * *

Не се бяха виждали от събитията във Фери Билдинг насам. Състоянието на двете ги беше принудило да се съсредоточат върху собствените си приоритети, графици и режими. Бет трябваше да възстанови силата и подвижността си, за да се върне на работа, а заради усложненията на Кейт ѝ се наложи да се бори за живота си доста дълго време.

През последните шест месеца говореха няколко пъти по телефона, но разговорите им бяха насилени и неловки и дори след като Кейт най-накрая беше изписана от болницата и се прибра у дома, идеята да започнат оттам, откъдето спряха — да продължат с разходките си през свободното си време — никога не им хрумна.

Разположиха се на плота в кухнята. Кейт допълни своята чаша с вино и наля студен чай за Бет.

— Ето ни отново, а? — каза тя. — Мислила ли си, че пак ще бъдем заедно така?

— Вероятно не — отвърна инспекторката, — но се радвам, че сме.

— Аз също. Преди да позвъниш на вратата, си мислех, че животът ми отново се връща в някакви нормални граници. И тогава ето те и теб, черешката на тортата.

— Едва ли може да се каже, че всичко е нормално.

— Права си. Но ти имаш смелостта да продължиш напред... Самата аз, колкото и да се опитвам да забравя всичко, съм изплашена до смърт и нямам търпение да се прибера всеки път, в който изляза навън.

Бет кимна разбиращо.

— Това определено е нещо, върху което да порботиш.

— Очевидно ти си се справила.

— *Au contraire*^[1]. Боря се на всяка крачка. Видя ли повече от трима души, и започвам да се изнервям. Смятам, че трябва да свикнем с мисълта за случилото се. Но от друга страна — добави ведро инспекторката, — тъй като веднъж сме преживели подобно изпитание, каква е вероятността да станем жертви на нова терористична атака? Много, много малка, не мислиш ли?

Кейт очевидно не беше убедена, но се насили да се усмихне.

— Харесва ми нагласата ти.

Бет сви рамене.

— Нямам избор. Работата ми е да държа страха настрана.

Кейт вдигна вежда.

— Не ми казвай, че си се върната на работа? На пълен работен ден? В отдел „Убийства“?

Бет се засмя.

— Да.

— В по-голяма безопасност ли се чувстваш така? Като преследваш убийци?

— В интерес на истината, не е точно преследване. Коеето си е истинско щастие, тъй като — моля те, не казвай на колегите ми или на лейтенанта — не съм в най-добрата си физическа форма. Но ето ме тук, вече ме раниха веднъж. Шансовете да бъда ранена отново, са същите, като да попадна във втора терористична атака. Не мисля, че ще се случи. Смятам го като един вид застраховка.

— Смяташ, че щом си ранена веднъж, ще си застрахована от повторно раняване?

— Точно така.

— Мисля си, че има нещо нередно в логиката ти.

Бет сви рамене, усмихна се и отпи от чая си.

— Както и да е. Ако сме научили нещо, то е, че нямаме думата за онова, което ще се случи. Всичко на всичко смятам, че извадихме голям късмет. В сравнение с хората, които умряха или които няма да се оправят.

— Не мога да споря с това. Напълно си права. Просто не гледах нещата от този ъгъл.

— Понякога и аз не го правя. Поне не през цялото време. Но когато се замисля, осъзнавам, че помага. Благодарение на това и на работата ми мога да изляза от къщата.

— Все още ми е трудно да повярвам, че си се върнала в службата.

Бет умишлено не отговори веднага, вместо това отпи от чая си.

— След като се заговорихме за работата, време е да ти обясня защо съм тук.

— Свързано е с работата ти ли?

Бет кимна.

— През последните няколко седмици имах намерение да се отбия и да те видя как си, но не исках да те притискам, ако все още не беше готова за срещи и ако не искаше да виждаш никого. Особено ако този някой можеше да ти напомни какво преживя.

— Стига, Бет, никога не съм се чувствала...

— Знам. Но исках да ти дам повече време за възстановяване, в случай че имаш нужда от такова. Сега виждам, че съм можела да дойда по-рано, но както вече споменах, не исках да те притискам. Вчера обаче си намерих извинение да го сторя.

С объркано изражение на лицето Кейт попита:

— Не се нуждаеш от извинение, за да се отбиеш. Но не разбирам как то може да е свързано с работата ти. Да не би да намекваш, че разследваш убийство, което има нещо общо с мен?

— Не с теб — отвърна инспекторката. — Със съпруга ти. И то само косвено.

— За Рон ли говориш? Замесен в убийство? Това е абсурдно, Бет. Той е...

Инспекторката вдигна ръка, за да прекъсне приятелката си.

— Рон също не е замесен, но предполагам, че и двамата познавате мъж на име Джеф Кук.

Кейт се поизправи в стола си, след което се облегна назад, сякаш Бет беше замахнала към нея.

Разбира се, че познаваме Джеф. Той е един от партньорите на Рон във фирмата. Джеф с най-милият човек на света, Бет. Имам предвид, че постоянно се виждаме. Не може да си сериозна, че има нещо общо с убийството на някого.

— Не, не мисля, че има. Господин Кук дойде до службата вчера. Искаше да говорим за жертва на убийство на име Питър Аш и когато приключихме, той ми остави визитката си, на която пишеше, че работи в същата фирма като Рон.

— Току-що ти казах, че са партньори. Това означава ли нещо?

— Не знам. Вероятно нищо. Но когато вода разследване, се опитвам да опозная жертвата, както и всичко, което е възможно да е довело до смъртта ѝ. Също така ми хрумна, че Рон може да познава Питър Аш. Ако не друго, поне си намерих извинение да дойда да те видя.

— Знаеш, че не се нуждаеш от...

— Както и да е. Помислих си, че Рон може да е излизал един-два пъти с Аш и господин Кук. Вероятно нещо му е направило впечатление в първия, което да подсказе през какво е преминавал. Нещо, което да ми създаде по-ясна картина за нещата. Може би също като господин Кук, Рон знае нещо за Аш, което не му се струва от значение.

— Какво ти е казал Джеф?

— Само това. Не знае дали не знае нещо. Предложи да помогне, след което разбрах, че работи във фирмата на Рон и вероятно двамата се познават. — Бет сви рамене. — Това е една следа, която мога да проверя. Всяка връзка с жертвата си струва да се проследи. Дори косвена като тази.

— Прости ми, Бет, но ми се струва, че стреляш на сляпо. Казваш, че Джеф познава или е познавал този господин Аш? И следователно някак си убийството му е свързано с Рон?

— Не се ядосвай.

— Не се ядосвам. Просто съм изненадана, че според теб може да излезе нещо от това.

— Значи не познавате Питър Аш?

Кейт млъкна.

— Какво искаш да кажеш? Заподозрени ли сме? Разследвани ли сме?

— Не, съвсем не, Кейт. Няма нужда да се държиш отбранително...

— Само дете смяташ, че Рон, който ми казва всичко, вероятно има информация за жертвата на убийството. Неговият колега Джеф е дошъл при теб, а той не е. Това те кара да се запиташ защо крие онова, което знае? Защо и аз крия онова, което знам?

— Не съм казала подобно нещо, Кейт. Нищо подобно.

— Чудя се защо ми изглежда така тогава. — Жената отпи от виното си. Очите ѝ блестяха от оскърбление. — Щом питаш, истината е, че не познавахме добре Питър Аш. Срещали сме се само веднъж на вечеря у приятели, но това беше преди месеци. Дори не съм се сещала за него, докато не видях статията за убийството му във вестника. Не съм чувала името му от месеци. Можеш да питаш Рон, за да се увериш, че ти казвам истината. Може би — добави Кейт с огромна доза сарказъм в гласа си — той, Джеф и господин Аш са излезли на обяд миналата седмица и са се напили, но Рон просто е забравил да ми спомене. След което един от двама им го е убил.

Бет въздъхна.

— Съжалявам. Права си. Просто дълбая, защото случаят е труден, а аз нямам нищо. Въобще не трябваше да повдигам темата.

Ръцете на Кейт, с които държеше чашата с вино, трепереха. Тя си пое дълбоко въздух и отговори:

— Аз също съжалявам.

* * *

Докато шофираше към дома си, Бет си мислеше, че започва да губи усета и интуицията си.

За един следобед разпита зри жени — и то съвсем не в характерния за нея заплашителен маниер. Всички те — Тереза, Каръл Люкинс и най-добрата ѝ приятелка Кейт — бяха реагирали много по-грубо и отбранително, отколкото предполагаше. Зачуди се дали причината не беше откъсването ѝ от силата на значката. На първо

място се считаше за жена (и майка) и на второ за полицай и очакваше другите да я виждат по същия начин.

Ако съдеше по днешните реакции, съвсем не беше права.

Против волята си, докато преодоляваше плетеницата от улици и завои до дома си, Бет осъзна, че инспекторката в нея анализира получената от тези жени информация пълното игнориране на сексуалната разюзданост на Питър Аш от страна на Тереза, пресиленото отричане на Каръл Люкинс за последния път, в който беше видяла наемателя си, и избухването на Кейт при споменаването, че съпругът ѝ може да се познава с жертвата.

Защо, зачуди се тя, бяха последвали подобни реакции? Дали просто не я виждаха като полицай, чиито въпроси, независимо колко добронамерени бяха, предизвикваха недоволството им? Възможно ли беше всяка една от тях, по различен начин, да се чувства заплашена? Защо беше целият този пушек, помисли си тя, освен ако нямаше пламък някъде.

Донякъде разбираше притеснението на Тереза, при положение че наистина беше имала афера с шефа си.

Или пък с Каръл, която почти сигурно беше едно от сексуалните му завоевания.

Но Кейт...

Макар реакцията ѝ да беше най-отбранителна, освен вечерята, на която бяха присъствали заедно, тя нямаше никаква връзка с Питър Аш. Бет се опита да оправдае държанието ѝ с тежките времена, които беше преживяла, докато се възстановяваше от нараняванията и инфекциите си. Вероятно просто се опитваше да предпази съпруга и семейството си. Въпреки това реакцията ѝ беше доста рязка.

Нещо загложди Бет. Нещо, което двете с Кейт бяха обсъждали в деня, в който бяха ранени. Информацията се опитваше да изплува от подсъзнанието ѝ, да се появи като призрак, отдавна заличен от насилието на терористичната атака, която бяха преживели заедно.

Бет се опита да махне капака, който потискаше спомените ѝ, опита се да си спомни онези последни секунди, преди да започне стрелбата. С Кейт си говореха за флирта ѝ с някакъв мъж... наистина ли се беше случило? Нима тя си беше признала...?

Бет си спомни. Веднага след като сподели на приятелката си за предстоящата ѝ среща с Алън Шоу, брата на Лори, я беше попитала за

мъжа, за когото Кейт си фантазираше, а тя се опита да прикрие, че е била с него. Дали наистина го беше сторила? Бяха ли стигнали толкова далеч? Бет помнеше, че направи това заключение, но Кейт потвърди ли?

Отговорът беше точно там, но не можеше да стигне до него. Инспекторката спря на червен светофар, затвори очи за момент и се опита да съживи разговора и всички подробности...

Изведнъж се разнесе добре познатото „луп-луп“ на патрулна кола. В същия момент в задното ѝ огледало експлодираха червени и сини светлини.

— Мамка му! — Бет удари волана, отби до тротоара и зачака.

Когато полицаят се появи до прозореца ѝ и поиска книжката и талона, тя отвори портмонето си, където беше значката ѝ.

— Съжалявам — извини се тя. — Опасявам се, че не внимавах в пътната обстановка. Какво направих?

— Не тръгнахте на зелено, просто стояхте, докато не светна отново червено. Ако някой направи така, дори да не се окаже, че е инспектор, бих проверил дали е добре.

— Съжалявам — повтори Бет. — Добре съм, освен че мислех прекалено много за един случай. Трябва да внимавам повече в движението.

— Съгласен съм с вас — отвърна полицаят и ѝ подаде документите. — Нуждаете ли се от ескорт до мястото, за което сте тръгнали?

— Не мисля, че ще е необходимо. Прибирам се у дома. Живея на няколко пресечки оттук.

— Добре. Моля ви, шофирайте внимателно.

— Благодаря ви. Определено ще внимавам.

Бет изчака полицаят да се върне в колата си, преди да запали двигателя и да се включи в движението. Пое си дълбоко въздух и поклати глава, когато умът ѝ сам се върна на въпроса, който я глождеше: Кейт не беше ли споменала името на онзи мъж? Двете си говореха секунди преди атаката в „Маркет Кафе“ и тогава...

Изведнъж се появи името на мъжа, с когото приятелката ѝ беше спала — кристалночисто и ясно.

Името, което си спомни, беше Питър.

[1] Точно обратното (фр.). — Бел.ред. ↑

Лори не знаеше какво ѝ става, но искаше целият апартамент и особено масата да бъдат прекрасни.

Миналата вечер с Бет и Джини беше много странна, използваша истински чинии и прибори и ядоха храна, която имаше вкус. Това беше начин на живот, който бегло помнеше от една друга ера, но който бавно се промъкваше обратно при нея.

Тази сутрин се опита да обясни на Алън какво точно се случва, имаше чувството, че се пробужда след дълъг сън. Това чувство беше останало с нея цял ден, подсилено от две хранения — за закуска си изпържи едно яйце, а в разгара на следобеда хапна малко пуйка.

О, и лъжица сладолед.

Продължаваше да изпитва надежда, че възвръща силата в мускулите си.

Бет и Джини щяха да дойдат след няколко минути, затова Лори отиде да се види как изглежда на огледалото в банята. Облече си дънки, които не ѝ бяха прекалено широки, и яркочервен пуловер, който ѝ стоеше смехотворно. С малко грим успя да прикрие петната по лицето си, със спиралата придаде живот на очите си, а с червилото подчерта пълните си устни.

Лори осъзна, че въпреки всичко, през което беше преминала — проблемите ѝ с храненето и физиологичната травма, тя все още изглеждаше добре. Спомни си каква беше, когато двамата с Франк...

Шокира се при мисълта, че цял ден не се беше сещала за него — дори когато излезе, за да купи цветя за масата от магазин, в които покойният и приятел винаги се спираше, за да ѝ купи букет.

Лори отиде в кухнята. Цветята бяха във ваза в средата на масата. Сред тях имаше листа — големи и пищни, оранжеви и жълти, които си подходяха с подложките за чинии. Благодарение на всичко това мястото изглеждаше като дом.

Защото наистина беше такъв.

* * *

— Добре, ето ти едно — каза Джини.

Лори преглътна хапка от агнешкото кюфте.

— Давай.

Бет следеше внимателно храната, която домакинята им поглъща, и до момента положението изглеждаше обещаващо. Така изглеждаше и самата тя. Не че беше качила килограми от вчера, но се държеше различно, беше доста по-уверена от предишната им среща. Разказа им за храненията си през деня, ако човек можеше да ги нарече по този начин — парче пуйка и яйце, но всяко ядене си беше плюс.

Нямаше съмнение, че Лори обича кюфтета. Похапваше трето, потопено в йогурт сос. Към него добави две сравнително големи лъжици пилаф и две аспержи. Цяла арабска питка. Но най-важното беше, че наистина се наслаждаваше на храната и на яденето.

Освен това двете по-млади жени очевидно се забавляваха в компанията си. Прекараха почти десет минути в смях заради някакво приложение на мобилния на Джини, което произнасяше грешно и истерично някои често и не чак толкова често срещани думи. Когато дъщеря ѝ откри приложението, самата Бет се смя до сълзи.

Всичко това доведе до няколко гатанки, които Лори зададе на Джини.

— Кое е това нещо, което никога не излиза, но въпреки това пътува по целия свят?

Бет трябваше да помогне с отговора — пощенската марка.

Джини пое щафетата:

— Доналд Тръмп и Сара Пейлин се давят в басейна пред теб и ти знаеш, че остава само минута, преди да потънат. Ето го и въпроса: какъв сандвич ще си правиш?

Лори се засмя гръмогласно.

— Това е ужасно — каза тя.

— Да, така е — съгласи се Джини. — Чувствам се зле всеки път, в който го казвам, но не мога да се спра.

Докато двете млади жени продължиха да се смеят и да издават странни звуци, Бет стана от масата, отиде до хладилника и извади

сладоледа, за да може да отпусне, преди да го сервира. Тъкмо го остави на плота до мивката, когато звънецът на вратата иззвъня.

— Ще отворя — провикна се тя. — Очакваш ли някого?

— Не. Вероятно е Алън. — Когато видя изненаданото и объркано лице на Бет, Лори вдигна длан, сякаш имаше намерение да се закълне, и обясни: — Не е планирано, честно ти казвам. Понякога просто се отбива.

* * *

Младите жени си взеха сладоледа и отидоха в дневната, където си пуснаха малко музика, която Бет не успя да разпознае. Дватамата с Алън стояха до мивката — тя му подаваше чиниите, които беше измила, а той ги подсушаваше.

— Онова, което ме изненадва — започна инспекторката, — е колко млада е Лори. Тази вечер ми изглежда колкото Джини, а тя е на осемнадесет. Когато се запознах с нея, смятах, че е около тридесет. Разбира се, това беше денят, в който научи за смъртта на Франк Риналди, а подобно нещо може да състари човек с няколко години.

— Лори е на двадесет и три — каза Алън.

— Моля? Какво? Ти също ли си на двадесет и няколко?

Алън се засмя.

— Съвсем не. Бях на деветнадесет, когато сестра ми се роди.

— От едни и същи родители ли сте?

— Поне така твърдят. По-скоро твърдыха, докато не починаха.

— О, съжалявам, Алън.

Мъжът сви рамене.

— Мина доста време оттогава. Лори беше на десет, когато татко почина — сърдечен удар. След две години си замина и мама, от рак.

— С кого живее сестра ти оттогава?

— С мен допреди пет години, когато се изнесе, за да учи в колеж.

— Издържал си я? Сам?

Алън отвърна скромно:

— Ако не броиш двестата бона, които родителите ни ни оставиха. Те доста ни помогнаха. Все още го правят.

— Отгледал си я през онези специални тийнейджърски години?

— Не мога да кажа, че съм я отгледал. Живеехме в един и същи апартамент. Тя се грижеше сама за себе си, а аз ходех на работа. Най-важното беше, че не се забъркваше в неприятности. Докато не започна този проблем с храната, който аз, идиотът, не можах да видя.

— Себе си ли виниш?

Алън сви рамене.

— Някой друг вероятно щеше да разчете знаците по-рано, това е всичко. Може би щеше да е малко по-активен. — От дневната се разнесе силен смях. — Харесва ми да чувам този звук — каза мъжът. — Напоследък го бях забравил.

Бет му подаде поредната чиния.

— Добре се разбират. Мило е от твоя страна, че се отбиваш, за да видиш как е Лори.

— Мило от твоя страна — отвърна Алън, — че въобще дойде. — Той посочи кухнята, масата, храната. — И донесе всичко това.

— Каза, че проблемът е сериозен, и наистина е такъв. Нямам представа какво трябва да се направи, за да се реши, но междувременно работя по случай, който ме изяжда отвътре, а дъщерята на партньора ми е в болница, така че... имам предвид, че нямам какво да направя, докато...

— Хей, хей, хей. Спри. Няма нужда от извинения. Ти си тук. Дъщеря ти е от много по-голяма полза за сестра ми от всеки психолог и доктор на планетата. Не съм чувал Лори да се смее така от година, може би и повече. Каквато и да е наградата за „Най-добър човек“, ти вече я спечели, затова не искам да чувам да казваш, че не правиш всичко, на което си способна. Това тук си е направо чудо, да не говорим за всичката храна, която си донесла. Като се заговорихме за това — Алън остави сухата чиния и посегна към портфейла си в задния джоб, — колко ти дължа за всичко?

— Не ставай смешен.

— Не съм смешен.

— Не искам да ми даваш пари. Удоволствието е мое. Чуй ги. — Бет кимна с глава към дневната. — Дъщеря ми си прекарва една чудесна петъчна вечер и вероятно си спечели нова добра приятелка. Това струва много повече от няколко плика с храна.

— Може би, но въпреки това не ми се струва правилно да не платя разходите.

— За мен всичко е наред. Какво ще кажеш да не спорим повече по темата? Просто кажи: „Добре, ти печелиш“, и да приключваме.

Алън си пое въздух, огледа кухнята и отново върна вниманието си върху Бет.

— Добре, ти печелиш — каза той, след което добави: — Но съм ти длъжник. — Мина още миг. — Можем да вечеряме заедно, ако имаш желание да опитаме отново.

— Можем — отвърна инспекторката, — но не защото се чувстваш длъжен да го сториш.

— Не е заради това.

— Ще видим. — Раменете на Бет увиснаха, тя остави последната измита чиния и спря водата. Обърна се, скръстила ръце върху гърдите си, и погледна Алън.

Срещна погледа му и си пое дъх. За свой ужас усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи, и тя бързо, гневно дори ги избърса, преди да потекат по бузите ѝ. Не искаше да участва в някаква игра на състрадание.

* * *

— Два? — попита Алън.

Бет кимна.

— Два куршума. По един във всеки крак. Предполагам, си забелязал, че вървя малко странно.

— Забелязах, че вървиш, това е важното. При това грациозно, а не странно.

Инспекторката го изгледа с поглед, който казваше „Пълни глупости“.

— Хайде да не изглупяваме. Все още съм на светлинни години от грациозна.

Алън сви рамене.

— Просто казвам какво видях. Какво точно се случи?

— Какво имаш предвид?

— Какво се случи с теб? Простреляли са те два пъти. Какво се случи? Какво стана след това?

— По-скоро мога да ти разкажа какво направиха за мен. Закараха ме в „Кайзер“ в Редуд, а аз дори не съм техен член, но вероятно си научил, че на всяко легло в околията имаше по една жертва на стрелбата, а на някои и по три. — Бет сви рамене. — Преглеждаха всички, а аз не бях от хората с приоритет. Беше истински хаос.

— Помня, че следих случващото се по новините, но така и не ми хрумна, че ти... Имам предвид, че знаех, че си полицай, но така и не ми хрумна, че си била една от жертвите. — Алън си дръпна стол и седна на него. Поклати глава, отворен от себе си. — Постоянно си повтарям, че ако знаех, щях да ти се обадя. Съжалявам, че не го сторих, но просто не знаех през какво си преминавала. Дори не потърсих друго обяснение, а то е било точно там, пред мен. Какъв съм идиот.

— Всичко приключи. Да не забравяме, че и аз можех да ти се обадя и да ти обясня къде съм и какво се е случило, но после си помислих, че просто си решил, че не си заинтересуван.

— Въобще не беше така.

— Вярвам ти, но тогава мислех другояче. — Бет го дари с печална усмивка. — Със сигурност сме страшна двойка, не мислиш ли?

— Фантастична — отвърна Алън и ѝ се ухили насреща, — макар и малко жалка.

Тереза Болейн успя да заспи някъде между два и три часа, но въпреки това се събуди в 6:20. Обмисли възможността да продължи да спи — някой като че ли беше налял бетон в очите ѝ и те отказваха да стоят отворени, но след като се въртя петнадесетина минути в леглото, най-накрая се отказа, облече си халата и отиде в кухнята да си направи кафе.

Навън просветляваше, но след цяла седмица студ гледката през прозорците ѝ беше блокирана от гъста мъгла.

Нямаше нищо против това.

Не изгаряше от желание за закуска, но по навик си приготви такава и я остави на плота в средата на кухнята — портокалов сок, мюсли с резенчета банан, пресни боровинки и обезмаслено мляко. Докато кафето ѝ се приготвяше, отиде до предната врата и си взе вестника.

Върна се в кухнята, наля си кафе и прегледа набързо новините. Никъде не се споменаваха нищо за Питър и за разследването около убийството му.

Изпи си кафето и остави чашата. Нямаше спомен да е яла от зърнената си закуска, но нея я нямаше. Прегледа за втори път „Кроникъл“, този път по-бавно, без да знае какво се надяваше да открие. Дори да имаше някаква статия, каква полза от нея? Никаква, разбира се. Нямаше представа защо въобще търсеше такава.

Наля си още една чаша кафе и изключи зарядното на мобилния си телефон. Включи телефона и видя, че има едно гласово съобщение — сержант Маккафри ѝ се беше обаждал снощи.

Беше си изключила телефона с надеждата да поспи.

Какво им ставаше на тези ченгета? Това ли беше тормозът, за който беше слушала толкова много? Вече беше разговаряла няколко пъти с тях и им беше казала всичко, свързано с Питър, макар че, разбира се, не им беше споменала за истинската им връзка, поне за онази през последните няколко месеца — от момента, в който се прегърнаха, след като видяха дупките от куршуми в офиса му, и

станаха интимни. Тереза знаеше, че тази връзка няма нищо общо с убийството му.

В гласовото си съобщение Маккафри я молеше да му се обади възможно най-скоро. Казваше, че има още няколко въпроса, които искаше да обсъдят.

Съмняваше се в това.

Смяташе, че инспектор Маккафри има намерение да продължи с глупавите си обвинения относно смъртта на Питър. Напълно сигурна беше, че щеше да продължи със стратегията, която партньорката му, инспектор Тъли, беше подхванала вчера, като направи коментар за изневерите на шефа и.

Тереза не можеше да повярва дори за миг, че Питър се срещаше с някоя друга, освен с нея.

Нямаше представа какво целяха инспекторите с подобни нападки към мъжа, когото обичаше. Може би смятаха, че има нещо общо със смъртта му. Това беше абсурдно, но вероятно бяха отчаяни и не можеха да разгадаят случая, затова се нуждаеха от заподозрян, от когото и да е.

От друга страна, Тереза познаваше Питър по-добре от всеки друг. Защо да не сътрудничеса на полицията за намирането на онзи, който го беше убил?

Коя беше мистериозната жена? Може би точно нея трябваше да потърсят. Каква беше причината за обажданията ѝ? Когато зададе този въпрос на Питър, след като станаха любовници, той не се опита да я излъже. Обясни ѝ, че жената не представлява романтичен интерес за него, а по-скоро ставаше въпрос за нещо друго — намекна за изнудване, което може да застраши кариерата му, нещо, което беше променило изцяло светогледа му и беше довело до решението му да се разведе с Джил.

По дяволите, каза си Тереза, тя беше голямо момиче. Не биваше да позволява на инсинуациите на полицаите да я гневят. Можеха да я обвиняват колкото си искат, но въпреки това Питър щеше да си остане мъртъв. Каквито и да бяха намеренията и надеждите ѝ, него вече го нямаше. Но това не означаваше, че не трябва да помогне. В крайна сметка така я бяха възпитали родителите ѝ — да е надеждна личност, макар и малко скучновата, изключително учтива и услужлива.

Тереза беше перфектната секретарка.

Часът беше почти 7:30. Все още беше доста рано, но Маккафри казваше да му се обади по всяко време.

Жената набра номера на дисплея и от другата страна ѝ вдигнаха на второто позвъняване.

— Госпожице Болейн. Тереза. Благодаря ви, че ми се обадихте.

— Няма проблем. Извинявам се, ако е прекалено рано, но казахте, че имате няколко въпроса.

— Всичко е наред. Последните няколко дни работя в най-различни часове. Маккафри се подвоуми. — Има едно нещо, за което не сме говорили, но не желая да ви обиждам.

— Не се обиждам толкова лесно, инспекторе. Как мога да ви помогна?

— Този въпрос наистина е сред редовно задаваните. Помните ли какво правехте миналия понеделник вечерта след девет и тридесет часа?

Въпреки намерението ѝ да не реагира точно на такива въпроси, които имаха за цел да я ядосат, Тереза почувства как стомахът ѝ сви и главата ѝ се замая.

— Не съм убила Питър, инспекторе — отвърна тя. — Нито в понеделник вечерта, нито през някоя друга вечер.

— Аз също не мисля, че сте го сторили. Тереза. Но така ще ви елиминираме изцяло от картинката...

— Каква картинка е това?

Маккафри въздъхна в ухото ѝ.

— Вероятните заподозрени. Мисля, че инспектор Тъли вече ви спомена, че за момента те представляват целия свят.

— Не съм го убила, повярвайте ми.

— Вярвам ви. Но ако сте били с някого през онази вечер... Маккафри ѝ проведе кратка реч относно алибитата.

Абсурдно, помисли си Тереза, когато инспекторът приключи.

— След девет и половина в работен ден си стоя вкъщи, вероятно съм чела или съм гледала телевизия. Обикновено си лягам преди десет и половина. Сигурна съм, че и през тази вечер съм си спазила навика. Не съм виждала Питър, след като си тръгна рано от работа. Съжалявам, ако това не ви помага, но наистина не трябва да ме смятате за заподозряна. Честно. Освен това скоро може да ви се обадя за разпечатката.

— Ще ни е от голяма полза, ако го сторите.

— Нищо не ви обещавам, но ще се опитам.

— Разбирам ви.

— Добре тогава. Довиждане. — Напълно изтощена и отпусната на стола, Тереза прекрати разговора. Сложи ръка на свиващия я стомах. — Няма значение — каза си тя. — Няма значение. Няма значение. Няма значение.

* * *

Бина стоеше зад румпела на седем метровата им яхта „Мери Алис“, кръстена на майката на Джеф. Двамата със съпруга ѝ минаха покрай Алкатраз, бяха на половината път до мястото, на което щяха да обядват — „Анкър Кафе“ на Саусалито. Напуснаха яхтклуба точно когато мъглата беше започнала да се вдига и макар все още да отказваше да се махне от западната част на града, небето над тях беше синьо. От Голдън Гейт се носеше приятен ветрец, все още беше студен, но доста по-мек в сравнение с предните дни. Водата беше гладка като тепсия — чудесно време за плаване.

Джеф беше разказал на Бина всичко за срещата си с Бет Тъли в Съдебната палата и за предложението си да помогне в разследването. Не знаеше с какво, но беше готов да го стори. Инспекторката не му се обади вчера и сега споделяше на съпругата си, че не смята, че Тъли ще му се обади днес, утре или когато и да било, защото няма никаква конкретна информация, която да ѝ даде.

— Може би — отвърна Бина — така е по-добре.

— Защо?

— Защото мислих по въпроса, Джеф. Чаках подходящия момент да ти го кажа. Хрумвало ли ти е, че може би не искаш да се замесваш прекалено много в разследване на убийство?

— Защо не? Едно време, когато бях помощник на областния прокурор, бях въввлечен в разследвания на убийства през цялото време.

— Така е. Но едно време се занимаваше с хора, които вече бяха заловени и не представляваха никаква опасност за теб.

— Искаш да кажеш, че в момента някой може да ме застрашава, така ли? Кой може да е?

— Ако знаехме, щяхме да сме разбрали кой е убиецът на Питър. Не мислиш ли?

— Сигурно. Вероятно. Да, предполагам, че си права.

— Онова нещо, което смяташ, че знаеш — този факт, тази следа, каквото и да е, с чието значение още не си наясно, представи си, че изведнъж се сетиш какво е. Не говоря за убиеца, а просто за някаква насока към него. Какво смяташ да правиш с тази информация?

— Точно за това говоря. Ще се обадя на инспектор Тъли.

— Добре. Но нека обмислим нещата за момент. Обаждаш се на Тъли и я насочваш в правилната посока. Тя отива и разпитва нашия заподозрян, който се оказва, че е хладнокръвен убиец. Някак си по време на разпита на този мъж...

— Или жена.

— Добре, или жена. В двата случая се разбира, че ти си източникът — може би единственият източник — на тази проклета информация...

— Как се случва това?

— Няма значение. Изтичане, късмет, грешка, каквото и да е. Важното е, че по някакъв начин се разбира. Става ясно, че ти си единственият свидетел. Познай какво следва? Не, нека продължа. Изведнъж се оказва, че този случай не е като случаите на убийства, с които си се занимавал едно време, когато заподозрените са били заключени в килия. Вместо това ти си човекът, който заплашва свободата на нашия убиец. Това те прави не просто основният свидетел, но и основната мишена. Не помисли ли за този вариант?

Джеф клекна под рангоута и се премести от другата страна на яхтата.

— Не мисля, че е невъзможно — отвърна той. — Но не мисля и че шансът да се случи е прекалено голям.

— Аз също, скъпи, но „не мисля“ е доста далеч от „невъзможно“. Тъй като говорим за вероятността някой да те убие — някой, който, ще се съгласиш, вече е убил веднъж, ще се чувствам много по-добре с „невъзможния“ сценарий. Затова, ако бях на твое място, просто нямаше да се занимавам. Тъли вероятно няма да ти се обади и това е нещо хубаво. Ако магическата информация, която знаеш — каквото и да е тя — ти изплува на повърхността, напиши ѝ анонимно писмо, но наистина, наистина, скъпи, не искаш да си част от всичко това. И без

това е прекалено късно да помогнем на Питър. Остави Тъли да си свърши работата и докато говорим по темата, ето я и другата страна на монетата. Нека се молим да не реши да дойде да души около теб.

— Около мен? Защо да го прави?

— Ти как мислиш?

Джеф се намуси.

— Я не се занасяй.

— Не мислиш, че съм сериозна, така ли?

— Как е възможно да се случи това? Стига. Обичах Питър. Сам отидох при Тъли, за да ѝ споделя онова, което знам.

— Да, така е. Но и двамата знаем, че това не е първият път, в който някой се е опитал да се доближи до разследването, за да е наясно какво се случва в него.

— Тъли не би си помислила подобно нещо. Пределно ясно е, че не правех това. В сърцето си все още съм помощник областен прокурор и тя знае, че съм на нейна страна. Как е възможно да си помисли, че съм убил Питър?

— Добре, тъй като попита, ще ти обясня. Първо, Тъли все още няма друг заподозрян. Второ, Питър е бил изхвърлен в океана, а ти имаш яхта. Трето, да приемем, че научи за това, че най-добрият ти приятел се е пробват с жена ти...

— Само дето не го е сторил.

Бина свали леко очилата си и погледна съпруга си над рамките им.

— Веднага го отрязвах, без лоши чувства — отвърна тя. — Но някоя друга жена можеше и да се съгласи.

— Занасяш ли ме? Кога се случи това? Защо не си ми казала досега?

— Защото нищо не се случи. Нищо нямаше да се случи. Престорих се, че приемам опита му за шега, и той се отдръпна. Ами ако не се шегуваше? Не искам да се лаская, но смятам, че беше напълно сериозен.

— Този кучи син.

— Искам да кажа, че... Сам виждаш какво искам да кажа. Просто внимавай.

* * *

— В основи е това — каза Рон.

Семейството се беше събрало в дневната. Рон седеше до Кейт на канапето и я държеше за ръката. Ейдън се беше нацупил на една от табуретките, а Джейни беше седнала на стола от раката, който я беше погълнал цялата.

Момчето гледаше изпод сбръчканите си вежди.

— Въобще не разбирам — отвърна то. — Няма никакъв смисъл. Някак си, защото ти и господин Кук работите заедно, трябва да знаете нещо за този човек, мъртвеца?

Кейт прочисти гърлото си.

— Какво ще кажеш да не се преструваме, че не знаем за кого става въпрос, Ейдън. Дватамата с баща ти обсъдихме въпроса. Искаме да знаете, че между нас няма тайни, и също така искаме да нямаме такива и с вас. Името на мъртвия мъж е Питър Аш. Да, двамата с баща ви го познавахме. — Погледна Рон и го стисна за ръката.

Джейни изхленчи:

— Налага ли се да говорим за него? И за всичко това? По-добре да спрем.

— Опасявам се, че се налага — отвърна Рон. — Това е единственият начин да загърбим случилото се.

— Защо просто не забравим за него, щом вече е мъртъв?

— Защото, Джейни — подхвана баща й, — изглежда, че все още нищо не е свършило. След като Бет говори с мама миналата вечер, стана ясно, че ще продължим да чуваме за Питър Аш. Не знам точно какво, но няма да се свърши толкова лесно.

Ейдън погледна майка си.

— Смятах, че Бет е най-добрата ти приятелка.

— Такава е — отвърна Кейт.

— Защо те тормози тогава?

— Не го прави. Просто си върши работата, задава някои въпроси. Дори не са трудни. Мисля, че случилото се миналата вечер се дължи на това, че не се бяхме виждали от доста време и просто реагирахме по странен начин.

— Значи сега тя смята, че... какво? — попита Ейдън.

— Не е ясно — отвърна Рон. — Може би нищо. В крайна сметка, както каза ти, какво от това, че двамата с Джеф Кук сме имали някакви взаимоотношения с Питър Аш? Голяма работа, нали? Единствената връзка между мен и Джеф е, че работим в една и съща фирма и сме приятели.

— Сигурна съм, че Бет нямаше предвид, че ни подозира — отвърна Кейт. Просто следваше някаква следа, която минава през службата на баща ви.

Джейни въздъхна артистично.

— Ненавиждам всичко това. Не знам как бяхме въввлечени в него.

— И аз, миличка — отвърна майка й. — Объркващо е. Съжалявам, че всички трябва да се справяме с положението.

Рон сложи ръка на коляното на Кейт.

— Достатъчно. Всички ще отгърнем на следващата страница и ще продължим напред. Смятате ли, че можете да се справите? Джейни?

Още една въздишка.

— Ще се опитам.

— Ейдън?

— Да.

— Кейт, предполагам, че и ти. Добре. Достатъчно. Спечкването с приятелката ти Бет не е най-лошото нещо на света дори то да я е накарало да смята, че някак си трябва да ни въввлече в разследването. Всички правим грешки. Напълно нормално е да грешим.

Кейт погледна първо съпруга си, а после и децата и кимна. Каквото и да кажеше Рон, тя щеше да го подкрепи.

— Добре, татко — каза Джейни, — може ли вече да приключваме?

— След малко, скъпа. Има още нещо, което трябва да стане кристално ясно за нашето семейство. Причината за разговора ни е да разберем, че трябва да казваме истината. Винаги и за всичко. Ако Бет Тъли или някой друг повдигне още въпроси към нас, особено за Питър Аш, няма нужда да отказваме да отговаряме или да си измисляме разни неща. Но все пак нека не забравяме, че „не знам“ също е приемлив отговор. Казваме само онова, което знаем.

— Но ние не знаем нищо за убийството на Питър Аш.

— Точно така — отвърна Рон. — Ето защо случилото се между майка ви, мен и господин Аш няма нищо общо с престъплението. Казват, че е бил убит в понеделник вечерта. Всички знаем къде бяхме по това време, така че не може да е никой от нас. Лесно можем да докажем това, имаме и свидетели. Мама и Джейни работеха над срочното домашно. Ти, Ейдън, беше на репетиции. Аз отново работех. Ако се придържаме към истината, няма как да имаме неприятности. Вероятно няма да бъдете разпитвани, но ако все пак се случи, просто помнете честност, честност, честност. Предупреждавам ви, но знам, че никой от двамата ви няма да излъже, за което сме много горди с майка ви. — Рон погледна първо сина си, а после и дъщеря си. — Край на лекцията. Някой иска ли да каже нещо?

Не последва никакъв отговор, освен поклащането на глави.

— Добре тогава — каза Рон, — свободни сте.

Сутрешната работа на Бет включваше подреждането и осмислянето на фактите и бележките ѝ. Айк ѝ се обади и ѝ сподели, че не е успял да вземе телефонната разпечатка от Тереза. Също така я уведоми, че секретарката нямаше алиби за понеделник вечерта. Това накара инспекторката да се върне малко назад и да погледне отново случая от друга светлина.

Но това не я доведе до никъде.

Разполагаше с три жени — вероятно от десетки, с които Питър беше спал през последните шест месеца и които можеха да ѝ помогнат да намери някакъв мотив за убийството му: секретарката му Тереза Болейн, хазяйката му Каръл Люкинс и мистериозната жена, която подозираше, че е приятелката ѝ Кейт Джеймисън.

Имаше проблем с всичките.

Макар Айк да смяташе, че Тереза е убийцата на Питър, интуицията ѝ подсказваше, че не е прав, а през годините се беше научила да ѝ се доверява. Тереза очевидно беше съкрушена и вероятно беше излъгала за истинската си връзка със своя шеф, но това не я правеше престъпница. Можеха да опитат да вземат заповед за претърсването на апартамента ѝ за оръжието на убийството, в случай че беше достатъчно неразумна да го запази, но без основателна причина никой съдия нямаше да я подпише. Точка.

Каръл Люкинс може би бе имала интимни отношения с Питър в нощта, в която беше убит, но това беше само предчувствие, базирано предимно на усърдното отричане от страна на хазяйката, че дори не го е виждала през онази нощ. Докато Бет не видеше ДНК доклада, не разполагаше с абсолютно нищо, което да докаже връзката между Каръл и Питър. Всяка теория, че убийството му може да е причинено от подобно нещо, си беше смело предположение.

Оставаше ѝ последната възможност — мистериозната жена, която вероятно имаше пръст в очевидния срыв на Питър, и макар Бет да не искаше да повярва, трябваше да приеме, че има голяма вероятност тази жена да е приятелката ѝ Кейт. Ако наистина беше така

— как, дори и като полицаи, можеше да я разпита отново, без да застраши приятелството им? Последният известен контакт между жертвата и тази жена беше преди шест месеца, така че защо ѝ е да го убива едва миналата седмица?

Що се отнасяше до интуицията ѝ, Бет познаваше Кейт през целия си живот. Тя беше от този тип жени, които хващаха паяците в къщата си и ги пускаха навън, вместо да ги убият. Независимо от онова, което Питър Аш ѝ беше сторил, не можеше да повярва, че Кейт е способна да го убие. Още повече че в настоящото си състояние нямаше възможност да извърши престъплението, след което да извлече тялото му до океана и да го хвърли в него.

Междувременно имаше и други възможности, които Бет и Айк дори не бяха започнали да обмислят. Семейството на Питър — Джил и близнаците Ерик и Тайлър, които беше изоставил, разгневил и натъжил, странното желание за съдействие от страна на Джеф Кук, хората от работата му, включително и клиентите му, защото, колкото и да се говореше, че са го обожавали, в света на високите залози нещата бързо се влошаваха и ставаха грозни.

* * *

Разстоянието между апартамента на Тереза и края на „Маркет стрийт“, където се намираще Фери Билдинг, възлизаше на около шест километра, но беше предимно надолнище, така че жената сметна, че една разходка ще ѝ се отрази добре. Продължаваше да си повтаря — отново и отново — че вече няма никакво значение, че нищо не е важно.

Носеше впити дънки, зелен пуловер и леки обувки. Слънцето напичаше приятно, заради което беше свалила якето си и го беше вързала около кръста си. Откакто започна аферата ѝ с Питър, Тереза си беше пуснала по-дълга коса, която в момента беше вързала на конска опашка.

Тъй като често работеше допълнително и дори през уикендите, имаше достъп до асансьорите и до фирмата през цялото време. Днес обичайната група от ентузиаста — адвокати, помощници и секретарки — се трудеха в своите кабинки и офиси. Поздрави някои от колегите си

и ѝ се стори странно, че на никого не му направи впечатление, че е тук по това време.

Никой не спомена липсата на Питър.

Повечето от тях вече ѝ бяха изказали съболезнованията си — толкова много съжالياваха, не беше ли смъртта една ужасна трагедия? Явно съчувствието и загрижеността им се изчерпваше само с това.

Тереза подмина бюрото си, влезе в офиса на Питър и заключи вратата след себе си. Отиде до прозореца и погледна към Фери Билдинг, където цареше добре познатата суматоха. Докосна с ръка един от отворите от трите куршума в прозореца, оставени така по заповед на Мани Майър като спомен за онзи ужасен ден.

В това помещение, зад заключената врата, беше започнало всичко. Отчаяната платоническа прегръдка, продължила доста дълго време, беше прераснала в нещо емоционално и грубо, в нещо ужасяващо, грешно и перфектно. Докато черният пушек отдолу се виеше около сградата, Питър я беше сграбчил, вдигнал на бюрото и обладал, преди някой от двамата да осъзнае какво се случва, какво се беше случило и какво можеше да означава това.

Тереза се върна в своята кабинка. Седна зад бюрото и отпусна ръце в скута си. В службата въобще не беше шумно, но не можеше да игнорира добре познатите звуци — звънящите телефони, ксерокса, избипкването на някой компютър, безпътните гласове, които започваха да я вбесяват. Искаше ѝ се да стане и да изкрещи, да привлече вниманието на всички и да им напомни, че Питър е мъртъв, по дяволите, убит преди по-малко от седмица, и какво, да го вземат мътните, правеха те, защо се преструваха, че нищо не се е случило?

Най-накрая стана и отиде в тоалетната, докато цялата се тресеше. Хвърли няколко шепи вода на лицето си и избърса очите и бузите си с твърдата хартия.

Излезе навън и застана в коридора. Шумът не се беше оттеглил. Дебелата и весела Черил Падила, без съмнение на път да използва тоалетната, я дари с бърза, автоматична усмивка и ѝ каза:

— Здравсти, Тер — след което се спря и я попита дали е добре.

— Да.

— Сигурна ли си?

— Да. Наистина съм добре.

Жената я погледна въпросително и отвърна:

— Добре.

Тереза не се спря при никого на излизане. Слезе сама с асансьора и напусна сградата точно когато часовникът на Фери Билдинг обяви, че е обяд.

Повечето от пешеходците на „Маркет стрийт“ се бяха насочили към океана, пазара и фериботите. Тереза се смеси с потока от хора и вървя с него до художествените изложби на „Ембаркадеро“.

От лявата ѝ страна група младежи караха скейтбордове и си проправяха път през пешеходците на „Джъстин Хърман Плаза“ и отвратителния ѝ фонтан.

Поведена от основната маса от хора. Тереза се озова на първата редица чакащи на светофара. Шумът отново си проби път към нея — улични музиканти, клаксони на коли, автомобилна аларма, крякане на ято чайки. Не можеше повече, цялата тази какофония пронизваше мозъка ѝ, дразнещата улична суматоха, рап музиката, която бумтеше от една от преминаващите коли, трамваят, който я приближаваше.

Дран. Дран!_ Дран, дран, дран!_

Трамваят все още се намираше на тридесетина метра от следващата си спирка на „Мишън стрийт“ и боботеше тежко по релсите. Почти беше стигнал до мястото, на което чакаше Тереза. Тя не отлепяше поглед от ярката фасада на Фери Билдинг, която се издигаше точно пред нея.

Дран! Дран!

Трамваят бързо скъсяваше разстоянието между тях.

Без да се подвоуми, Тереза слезе от тротоара и стъпи на релсите.

ТРЕТА ЧАСТ
14 НОЕМВРИ — 27 НОЕМВРИ

— Не бива да правя това — каза Бет. — Трябва да работя.

— Когато ти се обадох, не ми ли каза, че работиш от сутринта?

— Да.

— Значи ще обядваме в работното ти време. Позволяват ти да обядваш, нали?

— Честно казано, даже ме окуражават да го правя.

— Супер. Освен това дъщеря ти се появи със сандвич от „Лука“, който имаше намерение да сподели с Лори, но не беше купила за мен, така че можех да изляза или да стоя гладен. Второто не ми се струваше особено правилно.

— Снощи при сестра си ли остана?

Алън кимна.

— Оставил съм си четка за зъби там. Попитах Джини какво правиш в този прекрасен ден, и тя ми каза, че работиш. Също така сподели, че вероятно няма да имаш нищо против, ако ти се обадя.

— Бог да благослови това дете — отвърна Бет. — Между другото, не съм яла толкова вкусен сандвич в живота си.

Алън отново кимна.

— Имаше времена, в които по цяла година карах само на сандвичи. Мисля, че беше две хиляди и дванадесета. Все още не мога да разбера защо спрях.

Бяха седнали навън, на маса, която Бет евфемистично беше нарекла задната палуба — два етажа по-надолу имаше моравя, която приличаше на излязла от пощенска марка. Слънцето напичаше приятно, затова бяха опънали чадъра над главите си. Бяха заобиколени от издигащи се сгради, а ранният следобед беше мъртвешки спокоен.

— Значи Лори нямаше нищо против, че Джини ѝ носи още храна?

— Чукам на дърво — каза Алън и наистина почука на дървения парпет. — Очевидно Джини ѝ беше обещала да ѝ донесе храна от снощи, защото, когато стана сутринта, Лори очакваше с нетърпение пристигането ѝ. Не съм я виждал такава от месеци. Мисля си, че ако

дъщеря ти продължава в същия дух да идва на гости и да бъде приятелка на сестра ми, тя може да се оправи. Много мило от твоя страна, че я молиш да го прави.

— Нямам нищо общо — отвърна Бет. — Джини го прави по свое желание. Двете просто си паснаха.

— Така е, но нямаше да се случи, ако не ги беше събрала.

— Добре, може би имам някакво участие. Ще приема част от похвалите.

— Супер. Значи уредихме въпроса. Докато сме на темата, исках да ти кажа, че този импровизиран обяд днес не се брои за вечерята, на която те бях поканил.

— Искаш да кажеш, че съм задължена да се видим още веднъж?

— Да. Колкото и тежка задача да е това.

— Не знам — отвърна с престорен тон Бет, — ще трябва да си проверя графика. Изключително трудно е да се излезе на среща с мен.

— Изпитал съм го на собствения си гръб.

— Избери време и място и ще видим какво ще стане.

* * *

Бет усети облекчението в гласа на Айк. Хедър се подобряваше и беше изписана от болницата. През следващите двадесет дни щяха да продължат да ѝ вливат интравенозно големи дози пеницилин, но прогнозата беше, че ще се възстанови напълно. Също така можеше да усети умората му — партньорът ѝ не беше спал през последните седемдесет часа. Когато предложи да я придружи до лома на Джил, тя му отвърна, че не е необходимо. От своя страна, Бет му каза да си вземе почивен ден в неделя — да се наспи, ако може — и освен ако тя не идентифицираше или арестуваше заподозрения до понеделник сутринта, което беше в рамките на невъзможното, помисли си инспекторката, двамата можеха да продължат с разследването заедно.

Някъде по обяд Бет паркира своята джета на улицата пред къщата на Джил Корбин Аш и почука на предната ѝ врата. По-млада, младежки облечена жена, която се представи като сестрата на Джил, Джули Расмусен, я поздрави не особено учтиво и някак си официално, след което я поведе към голяма и просторна стая в задната част на

къщата, където имаше огромен телевизор, високи рафтове с книги и камина.

Когато влезе, Бет остана с впечатлението, че е прекъснала спор. Двете момчета, които очевидно бяха двуййчни близнаци, се бяха отпуснали в двата края на кафявия кожен диван и избягваха да се поглеждат, не поглеждаха и останалите. Джил носеше прекалено големи слънчеви очила, които да прикриват раните й, и държеше чаша с червено вино. Беше застанала до рафтовете с книги.

Ледената атмосфера въобще не се стопли след формалностите, затова Бет реши да кара направо.

— Искам да благодаря на всички ви, че се съгласихте да се срещнете с мен. Знам, че ви е трудно, и не искам да ви отнемам много от времето.

Тайлър, по-ниският и по-мургавият от двамата, се изправи на мястото си.

— Аха, виж, извини ме, не искам да се правя на интересен, но наистина не разбирам защо е необходимо да ни го отнемаш. Времето ни имам предвид. Разследвате убийството на татко, нали? Никой от нас няма нищо общо с него. Мисля, че това е напълно очевидно.

Бет стисна устни и го погледна.

— Ти си Тайлър, нали? — попита тя.

— Аха.

— Виж, Тайлър, разбрах, че последния път, в който баща ти е идвал тук, брат ти и той са се скарали.

Тайлър заби поглед в дивана, след което отново го вдигна към Бет.

— Татко се държа като истински тъпак — отвърна той. — Глупав алкохолик, който си мислеше, че можем да забравим всичко.

— Какво имаш предвид?

— О, нищо — отвърна иронично Тайлър. — Просто изостави майка ни и нас. Опропасти семейството ни. Въпреки това да спориш с някого, не означава, че искаш да го убиеш.

— Точно това означава — намеси се другото момче, Ерик. — Да му го начукам.

Бет погледна дългия, мършав младеж с мръсноруса коса. Той отвърна на погледа й, след което отмести очи, поклати глава и каза:

— Никой не беше наранен. Ударих го, след което и той ме удари няколко пъти. Нищо не е станало, мамка му.

Бет придоби сериозно изражение.

— Ще съм ти много благодарна, ако спреш да ругаеш, Ерик. Когато разбрах за свадата ви, се зачудих дали мислиш, че си решил нещо с нея.

— Нищо няма за разрешаване.

— Дори след смъртта му? Все още ли си на същото мнение?

— Той е мъртъв — отвърна Ерик. — Това означава, че никога няма да оправим проблемите си.

— Инспектор Тъли — Джил излезе от унеса си до стената, — почакай малко. Съгласихме се да се срещнем, защото смятахме, че можем да попълним някои от празнотите за Питър, които могат да ви помогнат да разрешите убийството му. Не съм разбрала, че имаш намерение да разпитваш синовете ми. Ако намерението ти наистина е такова, мисля, че трябва да поканим адвоката ни.

— Добре — отвърна Бет. — С тези въпроси имам намерение да ви елиминирам от заподозрените, което може да стане съвсем лесно, но ако предпочиташ да се обадиш на адвокат, няма проблем. Ти решаваш.

— Не се впрягай, мамо каза Тайлър. — Нямаме нужда от адвокат. Никой тук не е убиец. — Младежът се обърна към Бет. — Виж — започна той, — баща ми излезе от правия път. Тотално се прецака. Радвам се, че всичко приключи. Но положението е същото, като да ти извадят зъб — в началото много боли, но после нещата се успокояват и всичко се оправя. Така е и с татко. Ще ми се да не беше умирал, най-малкото защото натъжи много мама, но сега, след като вече го няма, не мога да кажа, че е нещо лошо.

— Не заслужаваше да бъде убит, Тайлър — намеси се Джил.

Ерик я изпепели с поглед.

— Знаеш ли кое е забавното, мамо — започна той. — Мисля, че скоро ще разберем точно противното. Вероятно не сме били единствените хора, с които се е ебавал, но някой просто е решил, че няма да му търпи глупостите. Затова го е убил. На мен ми се струва логично. Ако имах достатъчно кураж, щях да го направя самият аз.

— Ерик! Не го мислиш...

— Разбира се, че го мисля, мамо. Виж в какви се превърнахме заради него — в шайка жалки жертви. Защо? Някой от нас въобще наясно ли е как започна всичко? — Младежът насочи гнева си към Бет. — Какво ще кажеш ти, инспектор Тъли? С твоето желание да си изясниш картинката и да търсиш мотив в цялата тази ситуация, я стига! Нямахте да разговаряш с нас, ако имахте някаква идея кой го е убил, нали? Нека ти дам мотив: не знам каква е причината, но баща ми се събуди една сутрин и се превърна в чудовище. Онзи, който го е затрил, е направил услуга на целия свят.

Джули Расмусен се намеси:

— Не ми е приятно да го кажа, но смятам, че Ерик е прав.

— Не е така — отвърна Джил. — Може да е прекалил. Може да е...

— Няма „може“ тук, Джил. Виж какво ти стори. Какво стори на момчетата. Защо го направи? Очевидно не е смятал, че трябва да си търси оправдание. След двадесет години брак? Сериозна ли си?

Джил се срина под натиска на очевидната истина. Краката ѝ буквално я предадоха и тя се свлече на най-близкия стол. Погледна Бет и каза:

— Съжалявам. Не знам какво искаш от нас.

Инспектор Тъли усети голямата болка тук, покрусата, но се пребори с чувството на вина и отвърна:

— Както казах по-рано, моето желание е да ви елиминирам от списъка на заподозрените. Ще ви задам няколко въпроса, след което приключваме. — Обърна се към един от близнаците: — Например ти, Тайлър, живееш в „Чико“, нали?

— Да. — Младежът излъчваше гняв и раздразнение от всяка пора на тялото си. — Там уча.

— Какво прави миналия понеделник вечерта?

— Бях на викторина в УНБ.

— УНБ?

— Университет на бирата.

— До колко часа остана?

— Господи.

— Въпросът е лесен, Тайлър. До колко часа остана там?

— До късно. До полунощ. До един.

— Сам ли беше?

Младежът се засмя на абсурдността на този въпрос.

— Да, с изключение на съквартирантите ми и половината „Чико“. Съжалявам, полицай — макар че не звучеше да съжалява, — но това са пълни глупости. Защо не говориш с адвоката ни, не вземеш заповед и тогава не се развихриш? Нямах ли някой бездомник, когото да тормозиш и биеш? Аз приключих. Махам се отгук. — Тайлър стана и излезе от стаята.

Джил и Джули скочиха на крака и го последваха, за да го убедят да се върне, но след миг предната врата се затръшна.

Бет изчака да се върнат, и колкото се може по-внимателно ги попита дали имат нещо против да продължат за още няколко минути.

— Имаме ли избор? — попита Джули.

— Както видяхте, Тайлър избра друг вариант. Можете да направите същото.

— Съжалявам за това — извини се Джил. — Не сме на себе си в последно време. Тайлър наистина не е такъв. Той е добро момче. Просто времената са тежки.

— Разбирам — отвърна Бет. — Не съм тук, за да ви тормозя. Просто ви моля да ми отделите още малко от времето си. Ерик? Ти си в „Бъркли“, нали?

— Да.

— Какво ще кажеш за понеделник вечерта?

Младежът се намръщи, сбръчка чело и погледна тавана — убедителна поза, че се опитва да си спомни. Най-накрая намери отговора.

— Бях тук с мама. — Погледна към Джил. — В понеделник беше, нали?

— Да — отвърна майка му, обърна се към Бет и обясни: — Ерик се обади в неделя вечерта, за да провери как съм. Вероятно съм го оставила с впечатлението, че съм малко самотна. Каза, че му е писнало да яде суха храна, и може да намине да вечеряме заедно на следващата вечер. Точно така направихме.

— Тук ли пренощува, Ерик?

— Не. Имах ранен час на следващата сутрин, така че трябваше да се прибера в „Бъркли“. Мисля, че останах тук до девет или девет и половина. Така ли беше, мамо?

— Да.

— Помня, че се прибрах в общежитието малко след десет. Това от полза ли ти е по някакъв начин?

Доста удобно, помисли си раздразнена Бет. По този начин двамата си осигуряваха алиби. Струваше ѝ се, че всичко беше предварително планирано. Макар да не вярваше, че Джил е убила съпруга си или че е станала съучастница на Ерик, не мислеше, че синът — този кисел и гневен млад мъж — би действал сам. Твърдението му обаче ги изключваше от евентуалните извършители.

А може би не. Бет реши да се довери на предчувствието си и попита:

— Имаш ли пистолет, Ерик?

Последва реакция, сякаш беше извадила личното си оръжие и беше стреляла.

Джули експлодира.

— Няма начин!

— Това е нелепо! — изуми се Джил. — Разбира се, че няма пистолет.

Изражението на Ерик подсказа на Бет, че е засегнала нерв. Без да отлепя поглед от него, реши да се възползва от преимуществото си.

— В този щат не можеш да си купиш оръжие, ако си под двадесет и една, Ерик. Също така е престъпление да притежаваш нерегистрирано такова. Искаш ли да ми кажеш нещо?

Младежът остана мълчалив за един дълъг момент, най-накрая се престаши да срещне погледа на Бет.

— Добре. Да. Купих си пистолет от улицата в Оукланд.

Майка му го изглежда изумена.

— Ерик! Защо, по дяволите...?

— За защита. — Обърна се към Бет: — „Бъркли“ е много опасно място, отколкото си мислят хората.

— Все още ли го имаш, Ерик? Пистолета?

— Не.

— Не? Какво се случи?

— Някой ми го открадна. Това е самата истина — отвърна предизвикателно младежът. — Беше в мен по-малко от две седмици и някой ми го взе.

— Къде го държеше?

— В стаята ми в „Бъркли“.

— Къде се намира тя?

— Секция едно, близо до кампуса.

— Кога разбра, че го няма?

— Както споменах, веднага след като го купих. Това е истината, независимо дали ти харесва, или не.

Джил се намеси:

— Мисля, че сега е моментът да се обадим на адвоката ни.

— Мамо — каза Ерик, — няма нужда да се тревожим. Това, че съм си купил пистолет, нищо не означава. Не доказва, че съм застрелял някого.

Бет реши да реже до кокал.

— Сторил ли си го? Ти ли уби баща си, Ерик?

— Не, не съм. Не че не ми се е искало. Онзи, който го е направил, ме изпревари, преди да намеря друг пистолет и добия достатъчно кураж да го сторя.

— Просто млъкни, Ерик — настоя Джил. — Съжалявам, инспектор Тъли, но няма да позволя да задаваш повече въпроси, докато не говоря с адвоката ни.

Бет тъкмо излезе от колата на подземния публичен паркинг в „Бъркли“, и телефонът ѝ иззвъня. Обаждаше ѝ се партньорът ѝ — сънят явно не беше голям приоритет в живота му.

— Въобще няма да повярваш на това, което ще ти кажа, още по-малко пък ще ти хареса — каза той. — Тереза Болейн се е самоубила току-що.

— Ебаваш ме. — Бет усети как краката ѝ омаляват и бързо се подпря на колата си. — Казвай по-бързо.

Айк изпълни нареждането, а тя се опита да се нагласи към тази алтернативна реалност. Партньорът ѝ продължаваше да говори:

— ... сигурно сега ще е по-лесно да вземем заповед и да претърсим апартамента ѝ, за да видим дали има скрито оръжие или нещо подобно...

— Странно е, че го споменавах.

— Кое?

Бет му разказа и за своите открития.

— ... затова съм в „Бъркли“ в момента.

— Без заповед? Ще ти трябва такава, Бет.

— Благодаря ти, че ми напомни, тате. Обадила съм се в службата, работят по въпроса. Междувременно дойдох, за да видя дали ще успея да намеря оръжието на Ерик. Той казва, че е било откраднато, но това никак не ми се струва правдоподобно. Може да се държа цинично, но искам да се уверя, че не е под леглото му. Не разполагаме с куршум, с който да го сравним, но мисля, че ще е чудесно, ако намерим мистериозно изчезналия пистолет, особено ако нашето момче е излъгало за частта с изчезването.

— Значи имаш намерение да потърсиш оръжието и...?

— Да разговарям със съквартиранта на Ерик, преди Ерик да му се обади и да го инструктира какво да говори.

— Кой е съквартирантът?

— Не знам, но имам намерение да разбера.

— Смяташ, че не е била Тереза? Кой тогава е убил Аш?

— Не знам дали е била тя, но мнението ми е, че не го е извършила.

— Питам просто от любопитство: защо така мислиш? Тя е перфектният кандидат. Разбрала е, че Питър има безброй афери, и в изблик на ревност и гняв го е убила.

— Изблик на ревност и гняв, така ли?

— Независимо дали ти харесва, или не — отвърна Айк. — След като злината е сторена, се е опитвала да блъфира няколко дни, докато накрая вината не я е премазала и не се е хвърлила прел трамвая.

— Може би си прав или просто е изгубила любовта на живота си и е нямала за какво повече да живее. Което ми се струва по-правдоподобният вариант. Тя е мила и наивна жена, която е била сляпа за много от нещата в света.

— Ами ако е разбрала, че Аш е предал доверието ѝ?

— Щеше да се самоубие, нямаше да убие него, не мислиш ли? Не казвам, че теорията ти е невъзможна, Айк. Просто не мога да си я представя като убиец на когото и да било, камо ли на човека, когото обича. Дори да е предал доверието ѝ.

— Кой тогава?

— Това е въпросът. Може би Ерик. Което може да означава, че в крайна сметка не е никоя от женските връзки на Питър. Той е кисело, разгневено хлапе с основателна причина. Призна си, че си е купил нелегален пистолет от улицата. Определено е обмислял извършването на убийство. От друга страна, ако алибито му бъде доказано...

* * *

Бет беше наясно, че разходката и до „Бъркли“ си беше чист изстрел на сляпо. Не знаеше името на съквартиранта на Ерик и дали щеше да е в стаята им. Също така не знаеше какви са охранителните мерки в студентския кампус.

Чудеше се дали охраната щеше да ѝ позволи дори да говори с някого от обитателите на общежитието. Често при изпълнението на подобна задача в Сан Франциско срещаше сериозна съпротива, както и открита враждебност и бюрократично протакане. Нямаше причина да мисли, че нещата тук ще са по-различни, но (може би заради обяда с

Алън) смяташе, че днес е един хубав ден за кармата ѝ, следобедът ѝ беше свободен, а и нямаше какво да губи. Решена беше да даде шанс на бога на късмета да си изиграе ролята.

Все пак, както обясни и на Айк, беше помолила лейтенанта да поиска заповед. Очакваше да ѝ се обадят всеки момент и да ѝ кажат, че съдията я е подписал.

Както се оказа, „охранителят“ колежанче, което работеше като доброволец в Общежитие 1 — беше впечатлен и респектиран от документите ѝ. В крайна сметка Бет беше истински инспектор от отдел „Убийства“ на Сан Франциско и работеше по случай, за който младежът беше прочел по-рано през седмицата. Той беше доволен, че успя да ѝ помогне, като ѝ каже името на съквартиранта на Ерик — Джон Чънг. Набра номера за спешни случаи на Чънг и вдигна палци към Бет, когато някой вдигна. След няколко разменени думи стана ясно, че младежът е горе и учи. Охранителят му обясни, че долу го чака инспектор от полицията на Сан Франциско, който желае да разговаря с него.

След по-малко от минута Чънг излезе от асансьора като експлозия и попита обезпокоен:

— Ти ли си ченгето? Не ми вдигат. Кажи ми, че не се е случило нещо с родителите ми.

— Сигурна съм, че родителите ти са добре — отвърна Бет. — Не съм тук заради тях. Съжалявам, ако съм те стреснала. Трябваше веднага да спомена за какво идвам. Нуждая се от малко информация относно съквартиранта ти.

Чънг въздъхна, сложи ръка на сърцето си и дари Бет с глуповата усмивка.

— Уха. Подобно нещо те събужда на секундата.

— Спеше ли?

— По-скоро дремех. Така се случва в топла стая, след като се наобядваш. Значи става въпрос за бащата на Ерик?

— Да, опасявам се, че съм тук заради него. Първото нещо, което искам да те попитам, е дали си виждал пистолета на Ерик?

— Уха, господи! Смяташ, че Ерик е убил баща си. Не мога да повярвам, че дори го казваш. Не, той няма пистолет. Никога не съм виждал такъв. Никога не е говорил за такъв. Тотално си сбъркала човека.

— Доколко си сигурен?

— Полицай, цялата ни стая е около три квадрата. Знам абсолютно всичко, което двамата притежаваме. Ако имаше пистолет, щях да го видя и да вдигна огромна олелия, защото могат да ни изключат заради това.

— Добре, да поговорим за бащата на Ерик. Кога разбра за него?

Чънг помисли за момент.

— Мисля, че беше миналата сряда. Майката на Ерик се обади. Двата бяхме в стаята ни.

— Как го прие той?

— Бих казал, че се държа странно.

— Как така странно?

— Имам предвид, че в началото се пречупи. Започна да плаче, нали се сецаш, да хлипа дори. Но след това — малко по-късно, след като затвори телефона, приличаше на човек, който е доволен от случилото се. Облекчен, да не кажа радостен. Като че ли изпитваше щастие. Което си беше малко плашещо. Имам предвид, че баща му беше мъртъв. Независимо от обстоятелствата подобни новини те сричат, нали така? Дори да си имал проблеми с него. При Ерик не беше така, имах чувството, че след като свикна с идеята, настроението му се приповдигна. Сметнах, че е странно. Имам предвид, че повечето от хората тук се преструват, че не харесват родителите си, и може би наистина е така, но от реакцията на Ерик осъзнах, че наистина мрази баща си. Не мога да кажа, че го виня, все пак той ги заряза просто ей така. Това е доста гадно. Вероятно е бил копеле и половина. Все пак е трудно да повярвам, че някой го е убил, още повече собственият му син.

Изведнъж младежът осъзна, че осигурява информация на полицай от отдел „Убийства“. Направи крачка назад.

— Не си тук заради...? Не мислиш наистина, че го е сторил Ерик, нали?

Бет го удостои със стандартния полицейски отговор:

— Все още нищо не мисля. Просто задавам въпроси. Интересувам се по кое време се прибра Ерик миналия понеделник вечерта. Ако ще ти помогне по някакъв начин, била е вечерта, в която е ходил на гости на майка си, за да вечеря с нея.

— Разбира се. Спомням си я. Миналия понеделник ли беше?

— Да.

Чънг помисли малко и отговори:

— Не се прибра много късно. Дванадесет и половина, един, някъде там.

— Ти в колко се прибра в стаята?

— Бях в нея през цялата нощ. Имахме доста оспорвана игра на карти, която като че ли продължи цяла вечност. Свършихме около полунощ. Ерик се появи половин час, след като останалите си тръгнаха.

— Дванадесет и тридесет?

— Някъде там. Може да е било малко по-късно.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, да.

— По скалата от едно до десет?

Младежът помисли за момент.

Знам, че играхме на карти в понеделник вечерта. Така че мога да заявя, че е десет.

Това беше втората опашата лъжа, която Ерик ѝ беше казал, помисли си Бет. Две големи, наистина важни лъжи.

— Благодаря ти, Джон. Много ми помогна.

— Надявам се да не съм причинил някакви неприятности на Ерик.

Телефонът на Бет иззвъня. Беше лейтенантът, за да ѝ каже, че заповедта е подписана и има зелена светлина да действа.

Тя затвори и обясни на съквартиранта на Ерик, че в следващите час или два ще бъде в стаята му. Въпреки уверенията му, че няма никакъв скрит пистолет там, след като беше получила заповед, имаше намерение да се увери сама дали е така.

— Наистина ли смяташ, че може да го е извършил той? — попита Чънг.

— Нищо не смятам — отвърна Бет. — Просто търся улики.

— Може ли да си взема домашното, върху което работех?

— Само ако дойда с теб и проверя онова, което ще вземеш със себе си. Такива са правилата. Имаш ли проблем с тях?

— Никакъв.

— Добре, нека говоря с охранителя ви и след това ще се качим.

Бет се върна в службата, седна на бюрото си заедно с една диетична кола и се опита да подреди мислите си относно случая. Струваше ѝ се, че най-накрая беше постигнала нещо и дори имаше голяма вероятност да е намерила истинския извършител в лицето на Ерик Аш, когото беше уловила в две големи лъжи, свързани с алибито му — не се беше прибрал в стаята си в общежитието около десет часа, а по-скоро около един. Ако наистина беше така, то значи беше разполагал с близо три часа да се срещне с баща си под някакъв претекст, да го застреля и да го хвърли в океана.

Три часа — достатъчно време.

Имаше усещането, че разказът му как пистолетът бил откраднат от стаята му в Бъркли, беше другата лъжа. Ако го беше скрил толкова добре, че дори Джон Чънг да не знае за него, никой друг не би го намерил.

Бет нямаше представа защо Ерик си призна, че е купил оръжие — вероятно смяташе, че е разбрала за това от някой друг източник. Ако наистина беше така, признанието му щеше да я накара да го сметне за по-открит и готов да сътрудничи. Напълно възможно беше младежът да е хвърлил пистолета в океана или някъде другаде, след като беше застрелял баща си с него. Имаше чувството, че този хлапак се опитва да ѝ се подиграва.

Каквото и да се беше случило с оръжието обаче, малко вероятно беше да е случайно откраднато от някого, когото Ерик не познава.

Независимо кой от вариантите беше истина, младежът не разполагаше с пистолет в момента, който да бъде подложен на балистична проверка, и затова арогантно и показно ѝ се присмиваше в лицето. Казваше ѝ, че е по-умен от нея, че е наясно с фактите около случая, че не е оставил вещественни доказателства и че може да я победи в тази игра.

Подобни мисли бяха доста сериозна мотивация за Бет.

Какво се беше случило с пистолета? Обмисли идеята да каже на Ерик, че е открила оръжието, и да започне своя собствена игра, с която

да го обърка. Като се имаше предвид, че тялото беше намерено в залива, напълно логично беше да си мисли, че и то ще е там. Ако Ерик разбереше, че го лъже, щеше да продължи да се придържа към историята си, защото щеше да е наясно, че не могат и с пръст да го пипнат.

Бет отпи от колата си, написа няколко бележки и се облегна на стола. Не знаеше какво да прави със самоубийството на Тереза Болейн. Макар да не искаше да повярва, осъзна, че Айк можеше да се окаже прав и секретарката да е убила изневеряващия си приятел, ако наистина ѝ беше приятел, което означава, че тя също е излъгала. В интерес на истината, се нуждаеха от още една заповед, с която да претърсят апартамента, колата (ако имаше такава), работното ѝ бюро и всичко останало. Следващите няколко дни щяха да са истинска лудница.

Засега същата карма, която ѝ беше осигурила Джон Чънг без никакъв проблем, като че ли още беше налице. Когато си включи компютъра, откри, че има два имейла от приятелите на наркомана Нед. Другите двама вече ѝ бяха отговорили и бяха оставили телефонните си номера. Разполагаше с мобилните на всички, вдигна телефона и набра първия.

Двадесет минути по-късно беше разговаряла с трима от тях. Всичките бяха изключително отзивчиви и изумително безполезни. Те отговориха, че са отишли рано в апартамента на Нед и не са мърдали оттам през цялото време на мача, тъй като имал голям телевизор и бира. Къде другаде да ходели?

Всичките бяха чули врявата от апартамента на Питър, който се намираше на долния етаж, вероятно по време на втората четвъртина, но със сигурност преди полувремето. Никой от тях не смяташе, че е било скандал, но определено имало по-високи звуци — скърцащо легло и пъшкане от очевидна страст. Две от момчетата смятаха, че всичко това е адски забавно.

До някаква степен обаче и тримата се срамуваха да говорят по темата. Единият от тях, Стюарт Айело, не беше на сто процента сигурен за какво точно ставаше въпрос, защото, обясни на Бет той, никога преди не беше чувал някой друг да прави любов. Така че не можеше да се закълне дали е било точно това. Стюарт не пропусна да признае, че приятелите му нямали никакви съмнения, затова вероятно

било правене на любов. Не разбираше защо трябва да е толкова шумно. Той единствен не намираше случилото се за забавно — на него му звучало като причиняване на болка.

Никое от момчетата не беше напуснало апартамента на Нед преди края на мача, а след като го сторили, не видели никого в коридора. Когато си тръгвали, жилището на Питър било потънало в тишина. Не чули каквито и да било звуци от него.

Бет затвори и отиде в тоалетната. Когато се върна, Айк седеше в стола си и я гледаше.

— Я виж кого е довял вятърът — каза тя. — Какво, по дяволите, правиш тук, Айк? Мислех, че ще се опиташ да си навакшаш със спането. Как е Хедър?

— Добре е. Спи. Температурата ѝ спадна напълно, за щастие. Самият аз ще си изчакам часа за лягане, преди да се размажа. Иначе просто ще се събудя в средата на нощта и ще започна да страдам от безсъние за седмица или за година. Предпочитам да го избегна. Помислих си, че мога да убия няколко приятни часа тук, да си оправя глобите за паркиране... — Бледият цвят на лицето му стана още по-блед, а замъгленият му поглед се спря на Бет. — Мога да си оправя глобите и друг път.

— Тереза — започна партньорката му и се подпря на бюрото си. — Ти ходи на мястото.

Айк кимна.

— Наложил се. — Пое си дълбоко въздух през свитите си устни и го изпусна рязко. — Дори да го е убила... Господи!

— Сигурен ли си, че някой не я е блъснал?

— Напълно. Има повече от двадесет свидетели. Намирала се е в тълпата, спряла е на тротоара, където е стояла напълно неподвижна за няколко секунди, и се е хвърлила на релсите. Сякаш е нямаш представа, че трамваят идва. Или не ѝ е пукало.

— По-скоро второто, ако питаш мен.

— Направо ми къса сърцето, да знаеш. Започвам да остарявам за тези неща. На колко години беше, на тридесет ли?

— Може би на малко повече. Прекалено млада, за да прекрати живота си.

— Нека ти кажа нещо. Ако не е убила Аш, искам да пипна кучия син, който го е сторил. Защото той уби Тереза, той е този, който я

бутна пред трамвая.

Бет забарабани с пръсти по бюрото си. Телефонът ѝ иззвъня. Извади го от калъфа на колана си и провери номера.

— Трябва да приема обаждането — каза на Айк, след което заговори в апарата: — Тъли, „Убийства“. С Деймън ли разговарям?

Докато обсъди случая с четвъртия гост от партито на Нед, Айк стана от стола си и отиде до прозорците, които бяха с изглед към „Брайънт стрийт“. Следобедът беше ясен и слънчевите лъчи го милваха топло, докато стоеше с ръце в джобовете.

След две минути Бет застана зад него.

— Това беше последният фен на понеделнишките футболни вечери.

— Кой?

— Аш е правил секс в жилището си два часа, преди да бъде убит. Разполагам с пет хлапета от апартамента над неговия, които са го чули, все едно са били при него.

— С кого е бил?

— Предполагам, че с хазайката си. Казва се Каръл Люкинс, но не мога да докажа предположението си, докато не получа резултатите от ДНК анализа, а това няма да се случи особено бързо. Както ти е добре известно, може и никога да не се случи.

— Я ми кажи защо толкова много искаме да докажем, че е била с него. Тя е просто поредната му приятелка, нали така?

— Разбира се, но също така е била и последната. Ако има някого, който знае какво е смятал да прави Аш в понеделник вечерта, вероятно тя е този човек. Може би някой му се е обадил по телефона и е поискал да се срещнат, докато е бил с нея. Може просто да ѝ е казал къде отива или с кого. Понастоящем хазайката е от стадото с лъжците — напомни ми да ти разкажа за Ерик Аш, но ако е бил с Каръл в понеделник, има голяма вероятност тя да ни каже нещо, което не знаем.

— Напомням ти — каза Айк и се извърна от прозорците. Какво те е излъгал Ерик Аш?

— Алибито с майка му, което внимателно е измислил, е малко калпаво. Каза ми, че се е прибрал в общежитието, след като е прекарал вечерта в града.

— В града?

— Да. Вечерял е с мама. Каза, че се е върнал в „Бъркли“ около десет. Съквартирантът му обаче ми сподели, че е било около един. Младежът няма никакви съмнения за това, а и съм го записала, ако в един момент, след като разговаря с Ерик, реши да си промени мнението. Което, разбира се, ще е поредната лъжа, но станаха прекалено много, за да ги броя.

— Това ме кара да смятам, че трябва да направим нещо по въпроса каза Айк. Да създадем друга реалност и да насочим гнева на бог срещу тези хора.

— Само да можем — започна Бет, — но уви...

Изведнъж Айк застина и погледна назад.

Партньорката му се намръщи, проследи погледа му, но не видя нищо.

— Какво има?

— Точно това е отговорът — отвърна той. — Трябва да започнем да лъжем. Да борим огъня с огън.

* * *

Бет се обади на Каръл Люкинс от службата и я попита дали има нещо против да дойде до отдел „Убийства“ за няколко минути, за да изяснят в нейно присъствие някои подробности от показанията ѝ. Да, имаше нещо против и не, също така не можеха да отидат в дома ѝ. Каръл искаше да знае защо е необходимо всичко това, но Бет не беше особено изчерпателна, като ѝ обясни, че са възникнали някои въпроси около нейния наемател Питър Аш. В крайна сметка жената се съгласи да се срещне с тях, ако можеха да прескочат до „Старбъкс“ на две пресечки от „Фултън“.

Бет се обнадежди от предложението, защото това означаваше, че Каръл крие нещо от съпруга си.

Зад волана застана Айк и двадесет минути по-късно бяха седнали, всеки с чаша кафе пред себе си, на една от малките маси до предния прозорец. Бет демонстративно извади диктофона си и го остави на масата между тях.

Красивата белокоса жена излъчваше същата нервна енергия, която вероятно беше спомогнала за припадането ѝ предния път. Едва

бяха започнали с четенето на името, номера на случая и по-ранните ѝ показания, когато Каръл взе чашата си, духна съдържанието ѝ, остави я отново на масата и започна да я върти в ръцете си.

— Аз... — започна тя. — Наистина не знам за какво говорите.

— Говоря за ДНК — отвърна Айк със своя глас а ла „лошо ченге“. — Принципно знаете какво е това, нали, госпожо Люкинс?

— Айк. — Бет се пресегна и сложи ръка върху тази на партньора си, за да го накара да се успокои. Върна вниманието си върху свидетелката им. — Както, сигурна съм, помните, Каръл, след като си тръгнахте от апартамента на господин Аш онзи ден, извиках екип на криминологите, за да вземат някои проби. Търсеха предимно отпечатъци и ДНК — това са така наречените веществени доказателства за хора, които е възможно да са били в апартамента на жертвата, особено през онази вечер, тъй като вярваме, че е бил убит по-късно същата нощ. Мисля, че е очевидно защо искаме да научим всичко възможно за последните му часове.

— Да, достатъчно очевидно е, но както ви казах последния път, не съм виждала господин Аш през онази вечер. — Хазяйката погледна неспокойно първо към Бет, а после и към Айк. Отново вдигна чашата си, духна съдържанието ѝ, отпи и продължи да говори: — Дори не съм виждала Питър, господин Аш, през уикенда. Двамата със съпруга ми бяхме на гости на родителите му в Гилрой — баща му получи удар — и аз се прибрах едва в понеделник сутринта. Освен това, ако говорите за ДНК-то в апартамента му — моето ДНК в частност — нормално е да намерите следи от него.

— Как така? — попита Айк.

— Постоянно проверяваме наемателите, за да видим как се отнасят с жилищата. Сещате се какви са студентите. Могат доста бързо да превърнат един апартамент в руина. В стандартния ни договор за наем има клауза, която ни позволява да правим проверки веднъж месечно с предварителна уговорка. Освен това постоянно се чупи по нещо в апартаментите и двамата с Евън... поне веднъж месечно сме в някой от тях за ремонт или проверка. Очаквам да намерите ДНК-то ми в жилището на господин Аш, както и ДНК-то на много други хора.

— Какво ще кажете за чаршафите? — попита Айк. — Да очакваме ли да намерим ДНК-то ви и по тях?

Въпросът му увисна във въздуха.

Айк изгледа Каръл с неприятен, отвратен, лош поглед, след което се обърна към Бет и каза:

— Искаш ли да й кажеш за понеделник вечерта?

— Не — отвърна Каръл с умолителен тон. — Вече ви казах, че не съм била там в понеделник вечерта. Няма начин да разберете...

Бет вдигна длан, за да я прекъсне.

— Каръл — каза тя. — Наемателят, който се намира точно над господин Аш, в апартамент номер пет — Нед, си е поканил няколко приятели, за да гледат мача миналия понеделник вечерта. Всички те — били са петима — ни казаха, че са чули врява от правене на любов в жилището на Питър.

Каръл задържа погледа на Бет за един дълъг момент. Вдигна кафето си и пак го остави.

— Не разбирам какво общо има това с мен.

Лик в своята роля на лошо ченге се изсмя презрително.

Бет отвърна със съчувствен тон:

— Както партньорът ми спомена, Каръл, едно от нещата, взети от апартамента на господин Аш за ДНК анализ, бяха чаршафите от леглото му.

— Но как бихте разбрали, че ДНК-то е моето? Не е ли необходимо да разполагате с нещо, с което да го сравните?

— Хората гледат прекалено много телевизия — отвърна Айк.

— Ние разполагаме с нещо, с което да го сравним — обясни Бет. — След като припаднахте, ви донесох чаша с вода, от която пихте, нали?

— Това е... мамка му. Това е много подло. Не мога да повярвам, че сте го направили. Държахте се толкова мило и приятелски.

Бет се отпусна на стола си, мълчалива и непоклатима, най-накрая посегна към собственото си кафе. Айк също не се обади, искаше Каръл да се пържи в собствен сос. Следващия път, в който посегна към чашата си, ръцете й видимо трепереха.

— Каръл, говори с нас — прикани я Бет.

Жената погледна безпомощно двамата инспектори, след което въздъхна.

— Евън не бива да научава — обясни тя. — Обичам го, но е доста темпераментен и не трябва да узнава за онова, което ще ви кажа. Може да ме убие.

— Той ли уби Питър Аш? — попита Айк. — Някой от двамата ви притежава ли оръжие?

— Не.

— На кой от двата въпроса отговорихте с „не“? — поиска да изясни Бет. — Дали е убил Питър, или дали имате оръжие?

— И на двата.

Лик отново я притисна.

— Самата вие казахте, че ако разбере за вас и Питър, ще ви убие.

— Това беше просто израз. По-скоро би убил него. Двата се обичаме.

— Както кажете — съгласи се Бет. — Само дето после сте били с Питър.

Каръл сви рамене.

— Понякога, сецате се, ежедневието... — жената се подвоуми. — Става ти малко скучно. Питър беше просто... не беше сериозно. Може би не биваше... Поклати глава и погледна към инспектор Тъли. — Наистина не трябва да му казвате. Моля ви.

— Знаете ли къде е бил съпругът ви през онази нощ? — попита Айк.

— Евън не знае нищо — настоя Каръл, без да отговори на въпроса. — Ако знаеше, нямаше да стоя тук и да разговарям с вас в този си вид.

— Какво имате предвид? — попита Бет. — В този си вид?

— Имам предвид... стига де, сецате се. Това е ясно доказателство, че Евън не е убил Питър. Той нямаше представа за връзката ни.

— Откъде знаете? — попита Айк.

— Погледнете ме, инспектор Маккафри! Нямам белези, нямам синини. Не знае.

— Добре, тогава — продължи Айк, — да се върнем на въпроса къде е бил Евън през онази понеделнишка нощ. Знаете ли?

— Остана при родителите си в Гилрой. Смяташе, че баща му може да почине съвсем скоро, макар че явно вече се пооправя. Както и да е, Евън искаше да остане, но аз трябваше да се прибера.

— Защо? — попита Айк, след което реши да предположи: — Заради Питър?

Каръл сви рамене пренебрежително.

— Не очаквам хората да разберат — отвърна тя, — но нямахме много възможности.

Бет и Айк си размениха погледи.

— Добре — каза инспектор Тъли, — какво ще кажете за понеделник вечерта?

— Какво имате предвид?

Айк изгуби търпение и избухна.

— Искате да каже, че сте положили толкова много усилия, Каръл — инспекторът беше бесен, — за да оставите съпруга си в Гилрой с умирация му баща, а вие да се приберете тук, за да бъдете с Питър Аш. Всичко е свършило за час или два и после какво?

— Какво искате да кажете с това „после какво“?

— Просто ви е изритал и вие нямате проблем с това?

— Не ме е изхвърлял. Приключихме. Прибрах се у дома, взех си душ и говорих с Евън по телефона около час. След това свърших малко работа на компютъра си... електронни таблици за квартирите. Можете да проверите всичко. Все някъде ще е останал запис, че съм била онлайн.

Добре, достатъчно, помисли си Бет. Каръл Люкинс не беше пример за морална жена, но не смяташе, че тя е убиецът, когото търсеха. Освен ако не искаха да се наслаждават на гледката как се гърчи, нямаше нужда да я измъчват повече. Истинският проблем, онзи, заради който подхванаха цялата тази игра, все още не беше засегнат.

— Каръл — започна Бет, — ето го и големия въпрос: Питър спомена ли какво смята да прави след срещата ви, дали е имал планове да се види с някого или просто да излезе?

— Щеше да излиза.

— Каза ли с кого?

— Не. С някакъв негов приятел.

— Сподели ли ви името му? — попита Айк.

— Не. Защо му е да го прави?

Бет не й отговори. Вместо това я попита:

— Случайно да е уговорил срещата си, докато е бил с вас?

— Имате предвид, докато сме били в апартамента му? Не. Нямахме как да приема обаждания.

— Помните ли дали телефонът му е звънял?

— Не мисля. В интерес на истината, бих казала, че определено не е.

— Добре — отвърна Бет. — Харесвам „определено“.

— За този приятел, когото споменахте — подхвана Айк. — Имате ли нещо против да си спомните точно какво каза Питър, когато ви сподели за плановете си за онази вечер?

— Не сме обсъждали въпроса. Дори не знам доколко съм запомнила от разговора.

— Наистина искаме да се опитате да си спомните, Каръл — настоя Бет. — Как въобще повдигнахте въпроса?

Хазяйката срещна погледа на инспектор Тъли, кимна и затвори очи.

— Добре — започна тя, — добре. — Изражението на лицето ѝ беше малко кисело. — Лежахме на леглото. След онова, сещате се. Бих казала, че двамата се чувствахме прекрасно. Може би се унасяхме в дрямка. Казах на Питър, че Евън няма да се прибира тази нощ, не и до сутринта. — Жената млъкна и отвори очи. — Обясних му, че мога да остана, ако желае.

— Какво отвърна той? — настоя Бет.

— Точните му думи ли?

— Доколкото е възможно да ги предадете.

Вдишване, издишване, след което Каръл изчака още секунда-две, затвори отново очи и продължи с разочарован тон:

— Отвърна ми: „Много сладко предложение, което ми се ще да бях получил по-рано, но един страшно добър приятел ми писа днес. Явно има някакъв сериозен проблем, за който иска да поговорим, и вече му обещах, че ще се видим на едно-две питиета и че ще изпушим по пура“. Аз му казах: „Може би след пурата... остави“. — Каръл отвори очи. — Двамата се посмяхме. Това беше всичко, сигурна съм. Не мисля, че каза нещо друго.

* * *

Бяха в колата, но Айк дори не беше запалил двигателя, когато наруши тишината, налегнала ги, откакто си тръгнаха от кафенето.

— Страшно добър приятел, който пуши пури — констатира той.

— Да, чух — отвърна Бет. — Това оставя сина му Ерик извън уравнението, нали?

— Явно. Освен ако не се е срещнал с него още по-късно. Предполагам, че е възможно, но не е нещо, на което бих се обзаложил. Във всеки случай не мисля, че Питър Аш би определил сина си като „страшно добър приятел“, какво ще кажеш?

— Не и в нормален разговор, не. В интерес на истината — никога. Би го нарекъл „сина ми“.

— Съгласен. Междувременно, колкото и подло да ти се струва, вероятно забеляза, че в момента, в който излъгахме нещастната госпожа Люкинс — всичко е записано на диктофона, че сме получили резултатите от ДНК анализа, тя ни осигури необходимата информация.

— Забелязах. И „подло“ е правилната дума.

Айк се включи в движението и дари партньорката си с лукава усмивка.

— Това е напълно законна техника за разпити. По мое мнение щом всички, които разпитваме, ни лъжат, а те го правят, ние сме напълно в правото си да отвърнем със същото, като неволно създадем невярно впечатление и ловко избегнем фактите. Това не ни прави грешници.

— Не бих се изразила точно по този начин, но ти схванах мисълта. — Бет млъкна за миг. — Какво мислиш?

— Какво мисля за кое?

— За страшно добрия приятел, който пуши пури.

— Какво искаш да мисля? — попита Айк. — Мисля, че това е доста сериозна следа, ако в действителност е дошъл да вземе Питър от апартамента му. Особено след като можем да приемем, че не е Тереза, че вероятно не е Ерик и че можем да изключим семейство Люкинс.

— Точно. Нека те питам нещо. Какво би си помислил, ако ти кажа, че според нас е близък приятел на Питър, който пуши пури и има яхта?

— Бъзикаш ли ме? — Айк я погледна. — Ще е супер, ако разполагаме с някой такъв.

— Току-що осъзнах, че не съм ти разказала всичко за тип на име Джеф Кук, нали? Бил е помощник областен прокурор. Сега работи в частния сектор.

— Не мисля, че си. Какво общо има със случая? Кой е той?

— Никой специален. Просто близък приятел на Питър, който обича пури и притежава яхта, която държи в яхтклуба.

Айк я погледна невярващо.

— Наистина ли съществува такъв човек?

— Истински като инфаркт. Смята се за най-добрия приятел на Питър.

— Я ми обясни как точно се запозна с него?

— Отби се в службата преди два дни, искаше да помогне. В разгара на събитията, не ми се стори от особена важност. Вероятно съм забравила да ти го спомена, за което поднасям най-искрените си извинения. Сега поправих грешката си.

— Дошъл е да те види?

— Нас по-скоро. Онзи ден ти не беше на работа с обичайното „дъщеря ми има менингит“ извинение. Но дали наистина дойде да говори с мен? Да.

— Дошъл е да ни провери, да види с какво разполагаме и да остане с една крачка пред нас.

— Може би. На светлината на последната ни информация ми се струва доста вероятно.

— Знаеш ли какво означава това? — попита Айк.

— Какво?

— Означава, че в крайна сметка няма да успея да наваксам със съня си тази вечер.

— Да, вероятно си прав — отвърна Бет.

Няколко нови събития се опитаха да попречат на Бет и Айк да постигнат някакъв по-сериозен напредък в случая на Питър Аш.

На първо място, сравнително дългият период от шест седмици, през който в града не бяха ставали нови убийства, приключи тази събота вечерта. Горедолу по същото време, по което свърши разпитът на Каръл Люкинс, Лен Фаро и неговият екип криминолози се насочиха към „Хънтърс Пойнт“, където се беше състояла престрелка между улични банди. Все още не бяха пристигнали на това местопрестъпление, когато от „Мишън“ дойде обаждане, че случай на домашно насилие е завършил трагично, жертвата беше латиноамериканка на средна възраст, намушкана няколко пъти.

Когато малко преди пет часа Бет и Айк стигнаха до Съдебната палата, навън започваше да се смрачава. В службата бяха пристигнали две обаждания — едното за обир в Сънсет, който беше стигнал до фатален край — собственикът посегнал за собственото си оръжие и получил три куршума в гърдите, а другото за някакъв млад мъж, вероятно турист, станал жертва на грабеж — докато се разхождал в „Тендърлойн“, нападателите му го съборили на земята и го пребили до смърт.

Тези четири убийства, разбира се, бяха добавка към самоубийството на Тереза Болейн от по-рано тази сутрин.

Макар първоначалният план на Бет и Айк да беше да поискат заповед за обиск на яхтата на Джеф Кук, с цел да намерят нещо, което да го изобличи, веднага след като се появиха на четвъртия етаж, лейтенантът им цъфна до бюрата им и им възложи обира в Сънсет. Двадесет минути по-късно от пристигането си в Съдебната палата отново бяха навън, този път в служебна кола.

Бет седеше на пътническата седалка и говореше по телефона с дъщеря си. Обясняваше ѝ до болка познатия сценарий.

— ... в крайна сметка, Джин, просто не ме чакай да се прибера. Ще закъснея. Все още ли си при Лори?

— Цял ден съм тук. Размазахме се. Само ядем и гледаме „Синя кръв“.

— Ах, полицейски блясък. Не ти ли стига, че живееш с ченге?

— Не се обиждай, мамо, но не си много бляскава.

— Хей! Това заболя. Всеки ден тъна в блясък. Питай Айк. Искаш ли да говориш с него? Точно тук е. Той ще ти каже. Ето, чуй. Айк, обясни на Джини колко бляскави са дните ни.

Бет задържа телефона до устата му и той се провикна:

— Най-бляскавите.

Тя върна апарата на ухото си.

— Видя ли? Между другото — веднага стана сериозна, — как се справя Лори?

Джини зашепна:

— Цял ден яде пуканки и сладолед. Сякаш въобще не се сеца за проблема си. Като че ли храненето изведнъж е нещо напълно нормално.

— Не влошавай нещата.

— Те вече са влошени, опитвам се да ги оправя.

— Права си.

— Освен това си е паднала много сериозно по Дани.

— Дани?

— Дони Уолбърг? Синът на Том Селек от „Синя кръв“?

— Ах.

— Това, независимо дали го вярваш, или не, може да ѝ помогне да преодолее Франк Риналди. Поне теоретично е привлечена от друг мъж, което си е голям плюс.

— Няма как да ѝ навреди.

— Не, няма.

Бет млъкна за момент.

— Алън с вас ли е, момичета?

— Не. Тръгна си по обяд. Каза, че ще излизате. Излязохте ли?

— Да.

— Как мина?

— Обядът беше приятен.

— Това ли е всичко?

— Това е достатъчно на този етап, Джин. Изглежда ми свестен човек.

— Наистина е такъв, мамо. Също така е и сладък, както вероятно вече си забелязала.

— Не, не съм. Не си падам по повърхностни неща. Планираш ли да се прибиращ у дома довечера?

— Смятах да видя как ще се развие вечерта. Така или иначе ще те няма, нали?

— Ще се върна късно.

— Значи няма да съм тази, която зарязва другата?

— Не. Няма.

— Какво ще кажеш да ти се обадя по-късно? Междувременно, ако Алън се появи, да му кажа ли, че си прекарала чудесно с него?

— Благодаря ти, но не е необходимо. Той сам знае как сме си прекарвали.

— Ще излизате ли отново?

Алън спомена нещо за вечеря, но още няма нищо конкретно. Ако се обади и ме покани, ще видим какво ще стане.

— Трябва да удържиш ентусиазма си, мамо.

— Знам — отвърна Бет. — Работя по въпроса.

* * *

„Супер Улоа“ не беше нищо особено. Дори не се намираше на „Улоа стрийт“.

Представляваше семеен хранителен магазин на „Таравал“ и „Деветнадесето авеню“, непроменен през последните четиридесет-петдесет години, който разполагаше с цял щанд евтини вина, друг с предимно висококалорични храни, студена витрина с бира и безалкохолни напитки, не особено пресни плодове и зеленчуци, сладки, тоалетни принадлежности, хартиени продукти и алкохол зад касата.

Също зад касата, по-точно на пода, се намираше проснатото тяло на Емил Яриан. Нападателят го беше прострелял три пъти в гърдите, вероятно от седемдесет-осемдесет сантиметра разстояние. Мъртвият все още стискаше пистолета, който беше сграбчил в опит да се защити, стратегия, която не се беше оказала добра. Когато Бет и Айк пристигнаха, четирима патрулни полицаи и сержант от полицейския

участък на „Таравал“ бяха отцепили мястото. След петнадесет-двадесет минути на всички им стана ясно, че заради ограничените ресурси криминолозите и съдебният лекар няма да се появят скоро.

Бет направи знак с глава на Айк и двамата се отдалечиха от другите полицаи, минаха под жълтата лента и отидоха на тротоара отвън. Мъглата отново се беше появила, виеше се от запад. Два телевизионни вана бяха паркирали на улицата, затова инспекторите се обърнаха и тръгнаха в противоположната посока.

— Признавам си, че стрелям на сляпо — започна Бет, когато се отдалечиха достатъчно от останалите, — но моето предчувствие ми казва, че нищо няма да се случи през следващите три-четири часа.

Айк хвърли печален поглед към вратата на супермаркета.

— Май си права — отвърна той. — Но нека бъдат пет-шест часа.

— Дори тогава какво ще разберем? Камерата не е работела. Никой не е видял нищо. Чака ни единствено бумацина, не мислиш ли? Нека ти предложи нещо. Качваме се веднага в колата и аз те откарвам в прекрасния ти дом в Ричмънд, който не е на повече от три километра оттук.

— Какво да правя там?

— Какво ще кажеш за спането, за което говорехме? Предпочитам да си свеж, когато утре или в понеделник продължим да работим по случая на Питър Аш, отколкото да будувате и да не правим нищо. Довери ми се, мога да се справя сама с всичко тук, макар че не очаквам много. Ще се върна, преди да се усетят.

Айк обмисли предложението на партньорката си.

— Едвам ме нави — отвърна той.

— Радвам се.

Инспекторът кимна.

— Да тръгваме.

* * *

Когато след двадесет и пет минути Бет се върна при „Супер Улоа“, нищо не се беше променило.

Отиде при сержанта, за да се увери, че всичко е наред, но той и екипът му бяха унесени във футболния мач по телевизора над щанда

със зеленчуци. Като че ли никой от тях не беше забелязал, че я е нямало известно време или че Айк се е изпарил. Каза на сержанта, че ще се върне в колата си, за да поработи върху някои от другите си случаи, и го помоли да ѝ се обади, когато криминологите или съдебният лекар се появят.

Отиде в автомобила и заключи вратите му, отпусна се на седалката, затвори очи и макар че се опита да се съсредоточи, мислите ѝ се прескачаха в главата ѝ — Джини. Джеф Кук, Тереза Болейн, Лори Шоу, Ерик Аш, Питър, Кейт, Алън.

Унесе се.

Стресна се и в първия момент не помнеше къде се намира. Мъглата беше станала изключително гъста и смазваше в прегръдката си „Супер Улоа“, който не приличаше на нищо повече от малка неонова светлина половин пресечка по-надолу по улицата. Часовникът ѝ показваше осем и десет. Върна се обратно в супермаркета и си взе бутилка вода от хладилника. Забеляза, че двамата полицаи бяха изчезнали. Каза на сержанта, че може да се връща в участъка, но преди това да освободи момчетата си, които бяха висели през цялото време, и да изпрати две коли със свежи офицери, които да държат фронта с нея, докато пристигне кавалерията.

Сержантът нямаше нужда от много уговорки.

Когато всичките полицаи си тръгнаха, Бет затвори предната врата зад тях, изключи телевизора и изчака няколко минути, за да се увери, че никой от тях няма да се върне. Застана на място до щанда със зеленчуците, откъдето не можеше да вижда изстиващото тяло на Емил Яриан, вдъхна си кураж, извади телефона си и набра номера на най-добрата си приятелка.

Съвсем пресен беше споменът от блъфа от лъжата, която двамата с Айк изиграха на Каръл Люкинс. Все още не бяха получили никакви резултати от ДНК анализа на стаята на Питър Аш, но двамата с партньора ѝ накараха хазайката да повярва в противното. Междувременно, докато безброй безполезни мисли се лутаха в главата ѝ, Бет си спомни факта, че беше имало още едно телефонно обаждане от мистериозната жена до Питър — първото. Ако тя се беше обаждала на Аш, може би и Аш ѝ се беше обаждал. Това би означавало, че тези обаждания щяха да са запазени във все още липсващия му мобилен

телефон. Във всеки случай мистериозната жена можеше да бъде заблудена, че Бет е тръгнала по тази следа.

Като помисли още малко, осъзна, че въобще няма нужда от истинските телефонни разпечатки. Можеше просто да се престори, че ги е виждала, да изрече още една лъжа и да изиграе своя блъф.

— Ало?

— Не знам дали имам правото да те нарека „приятелко“.

— Разбира се, че го имаш — отвърна Кейт. — Радвам се, че се обади. Много съжалявам за онази нощ. Не знам какво ми стана.

— Аз също. Бях забравила колко грозно може да бъде едно разследване на убийство. Наистина не исках да те разстройвам.

— Няма нищо. Напоследък всичко ме ядосва.

— Имаш си основание — все пак твой познат е бил убит. Дори да не сте били толкова близки, това си е достатъчно разстройващо. После най-добрата ти приятелка започна да те тормози с всичките онези лични въпроси.

— Ако не бъркам, точно това ти е работата, Бет.

— Така е. — Инспекторката млъкна за миг. — Нека го кажа още от самото начало, че нито за секунда не съм си помисляла, че имаш нещо общо със смъртта на Питър Аш. Наистина, наистина, наистина.

— Вече знам това. Разбира се. Благодаря ти.

— За нищо. Кейт, опасявам се, че все още работя по случая и все още имам някои въпроси.

Гласът на приятелката ѝ като че ли се пропука.

— За мен?

— Да. И един особено личен. — Бет чу Кейт да въздиша от другата страна на линията и я притисна: — Предвид това, че не смятам, че си убила някого — никога не бих си го помислила дори, не разбирам защо не можеш да ми се довериш и да ми кажеш истината за теб и Питър Аш. Наистина ли смяташ, че не помня?

— Самата аз не помня да съм го споменавала. Откъде да знам, че ти ще помниш?

— Както сама отбеляза, Кейт, такава ми е работата. Когато някой ми каже нещо, особено ако е свързано със случай, по който работя, то остава в главата ми.

— Тогава не беше случай, по който работеше.

— Но сега е. Разбираш ли, когато се превърне в случай, това нещо послушно си чака реда да бъде извадено на повърхността.

Тишина.

— Говоря за теб и Питър.

Тишината стана още по-неловка.

Най-накрая Кейт отвърна:

— Истината е, че имам голямо бяло петно в паметта си от онзи ден, Бет. Едва си спомням, че съм ходила във Фери Билдинг и разговора ни, а след като ме простреляха, не помня абсолютно нищо. Казваш, че съм ти споделила нещо за мен и Питър Аш, така ли?

Ето го и него, помисли си Бет, блъфът.

— Откъде иначе бих могла да зная? — попита тя.

Секунда. Две. Три.

Последва дълбока въздишка, Кейт заговори шепнешком:

— Става въпрос за един ден преди шест месеца, Бет. Един ден. Няколко часа. Нищо оттогава.

Лъжа, помисли си инспекторката. Имаше поне още едно телефонно обаждане и онова, което беше последвало от него. Въпреки това остави приятелката си да продължи.

— Разбира се, бях наясно, че нашата... авантюра... няма нищо общо със смъртта му, но си помислих, че ако някой разбере, че сме били заедно, може да си направи други изводи. Когато разбрах, че ти си инспекторът по случая... знам, че звучи глупаво... но не исках да те разочаровам.

— Как би могла да ме разочароваш?

— Ако съм замесена в убийство, дори и изключително косвено. Не исках да ме мислиш за такава, за една от онези, които разследваш. — Кейт се подвоуми отново, след което продължи: — Трябваше да ти кажа всичко в секундата, в която разбрах, че е бил убит, нали?

Очевидно, помисли си Бет. Разбира се.

Вместо това отговори:

— Няма да те съдя, Кейт. Сега ми казваш.

— Затова бях толкова дръпната предния път. Не исках да научаваш. Толкова се срамувах, че бях постъпила така глупаво.

— Знам, Кейт. Това не означава, че мисля, че си замесена по някакъв начин в убийството на Питър.

— Много се радвам да го чуя. Наистина не съм, Бет. Направих грешка, като спях с него, разбираш ли, но нямам причина да искам да го нараня. Просто се опитвам да оправя нещата с Рон.

— Как върви? Струваш ми се напълно излекувана.

— Така е, но не говоря само за това.

Бет попита след секунда:

— Той знае за теб и Питър.

— Очевидно.

— Как е разбрал?

— Дълга история. Той е умен мъж и е навързал нещата. Все още ни е малко неловко.

— Горката ти — каза Бет с искрено съчувствие.

— Не. Заслужих си го. Просто искам да оставя всичко зад нас. Опасявам се, че ще отнеме известно време.

— Нещата ще се наредят.

— Да се надяваме, че си права. Както и да е, радвам се, че се обади и изяснихме проблема.

— Аз също, приятелко — отвърна Бет. — Аз също.

* * *

Бет прибра телефона в калъфчето и се облегна на щанда със зеленчуците. Взе си „Сникърс“ от поставката до касата, отвори го и отхапа от него. Отиде до хладилника, взе си втора бутилка вода, отвори я и изпи около една трета на една глътка. Отиде до касата и остави пари в нея.

Полицейски блясък.

Хвърли пореден поглед на жертвата.

Все още е мъртъв, помисли си. Полицейски блясък.

Докато се разхождаше наоколо, отхапа отново от шоколадчето и отпи от водата.

В крайна сметка беше свършила доста хубава работа през деня — сутринта имаше цяла вселена със заподозрени, а сега, дванадесет часа по-късно, беше смалила бройката до разумните двама — Ерик Аш с неговите лъжи, мотив и липсващ пистолет и Джеф Кук с неговите уиски, пури и яхта.

Вероятно Айк не се беше отказал от идеята си, че Тереза може да е убийцата на Питър Аш, но според Бет това вече не беше вариант, който трябва да вземе под внимание. Но все пак, ако партньорът ѝ беше прав, случаят така или иначе нямаше да бъде разрешен, тъй като единствените двама души, които знаеха истината, бяха мъртви.

В същия ред на мисли, след като Питър беше казал на Каръл Люкинс, че не могат да прекарат нощта заедно. Бет вярваше от дъното на душата си, че хазайката не беше убила любовника си от ревност или в пристъп на гняв и не го беше отвела някъде с колата си, където да го застреля. Версията ѝ, че Питър е имал среща с близък приятел на яхтата му, където да пийнат, да изпуснат някоя пура и да поговорят, ѝ се струваше самата истина. Определено не беше нещо, което Каръл измисли на момента. Тя беше повторила пред Бет и Айк точните думи на Питър.

Най-важното във всичко това беше, че инспектор Тъли успя да блъфира Кейт, която безспорно се призна за „мистериозната жена“ от миналото на Питър Аш. Това беше истинско облекчение. Държанието на приятелката ѝ от онази нощ я беше накарало да смята, че е виновна за нещо сериозно и вероятно много по-замесена в убийството на Аш, отколкото смяташе.

Кейт наистина криеше нещо. Тази вечер Бет откри какво е то аферата между нея и Питър Аш отпреди шест месеца. Наистина това не беше факт, с който Кейт се гордееше, но беше много далеч от извършването на убийство. Също така обясняваше отбранителното ѝ поведение от онази вечер — приятелката ѝ се чувстваше засрамена и вероятно изплашена, че взаимоотношенията ѝ с Питър Аш, независимо колко отдавнашни, щяха да я замесят в разследването на убийството му.

По ирония на съдбата признанието ѝ за аферата им имаше съвсем противоположен ефект. Поне за Бет. Независимо дали беше рационално от нейна страна, тя смяташе, че Кейт се е държала дръпнато именно заради нея.

Приятелката ѝ, разбира се, не беше убийца.

Всичко това осигуряваше на двама им с Айк ясна насока, по която да поемат утре. Преди поредицата от убийства да започне тази вечер, те бяха на път да вземат заповед за обиск на яхтата на Джеф Кук.

Също така трябваше да разследват несъответствията около алибито на Ерик Аш и липсващия пистолет.

След това...

Един патрулен полицай почука на предната врата и я извади от мислите ѝ.

Бет се отгласна от касата и видя, че мъжете са двама първото подкрепление. Бяха паркирали колата си точно от другата страна на улицата. Отвори вратата и ги пусна с един студен порив на вятъра, извади си документите и им ги показа, след което ги попита дали са разбрали колко време ще е необходимо на съдебния лекар и на криминалозите да се появят.

— Не знаем — отвърна единият от полицаите. — Казаха, че може да се забавят.

— Мамо?

— Ммм?

— Добре ли си?

— Със сигурност. Къде съм?

— У дома. В леглото.

— Толкова ми е удобно. Трябва ли да...? Колко е часът?

— Дванадесет и петнадесет.

— Не, честно, колко е? Трябва да се... — Изведнъж Бет осъзна реалността. Отметна одеялото си и стана. — Дванадесет и петнадесет? Не мога да спя до толкова късно.

— Очевидно можеш. Така или иначе е неделя.

— Ще ми се да ме беше събудила по-рано.

— Не вини мен, мамо. Тъкмо се прибирам от Лори. Опитваме се да се свържем с теб цяла сутрин, но не си вдигаш телефона. Започнах да се тревожа.

— Няма за какво.

— Да, знам. На инспекторите, които разследват убийства, не им се случва нищо лошо. Каква съм глупачка. Не помня кога за последно си изключвала телефона си.

— Така ли съм направила? Явно да. Сега си спомням. — Бет направи гримаса, когато пусна краката си на пода и ги натовари с малко тежест. — Аахх.

— Боли ли те?

— Здраво. Искаш ли да познаеш кога се появи съдебният лекар снощи?

— Ти кога отиде?

— В осем.

— Добре, ще кажа единадесет и нещо.

— Близко си, но не позна. Пробвай с два и половина.

— Сериозно?

— Прибрах се чак в седем.

— Хей. Спала си цели пет часа. Не е зле.

— Трябва да си проверя обаянията. Ти защо си ми се обаявала?

— Алън... сещаш се, братът на Лори?

— Само името беше достатъчно.

— Да, така е, той се появи рано в Лори и ни заведе да хапнем дим сум в „Янк Синг“. Попита ме дали би искала да се присъединиш към нас. Реших да импровизирам и му отговорих, че вероятно би се съгласила. Макар че очевидно пак го играеш недостъпна, щом не си вдигаш телефона.

— Очевидно. — Бет сграбчи бастуна, който стоеше до леглото ѝ, и стана. — Ще направя кафе. Наистина трябва да си проверя обаянията. Как беше Лори тази сутрин?

— Все още гладна, ако можеш да повярваш. Каза ни, че се чувства като съвсем нов човек. В сравнение с мен и Алън не яде почти нищо, но предвид предишното ѝ състояние е истинско постижение. Скариди ло мейн, бао, патица, ориз. Алън каза, че това е чудо.

— Ако наистина е така, основните заслуги са твои. Осъзнаваш ли го?

— Не знам. Просто си мисля, че Лори не беше готова да се откаже от храната. Не беше готова да се откаже и от живота. В интерес на истината, е доста забавен човек.

— А ти си много добър човек.

Джини сви рамене.

— Не става въпрос за благотворителност, мамо. Наистина си допаднахме. Какво ще кажеш да ти направя кафе, докато си вземаш душ?

— Дадено.

* * *

Нанси Кейси Мълър беше дежурната през уикенда съдийка. Тя беше само на тридесет и четири години — най-младата сред съдиите в Сан Франциско. Жената приемаше работата си — подписването на заповеди за обиск — много сериозно и сега гледаше от бюрото си Бет и Айк. Леко издадената ѝ челюст, помисли си инспектор Тъли, не предвещаваше нищо добро.

— Нека си изясним нещо — започна съдийката. — Разполагате със свидетелка, която твърди, че жертвата ви ѝ е казала, че има среща с близък приятел за по питие и пура.

Бет кимна.

— Точно така, Ваша Чест.

— Може би пропускам нещо — продължи Мълър, — но свидетелката ви спомена ли, че срещата им ще се проведе на яхта, още повече на яхтата, която искате да претърсите?

— Не и с толкова много думи — отвърна Айк. Наясно сме, че Джеф Кук, собственикът на споменатата яхта, се счита за най-добрия приятел на Питър Аш.

— Така ли?

— Да — отговори мъжът. — Нашето основателно предположение, Ваша Чест, е, че жертвата ни е била застреляна от, цитирам, „страшно добър приятел“ на яхта, след което е хвърлена във водата, от която я извадихме два дни по-късно. Вероятно господин Аш е попаднал на течение, което го е изхвърлило на брега, където го и намерихме. Това означава, че е имало яхта.

— Или, ако се замисли човек отвърна съдийката, на ум веднага му идва вълноломът на аквапарка на „Жирардели Скуеър“. Или „Бейкър Бийч“ при отлив. Или „Оушън Бийч“, както и още няколко.

— Ваша Чест — подхвана Бет, — ако господин Аш е бил застрелян на яхтата на господин Кук, както предполагаме, че се е случило, ще има доста улики, петна от кръв, може би дори следи от оръжието, което е било използвано, и ДНК от пурите, които са пушили.

— Всичко това може да е вярно, инспектор Тъли — отвърна съдийката, — но не виждам нищо, което да ни отвежда точно до тази яхта. Господин Кук заподозрян ли е по случая? Разполагате ли с някакви доказателства, които да го обвързват с убийството на господин Аш от понеделник вечерта?

Бет поклати глава.

— Все още не, Ваша Чест.

— Вижте, преди да се опитате да вземете друга заповед, първо потърсете необходимия минимум. — Мълър погледна Бет. — Докато сме на темата, инспектор Тъли, не разписах ли вчера друга заповед за обиск по молба на лейтенанта ви?

— Да, Ваша Чест.

— Търсехте оръжие в стаята в общежитието на сина на жертвата в Бъркли. Беше ми обяснено, че по онова време синът е заподозрян в убийството и че е признал, че си е купил пистолет, вероятно за да убие баща си. На базата на това признание сметнах, че имате основателна причина за претърсване. Лъже ли ме паметта, или не, инспектор Тъли?

— Не, Ваша Чест.

— Извадихте ли някакъв късмет с претърсването? Намерихте ли пистолета?

— Не. Но честно казано, ако помните от писмените показания, Ерик — синът — ни каза, че някой го е откраднал. Просто исках да проверя това. Ако оръжието беше в стаята му, това щеше да е крайно очевидно.

— Той е бил... — започна съдийката и спря. — Смятахте го за заподозрян по това време?

— Вероятен заподозрян.

— Заедно с този господин Кук, ако разбирам правилно. На кого от двамата залагате? — попита съдийката с явна ирония.

— Ако можем да претърсим яхтата, Ваша Чест...

Съдийката я сепна с категорично поклащане на главата.

— Този кораб отплава, инспектор Тъли. Или по-точно тази яхта, ако така предпочитате.

* * *

Веднага след като излязоха в коридора, Айк погледна глуповато Бет и ѝ каза:

— Е, мисля, че всичко мина като по вода.

— Не ѝ харесва, че имаме двама различни основни заподозрени за два дни.

— На мен също не ми харесва, но това не означава, че не може да се случи. Как да разберем кой е виновен, когато не ни позволяват да огледаме? Обзалагам се на всичко, което имам, че Аш е бил убит на тази яхта.

— Бих казала, че залогът е добър, но както Нейна чест толкова пронизателно отбеляза, наистина може да е била коя да е друга яхта. А

може и въобще да не става въпрос за такава.

— Не — възпротиви се Айк. — Двама добри приятели с яхти? Това струва ли ти се възможно?

— Може би — отвърна Бет. — Тези хора са адвокати. Адвокатите имат пари. Парите купуват лодки. Питър може да е имал петима добри приятели е пет яхти.

— Ако наистина е така, може би никога няма да разрешим случая.

— Със сигурност няма да вземем заповеди, за да ги претърсим. — Инспектор Тъли спря на място. — Чакай малко.

— Какво?

— Джеф Кук.

— Какво за него?

— Ако си спомняш, когато се появи...

— Не си спомням. Може би си забравила, че не бях там.

— Добре, но човекът се отби в службата, за да предложи помощта си.

— За да бъде близо до разследването.

— Може би — съгласи се Бет, — но може би циничната ни природа си играе с главите ни. Ами ако господин Кук наистина е искал да ни помогне да намерим убиеца на неговия приятел Питър?

— Ще е чудесно, ако е истина.

— Има само един начин да разберем. Ще го попитаме.

— Какво?

— Дали има нещо против да изпратим екип криминолози, които да претърсят яхтата му. Ако получим разрешението му, няма да имаме нужда от калпавата заповед.

— Ами ако го е направил той? — попита Айк. — Така ще развеем голям червен флаг, с който да го предупредим, че сме го погнали. Тогава в един момент мистериозен пожар или шибан пиратски набег ще унищожат всичките потенциални улики.

— Напълно си прав, сър — съгласи се Бет. — Но след като ни отказаха заповед за обиск, ако не попитаме господин Кук за разрешение, какво предлагаш да правим? Ако ни откаже, това ще ни отговори на някои въпроси, нали?

— Да, скъпа моя — отвърна Айк. — Сега, като се замисля, смятам, че си права.

* * *

Дневната на Кук беше просторна и добре осветена с естествена следобедна светлина. Четиримата — Бет, Айк, Джеф и Бина — седяха в кожените кресла около голяма маса за кафе. Семейство Кук пиеха джин с тоник, а полицаите тоник с лед без джин.

Веднага след като се разположиха, Бет обясни каква е причината за срещата им. Джеф се намръщи и каза:

— Смятате, че Питър е бил убит на моята яхта? Защо, за бога, бихте си помислили такова нещо?

Обяснението на инспектор Тъли — което, разбира се, поставяше Джеф в ролята на убиеца на Питър — причини неловка тишина.

В пристъп на сериозно и вероятно оправдано възмущение Бина остави питието си и ги изгледа сърдито.

— Твърдите, че Питър Аш е казал на вашата свидетелка, че има среща със страшно добър приятел в понеделник вечерта, и тъй като Джеф има яхта, търсите връзката тук? Осъзнавате ли какво говорите? Думите ви са абсурдни и оскърбителни.

— Съжالياваме, че приемате нещата така... — започна Айк.

Бина прекъсна инспектора със своята ледена ярост.

— Как другояче може да ги приеме един разумен човек? Онова, което казвате, е, че тъй като Джеф е близък приятел на Питър и притежава яхта, всъщност има връзка с убийството му. Няма никакъв смисъл. Не виждате ли пропуските?

— Виждаме ги, да — отвърна Бет. — Знаем как изглежда отстрани — сякаш стреляме на сляпо. Но съпругът ви ми каза, че иска да ни помогне с всичко, което е необходимо.

— Така е — съгласи се Джеф.

— Знаехме, че това няма да ви прозвучи много приятно и разумно, но нямаше да сме тук и да търсим под вола теле, ако разполагахме с по-сериозни следи.

— Казах му, че не бива да се замесва — отвърна Бина. — Че ще приемете желанието му да помогне погрешно и че нещо подобно ще се случи.

— Подобно? — попита Бет.

— Като това сега — обвинявате го, че е бил част... че е дори заподозрян...

— Съжалявам, че работата ни ви разстройва, но не разполагаме с много. Знаем, че Питър е бил изхвърлен в океана, и смятаме, че се е срещнал с някого, когото е описал като свой „страшно добър приятел“, в нощта, в която е бил застрелян...

Джеф се намеси:

— Извинете ме, смятате, че това се е случило в понеделник вечерта, така ли?

— Вероятно. Почти сме сигурни. Никой не е виждал Питър жив след девет часа същата вечер.

— Виж — Джеф се обърна към съпругата си, — не мисля, че трябва да се разстройваме от това, скъпа, поради две причини. — Мъжът се обърна отново към Бет: — Първо, трябва да знае те, че Питър наричаше всеки „страшно добър приятел“. Понякога, като излизахме, виждаше някой познат и бързаше да ми го представи като своя страшно добър приятел Ал или страшно добър приятел Боб. Аз, разбира се, бях неговият страшно добър приятел Джеф.

Айк се наведе напред в креслото си.

— Казахте, че има две неща.

— Да. Другото е, че в понеделник вечерта бях на работа и работех по случай до около един часа вечерта. Бях в конферентната зала заедно с Дон Уатрус — от „Уатрус Пропъртис“, може би сте чували за него — и трима от адвокатите му. Бяхме общо шестима. Говорете с някого от тях или с всичките. Можете да бъдете сигурни, че не съм убил Питър. Както ви казах последния път, в който разговаряхме, инспектор Тъли, може да не е бил перфектен, но аз обичах този човек. Бих направил всичко, за да ви помогна да намерите убиеца му.

— Или убийцата — добави Бина.

— Разбира се — съгласи се Бет, — или убийцата му.

Двамата с Айк си размениха погледи.

— Господин Кук, доколкото разбирам, нямате нищо против да изпратим екип криминолози да огледат яхтата ви?

Джеф отпи голяма глътка от питието си, след което остави чашата на масата.

— Мисля, че другите грешното дърво, инспекторе, но вие и вашият екип сте добре дошли да направите каквото трябва.

* * *

— Това е най-нелепото нещо, което някога съм чувала — обясняваше Бина на Кейт по телефона относно посещението на инспекторите. — Представяш ли си?

— Явно са доста отчаяни в желанието си да намерят заподозрян. Бет идва и у нас миналата нощ.

— Бет?

— Извинявай. Инспектор Тъли.

— Познаваш ли я лично?

— Много добре. Бяхме съученички. Приятелки сме от цяла вечност.

— Съжалявам да ти го кажа, но въобще не е сред любимите ми хора.

— Ако трябва да бъде честна, мен също ме разгневи онази вечер. Мисля, че е под голямо напрежение заради този случай. Обикновено е чудесен човек. Но досега не се бях сблъсквала с инспектор Тъли.

— Значи е идвала у вас и те е разпитвала? Ти познаваше ли Питър?

— Само от вас. От онази вечеря, помниш ли?

— Разбира се. Как е разбрала за нея?

— Вероятно съм я споменала. Както и да е, важното е, че се появи.

— С какво основание?

— С никакво. Пълен абсурд. Дали сме били добри приятели с Питър? Колко добре сме се познавали? Кога сме се видели за последно? Това ще ти хареса: в основи искаше да разбере какво сме правили двамата с Рон миналия понеделник вечерта. Макар че не ме пита направо.

— С такива приятели... — започна Бина.

— Наистина. Но не мога да не спомена, че след това ми се обади и ми се извини.

— Не бих ѝ простила.

— Виж — Кейт се подвоуми, — честно казано, като изключим всичко това, двете с нея имаме специална връзка. Бяхме заедно във Фери Билдинг. Тя се хвърли пред мен и пое два от куршумите. Трябва да ми стори нещо много по-сериозно, за да не мога да ѝ простя.

Бина нямаше какво да каже.

— Както и да е — продължи Кейт, — ако искаш, мога да поговоря с нея. Може би ще помогне.

— Какво ще ѝ кажеш?

— Не знам. Вероятно ще успея да я убедя да не претърсва яхтата. Изглежда, просто ви тормози без никаква основателна причина.

— Не, не, не. Не ми пука за това. Деветдесет и девет процента съм сигурна, че няма да открият нищо на лодката. Бясна съм, че Джеф сам е отишъл при нея и е предложил помощта си от доброта, а те ни третираат като потенциални убийци. Независимо какво казват, сигурна съм, че го смятат за извършителя. Което си е повече от абсурдно. Даже не мога да си представя какво си мисли приятелката ти.

— Просто друска дърветата, Бина. Мисля, че това е всичко.

— В момента друска грешното, да знаеш.

Бет имаше чувството, че никога няма да заспи. Вероятно Айк се чувстваше по същия начин.

След като си тръгнаха от дома на Кук с писмено разрешение да претърсят яхтата, което като че ли прогаряше дупка в джоба ѝ, се обади на Лен Фаро, който — след най-тежката нощ за него и екипа му от терористичната атака насам — не беше на бюрото си. Бет му остави съобщение, като му описа в основи спешността на молбата си, но това не променяше фактите, които бяха длъжни да приемат, че натрупалата се работа на криминолозите беше огромна. Фаро, който имаше не едно, а четири убийства от вчера, без съмнение работеше много повече часове от Бет. Тя не се надяваше да се чуе с него по-рано от понеделник сутринта. Страхуваше се и от приоритета, който щеше да даде на яхтата, предвид, че дори не беше местопрестъпление...

Да се свърже с него в понеделник, си беше доста оптимистично предположение. Тогава ставаше цяла седмица от убийството на Питър Аш.

Бет ненавиждаше факта, че това щеше да осигури на Джеф Кук достатъчно време да почисти лодката си от всякакви очевидни улики. От друга страна, той вече имаше повече от необходимото, за да стори това. Онова, което криминолозите можеха да намерят, не беше толкова лесно за почистване.

Статистически погледнато, заради изминалото време двамата с Айк работеха по случай, който няма да бъде разрешен.

След като остави съобщение на Фаро, Бет реши да се обади на Джил Аш с надеждата, че ще получи нейното разрешение да разпита момчетата отново. Искаше да научи повече за изгубеното оръжие на Ерик. Джил можеше да се обади на адвоката си, който да присъства по време на разпита.

В отговор Бет получи поредица от обиди от сестрата на Джил — Джули. Не можела ли да разбере, че все още скърбели? Макар Питър да изоставил семейството си, травмата от убийството му все още тегнела над тях. Също така се опитвали да се справят с безбройните

задачи и емоции около погребението, което, между другото (неизречено, но усетено: „Задници такива!“,) щяло да е утре сутринта.

Джули даде името на техния адвокат. Бен Патчет, и ѝ каза да му се обади и да уреди среща с него, ако иска да разпитва отново семейството.

След като Бет беше съдвкана и изплюта и затвори телефона, Айк, който си проверяваше съобщенията през това време, каза:

— Обаждала ми се е Мишел Грифин от „Кроникъл“. Тя отразява самоубийството на Тереза и иска да знае каква лична връзка е имала тя с шефа си, жертвата на убийство Питър Аш. Пита също така дали е била заподозряна в нашето разследване.

— Мамка му.

— Точно така. Трябва да претърсим също и дома на Тереза.

— Ще го направим в свободното си време.

— Или по-скоро.

Бет влезе в колата, облегна се на седалката и затвори очи.

— Не ми се иска да си призная, Айк, но ми свършва горивото. Ти как си?

— Вероятно мога да продължа, но аварийните светлини са включени. — Инспекторът запали колата и се включи в движението. — В крайна сметка кой е убил кучия син?

Бет отвори очи и го погледна.

— Трябва да си призная, че наистина започвам да харесвам Ерик. Несъмнено си е купил пистолет, за да убие баща си. След което — нека забравим теорията, че е бил откраднат, която е абсурдна лъжа — го е убил на яхтата, на която е бил поканен или самият той е поканил баща си на нея, за да поговорят и да оправят нещата помежду си след свадата им. После е хвърлил пистолета във водата.

— Как се е добрал до яхтата?

— Баща му го е пуснал.

— Имал е ключ за нея? И за дока?

— Вероятно. Нали е добър приятел на Кук. Най-добрият му приятел. Може би Джеф му е дал ключове. Можем да се върнем и да го попитаме. Имам предвид Кук.

— Мисля, че за днес му стигаме.

— Питай ме дали ми пука.

— Е, на мен да — каза Айк. — На теб също. Няма никакъв смисъл да се връщаме и да го ядосаме. Така само ще го накараме да оттегли разрешението си да претърсим яхтата. А и след като повдигна темата, аз също съм премазан.

— Можем да го попитаме дали Питър е имал дубликат на ключовете, след като претърсим лодката.

— Хубав план.

— Ще претърсим яхтата, ще потърсим пистолета на Ерик и ще говорим с репортерката.

— Мишел Грифин.

— Да, с нея. След това вероятно ще се наложи да направим обиск на апартамента на Тереза.

— Утре ли ще свършим всичко това? Изморих се само като си помисля колко е много.

— Искаш ли аз да карам?

— Не. Няма проблем. Оставям те у вас, след което направо се прибирам.

* * *

Когато се събуди след петчасовия си сън в 23:00 часа, Джини беше заспала.

Облечена в дънките и пуловера, с които беше спала, тя мина тихомълком покрай стаята на дъщеря си и отиде в дневната, където пусна телевизора на късните новини точно навреме, за да гледа спекулациите около връзката на Тереза с Питър и мотива за нейното самоубийство. Надяваше се това да не попречи на случая им.

Бет нямаше нужда от работата си и в личното си време, затова изключи телевизора, отиде в кухнята и отвори хладилника. Утре и вторник бяха почивните ѝ дни, през които имаше намерение да напазарува за седмицата. Това беше причината рафтовете ѝ да са полупразни, с изключение на разни подправки, сокове, спаружени зеленчуци и останките на руло „Стефани“.

В една малка ниша срещу кухнята се намираха вградена в стената библиотека и компютърът ѝ. Когато го пусна, видя, че има двадесет и два имейла. Не отвори нито един от тях.

Нямаше представа какво прави тук. Без много да му мисли, набра „Алън Шоу Констръкшън Сан Франциско“ в Гугъл и уебсайтът се появи веднага — строителство, ремонти, всичко. Имаше имейл адрес, който Бет изписа, и известно време просто се взира в него. Най-накрая написа съобщение: „Буден ли си? Имам спешна нужда от пица“.

Зачака. След по-малко от минута получи отговор: „Къде?“.

* * *

Не беше голяма изненада, че си намери къде да паркира, предвид, че часът беше 23:45 в неделна вечер. Още преди да спре пред „Гаспейр“, Бет разбра, че ресторантът е затворен. В интерес на истината, „Гиъри“ приличаше на призрочна улица. Паркира джетата си зад черен пикап „Форд F-150“ чиято врата се отвори и от него се появи Алън.

Бет свали стъклото на колата си.

— Грешката е моя — каза тя. — Не знам какво си мислех?

— Аз също не се сетих.

— Това е моментът, в който осъзнаваш, че Сан Франциско не е Ню Йорк. Ако ти се яде пица в Ню Йорк, можеш да получиш такава. Гарантирам ти.

— Можем да отидем в Норт Бийч. Вероятно там ще има нещо отворено.

— Искаш да отидем в Норт Бийч?

— Не точно, но като цяло съм навит. Щом една жена има нужда от пица...

— Ти си галантна душа, но положението не е критично.

— Звучеше много сериозно в имейла си.

— Може би мъничко.

— Звучиш като сестра ми. Вечеряла ли си? Да или не?

— Не мисля. Трябва да призная, че не съм. Денят ми беше доста дълъг.

— Мога да приготвя пица за двадесет минути у нас. Живея на пет минути оттук.

— Искаш да ми кажеш, че мога да получа пица след двадесет и пет минути? Качвай се в пикапа си, ще те следвам.

* * *

— Кажи ми честно, кой държи прясно тесто в хладилника си? Някой, който много обича пица. Какво бих правил, ако ми се дояде след полунощ? Човек винаги трябва да е подготвен.

— И моцарела, гъби, пеперони, аншоа?

— Да, имам всичко. Жизненонеобходимите продукти за един гладен ерген.

Настъпи тишина.

— Не искам да се оплаквам от семейния си статут — обясни Алън, — но положението е такова.

— Радвам се да го чуя. — Бет си отчупи от пицата. — Ще е много неловко, ако съпругата ти излезе от спалнята точно сега. Също така искам да отбележа, че съм много щастлива, че беше буден и пред компютъра си.

Алън ѝ се ухили.

— Не бях. Спях като пън. Телефонът ми звъни, когато получавам имейли. Обикновено го изключвам, но поради някаква причина тази нощ не го сторих.

— Знак — каза Бет.

— Може би.

— Боговете правят така, че да си наваксаме за изгубеното време.

— Говориш за смахнатите стари богове ли? — попита Алън. — Какво смяташ да правиш с тях? — Мъжът стоеше срещу нея на масата и заемаше доста място в малката си кухня, която играеше ролята и на трапезария. — Искаш ли да се преместим в дневната? Или трябва да се прибираш?

— Вероятно мога да прекарам тук още няколко минути, преди колата ми да се превърне в тиква.

Преместиха се в другата стая, където Алън седна на креслото, а Бет в ъгъла на дивана. Помещението беше малко и двамата си бяха опънали краката на една и съща табуретка.

— Страшно много се радвам, че боговете ме накараха да си оставя телефона включен — каза мъжът. — Но имам един въпрос.

— Какъв е той?

— Единадесет и половина не е най-подходящият час за срещи.

След кратко колебание Бет отвърна:

— Ще ми се да можех да ти обясня. Заобиколен си от аура на спокойствието и на мен ми се прииска да съм около нея.

— Това трябва да е другият Алън Шоу.

— Не, точно този е.

Изражението на мъжа омекна и той ѝ кимна едва.

— Радвам се да го чуя. — Настъпи миг на мълчание. — Значи спокойствието не е често срещано в живота ти, така ли?

— Явно. Част от причината за това е случаят, по който работя. Просто не мога да го разбера. Като че ли има някаква връзка с... раняването ми. — Бет въздъхна. — С моето раняване.

— Едва не си била убита.

— Да, прав си. Да. Понякога си мисля за всички онези куршуми... имам предвид, ако бяха с няколко сантиметра по-близо до мен... може би сега нямаше да съм тук.

— Но си, това е важното.

— Добре. Няма да споря. — Бет продължи: — След това Джини. Чудя се какво щеше да се случи с нея, ако не бях оцеляла. Продължавам да мисля за това всеки ден. Ако не бях тук... — Погледна към Алън. — Господи, не искам да говоря за това.

— Напротив, мисля, че искаш.

— Съжалявам.

— Моля те. — Алън махна с ръка. — Живееш един нормален живот, в който всичко е наред, и после изведнъж, без никакво предупреждение, нещата се променят. Светът ти се преобръща с главата надолу. Едва не умираш. Прекарваш седмици в болницата, после рехабилитация, дъщеря ти трябва да се грижи за теб, работата ти се струва различна. След това не искаш да говориш за нищо от това, защото не желаш хората да те съжаляват или да се държат различно с теб, но така няма как да излееш онова, което чувстваш и което преживяваш.

По бузите на Бет се стекоха няколко сълзи.

— Да — отговори тя. — Горещо-долу е така.

— Не искам да се правя на многознайко.

— Шегуваш ли се? Всичко е точно така, както го казваш.

Алън се вторачи за няколко секунди в лицето на Бет. Свали крака от табуретката, стана, отиде до кухнята и се върна с кутия със салфетки, които постави пред нея.

— Имаш право да се чувстваш както си искаш, Бет. Що се отнася до онова, което вършиш след атаката — не само си се върнала на напрегнатата си работа, но и отглеждаш една чудесна дъщеря. Ако Лори успее да излезе от кошмара, който преживява — а за пръв път от доста време насам смятам, че това е възможно, заслугата ще е на Джини, а това означава, че ще е и твоя. Нищо нямаше да се случи, ако не се беше намесила. Разбираш ли?

— Предполагам, че да. — Бет взе една салфетка и подсуши очите си. — Тогава защо се чувствам толкова объркана?

— Може би, защото светът, в който живееш в момента, е различен от онзи, в който си живяла до преди шест месеца. Имам предвид фундаментално различен. Приоритети. Планове. Очаквания. А и след всичко, което си преживяла, как очакваш да бъде същият? Мисля, че просто трябва да си дадеш малко време. Да свикнеш с новото.

— Това не е силната ми страна.

Алън сви рамене и отново се усмихна.

— Може би ще се наложи да стане.

Бет го погледна.

— Добре, но какво ще кажеш за моя случай? — попита тя.

— Какво за него?

— Времето е най-големият враг на едно разследване. Няма да е от никаква полза, ако се бавя в решаване на личните си проблеми. Но от друга страна... — Бет млъкна за миг.

— Какво? Кажи ми.

— Това няма никакъв смисъл. Буквално съм работила по десетки, може би дори по сто случая на убийства. Никога не е било лично. И изведнъж този... като че ли е част от цялото това объркване, за което говорим в момента — то ме разяжда.

— Смяташ, че е свързан с раняването ти? И последиците от него?

— Да, така мисля. Това има ли някакъв смисъл според теб?

— Общото е смъртта, в която явно си затънала до гуша.

— Това се отнася за всичките ми случаи.

— Може би те едва сега те догонват и ти не си способна да издържиш на тежестта им. Не знам как работят нещата при вас, Бет, но на мен щеше да ми е по-странно, ако сега не приемаше тези случаи по-навътре. Имам предвид, че едва не си била убита. Разбира се, че всичко ще ти е по-близо. Разбира се, че ще стане лично.

Бет си пое дълбоко въздух и го изпусна.

— Една от заподозрените ни, млада жена на възрастта на Лори, извърши самоубийство в събота. Просто е толкова жалко.

— И сега приемаш нещата много по-навътре.

— Да.

— Знаеш ли, това може да не е толкова лошо. — Алън млъкна за миг. — Значи работиш по случая на Питър Аш.

Изведнъж Бет застана нащрек.

— Откъде знаеш?

— Става въпрос за секретарката му, нали? Жената, която се е самоубила? Навсякъде по новините е.

— Следиш ли ги?

— Малко. Както самата ти каза, всичко това е една голяма трагедия. Не става въпрос само за секретарката му. Семейството му също е потърпевшо. Това на Питър. Всичко, което се случи с тях. Не знаех, че работиш по неговия случай.

Бет стисна юмрук над гърдите си.

— Познавал си Питър Аш? Не ми казвай, че сте били приятели.

— Добре, не го познавах. — Инспектор Тъли не се засмя на вложения сарказъм. — Но в интерес на истината го познавах.

— Добре ли?

— Не точно. — Алън седна на табуретката пред нея и сниши глас. — Какво има, Бет? Виждам, че темата те разстройва. Защо?

— Не съм разстроена, просто съм изненадана.

— Не, не е само това. Разочарована си. Не можеш да ме излъжеш.

Бет въздъхна.

— Откъде го познаваш?

Ремонтирах им къщата преди известно време. След това сме излизали два пъти да пийнем по нещо. Той беше добър човек.

— Да — отвърна Бет. — Знам. Истински симпатяга. Всички така казват. — Жената затвори очи, отпусна се на дивана и поклати невярващо глава. — Точно това имах предвид преди малко. Как този случай е навсякъде в живота ми. Не се учудвам, че ме побърква. А сега и ти...

— Бет. — Алън се пресегна и взе ръцете ѝ в своята. — Чуй ме. Нямам нищо общо с този случай. Работех по къщата на Питър преди една година и оттогава не съм се сещат за него, докато не беше убит. Не е част от живота ми, можеш да бъдеш сигурна в това.

— Знам. Добре де, знам. Просто... — Бет освободи ръце и ги притисна в лицето си. — Наистина не бива да говоря за случая с теб, Алън. Кога разбра, че работя по убийството му?

— Не съм. Имам предвид преди сега, когато ми каза за секретарката. Може ли да те хвана отново за ръцете?

Бет срещна погледа му, отпусна длани в скута си и не възрази, когато Алън ги взе в своите.

— Случаят ти няма нищо общо с теб и мен — каза той. — Става въпрос за обикновено съвпадение. В най-неподходящото време, както изглежда, но просто съвпадение.

Бет въздъхна.

— Знаеш ли, че ни учат да не вярваме на съвпадения?

— Не, не знам. Предполагам, че отделят специално внимание на това.

— Нещо повече. Напомни ми някой ден да ти разкажа.

— Ще го сторя. Надявам се това да означава, че за нас ще има „някой ден“? Не искам да те притискам, но говоря за нас двамата?

Бет се опита да се усмихне, но не ѝ се получи.

— Съжалявам. Не ме притискаш. Просто съм малко странна в последно време и се ненавиждам заради това. Последното нещо, което искам, е да усложнявам нещата между нас.

— Няма нужда да го правиш.

— Може би е така, но ето че ги усложнявам.

— Какво искаш ти?

Бет все още седеше в предната половина на дивана, а ръцете ѝ бяха в тези на Алън на скута му.

— Искам този случай да приключи. Не искам всички да умират. Искам Джини да е в безопасност, а Лори да започне да яде. Искам

двамата да се видим отново. Наистина го искам, но не знам как да направя така, че да се случи. Но повече от всичко искам да не съм толкова прецакана.

— Не си прецакана, Бет. Била си простреляна. Два пъти. В главата ти всичко е като водовъртеж и не е толкова лесно да се осмисли. И в един момент, докато говориш за чувствата си и защо всичко това те побърква, разбираш, че съм познавал Питър Аш. Ако този случай те е влудявал преди, това няма да те накара да се чувстваш по-добре, нали? Всичко ми е ясно.

Двамата седяха и се гледаха на слабата кехлибарена светлина. Алън вдигна ръцете ѝ и ги целуна.

— Вероятно трябва да си ходя — каза Бет.

— Да не би да те ядосах? — попита мъжът. — С тази целувка?

— Не. Точно обратното всъщност. Кара ме да искам да остана, затова е по-добре да си вървя.

Алън килна глава на една страна.

— Добре.

— Преди нещо да се случи — каза Бет, — първо трябва да разреши случая.

— Вече не казах ли, че всичко е наред? Разбирам те.

— Пицата беше фантастична.

— Добре. Мога да ти направя друга, когато кажеш.

Този път Бет беше тази, която го хвана за ръцете и ги целуна, след което ги пусна и стана от дивана.

— Въпреки всички признаци за противното — каза тя — надявам се да си разбрал, че не съм луда.

— Никога не съм си помислял подобно нещо.

— Просто съм малко объркана.

— Добре дошла в клуба.

Погледите им се срещнаха.

— Ще бъде ли прекалено нахално от моя страна, ако те помоля да не се отказваш от мен?

— Не — отвърна Алън. — В този момент нищо, което направиш, не би било прекалено нахално.

Бет го дари с тъжна усмивка.

— Не ме изкушавай. Взе си коженото яке от стола, на който го беше окачила, и го облече. — Скоро ще се видим.

— Така да бъде — отвърна Альн. — Шофирай внимателно.

Шефът на криминолозите Лен Фаро изгледа Бет и Айк иззад бюрото си, сякаш бяха от друга планета.

— Вие двамата се шегувате с мен, нали?

— Яхтата не е много голяма — каза жената. — Двама или трима от хората ти могат да се справят с нея за час-два.

— Час-два, това ми хареса. Откъде смятате, че ще намеря тези двама или трима души? Без да споменавам за час-два. Всичките ми хора са навън в момента след ненормалния уикенд, който ти, Бет, би трябвало да помниш, след като прекара половината нощ навън, нали? В „Улоа“?

— Да, но това...

— Това — прекъсна я Фаро — е нещо, за което се опитахте да вземете заповед, но не успяхте, ако не греша. Нали така?

— Така — отвърна Айк, — но вече не ни трябва такава. Имаме разрешението на собственика.

— Гордея се с вас. Знаете ли защо целият процес за взимане на заповед е направен такъв? За да не пилеем време и държавни пари в гонене на вятъра. Хора, не се обиждайте, но това вашето е точно такава. Как да дам приоритет на яхтата ви пред някое истинско местопрестъпление?

— Смятаме, че яхтата е точно това, Лен — каза Бет. — Смятаме, че има голяма вероятност Питър Аш да е отишъл на лодката и да е бил застрелян на нея.

— Ще ви кажа нещо. — Фаро дръпна брадичката си. — Защо вие двамата не отидете на тази яхта, за да огледате. Намерете някакво доказателство, че това е местопрестъпление, независимо колко малко е то — гилза, куршум, видими петна от кръв, куфарче, пълно с пари или наркотици, или и с двете, каквото и да е, може би дори друго тяло. Ако намерите друго тяло, ви гарантирам, че ще успея да ви вкарам в графика си. Евентуално.

Без да обръща внимание на сарказма на Фаро, Айк каза:

— Тук не става въпрос за случай с наркотици.

Лен поклати глава, видимо се наслаждаваше на разговора.

— Не съм казвал такова нещо. В нашия бизнес наричаме парите и наркотиците доказателство, че има нещо нередно. Ако намерите каквото и да е от гореизброеното, върнете се, вземете подписана заповед за обиск и аз с удоволствие ще изпратя екип, който да огледа. Но имайте предвид, че пак няма да сте първи в списъка ми. Ще се съобразя с реда на пристигане, както казват.

* * *

— Не. — Джеф Кук внимателно остави чашата си с кафе в чинийката на кухненската им маса. Мислех за това цяла вечер, скъпа, и реших, че няма да идвам.

— Разбира се, че ще дойдеш — отвърна Бина. — Двамата ще отидем.

— Няма. Кучият син се е пробвал с теб. Шибано копеле. Не мога да си извадя тази мисъл от главата.

Бина се пресегна и потупа ръката на съпруга си.

— Не биваше да ти казвам. Наистина нищо не се случи, Джеф.

— Не това е важното. Ето ни и нас, най-добри шибани приятели. Имам предвид, че наистина вярвах в това. А той се е опитал да ме предаде, като се пробва с теб.

— Може би не е приемал нещата така.

— Опитвал се е да изчука жена ми и е смятал, че няма проблем?

— Джеф. Стига. Не беше точно така. Може би просто се е пошегувал. Може би не съм разчала правилно ситуацията.

— Съмнявам се.

— Дори така да е, нищо не се променя. Трябва да отидем на погребението.

— Не разбирам защо.

— Защото целият свят знае, включително и онази инспекторка, как й беше името...

— Тъли.

— Както и да е. Защото тя и всички останали знаят онова, което си им казал, че двамата с Питър сте били най-добри приятели. Ще е изключително странно, ако не се появиш на погребението. Ще си

зададат въпроса защо не си там, пръв сред опечалените? Няма да остане незабелязано нито за Тъли, нито за останалите.

— Да го забелязват? Какво от това?

— Имаш си добра репутация, която трябва да пазиш. Джеф Кук е истински и лоялен мъж, който ще отиде на погребението на най-добрия си приятел.

— Проклятие.

— Добре. Не си мисли, че не те разбирам. Но просто трябва да се появиш, Джеф, и това е всичко.

* * *

Макар „Сейнт Джон“ да беше просто една малка църква на „Пето авеню“, вътре имаше доста празни пейки. Бет и Айк пристигнаха около 10:20. Службата вече беше започнала, затова седнаха най-накрая. Бет си помисли, че за човек, когото всички бяха обичали, освен убиеца му, разбира се, нямаше кой знае каква навалица — присъстваха не повече от петдесетина души. Разпозна Мани Майър и рецепциониста от фирмата на Питър, Джули, Джил и близнаците, Джеф и Бина Кук и за голяма своя изненада Кейт и Рон Джеймисън заедно с двете им деца — които очевидно не бяха на училище — Ейдън и Джейни.

Забеляза, че Каръл Люкинс я няма, нито пък някой друг от жилищната сграда на Питър. В интерес на истината, Бет очакваше истинска навалица от някои от жените, с които Аш беше имал взаимоотношения, но дори да имаше такива тук днес, те не бяха много. Останалата част от присъстващите бяха от правната общност — повечето от тях бяха мъже, горе-долу на възрастта на Петър, облечени в елегантни бизнес костюми.

Бет и Айк излязоха навън, когато службата свърши. Свещеникът съобщи, че ще се преместят в „Колма“ за погребението, и по-голямата част от присъстващите, независимо от гъстата мъгла, която беше затиснала улицата, излязоха от църквата и зачакаха да получат насоки.

Кейт първа забеляза Бет. Дръпна семейството си и всички заедно отидоха при нея. Без никакъв знак за последната им неловка среща или за телефонния им разговор. Кейт целуна приятелката си по двете бузи,

беше представена на Айк („Прословутият инспектор Маккафри, за когото Бет постоянно говори!“) и проформа представи собственото си семейство. Макар Рон и децата да бяха само странични наблюдатели на взаимоотношенията между двете жени. Бяха прекарвали достатъчно пикници и рождени дни заедно, за да е това представяне напълно ненужно, а дори и малко глуповато. Въпреки това Ейдън и Джейни учтиво се ръкуваха с Бет и Айк като добре възпитани деца.

Рон някак си вдървено прегърна инспекторката и я дари с въздушна целувка.

— Не мога да повярвам колко време мина — каза ѝ той с видимо искрен ентузиазъм. — Двете с Джин трябва да ни дойдете на гости за вечеря. И то скоро, сериозен съм. Трябва да отпразнуваме чудотворното ви възстановяване — само се вижте двете! — и да се върнем към нормалния си живот.

— Звучи ми чудесно — отвърна Бет.

— Да — съгласи се Кейт. — Трябва да се съберем, скъпа. Заедно с Джини и децата. Нека бъде колкото се може по-скоро.

— Дадено — отвърна инспекторката, макар да знаеше, че този ден няма да е в близкото бъдеще, ако въобще някога се състоеше.

— Значи го решихме — Рон се наведе над Бет и сниши глас. Изражението му беше мъртвешки сериозно и обезпокоено. Как върви разследването ти на онази трагедия? Можеш ли да говориш по темата?

— Мога да ти споделя, че все още работим по него.

— Бих казал, че това е по-добре, отколкото да е „замразено“.

Бет му се усмихна.

— По-добре е, прав си. Макар че ако трябва да бъда честна, не е кой знае колко по-добре.

— Каква загуба. Той беше добър човек.

— Явно всички са съгласни с това. Но си мисля, че двамата с Кейт не сте го познавали толкова добре.

— Истина е. Но не е необходимо да го познаваш толкова добре, за да бъдеш запленил от чара му — отвърна Рон. — Макар че главната причина да сме тук е да бъдем солидарни с Джеф. Нали познаваш партньора ми Джеф Кук?

— Срещали сме се, да.

— Двамата с Питър вероятно вече знаеш — бяха доста близки приятели. Цялото това нещо го срива.

— И аз така разбрах.

— Ще е чудесно... За всички ни ще е чудесно, ако намериш убиеца му.

— Старая се, Рон. Ще видим какво ще стане.

Бет видя Джил, която не беше свалила тъмните си очила, и сестра ѝ Джули, както и мъж в тренчкот над официален бизнес костюм, който се беше запътил към близнаците. Извини се на Рон и направи знак на Айк да я последва, който се измъкна от Кейт под някакъв претекст. Двамата полицаи оставиха семейство Джеймисън и се насочиха към новодошлите, които очевидно искаха да разговарят с тях.

— Добро утро, инспектори — започна Джил. — Всеки момент ще натоварят ковчега в лимузината и ще се наложи да тръгваме, но си помислих, че можем да си спестим време и неприятности. — Жената отстъпи на една страна, за да представи спътника си. — Това е Боб Патчет, адвокатът, за когото говорихме онзи ден. Боб, това са инспектори Тъли и Маккафри.

Патчет беше в средата на петдесетте. Външният му вид направо крещеше, че е адвокат. Косата му беше стоманено сива и късо подстригана, вписваше се чудесно със стоманените му очи, които не излъчваха никаква топлина. Юристът само кимна, сякаш устата му беше защита. Бет си помисли, че този човек вероятно не е способен да се усмихва при никакви обстоятелства, особено при подобни. Той не се ръкува с тях.

Джил, от която се излъчваше много повече увереност от предишните им срещи, пристъпи напред и застана точно пред Бет.

— Ето ни, инспектори. Разполагате с пет минути, през които да ни попитате каквото желаете, след което се надявам никога повече да не ви видя.

Адвокатът ѝ побърза да добави с мъртвешки глас:

— Госпожа Аш ще разговаря с вас, при това на погребението на съпруга си, против моите усърдни възражения. В интерес на истината, смятам, че никой от семейството не трябва да разговаря с вас предвид предишните ви действия.

— Ако не разбере нещо правилно, адвокатът ни ще се намеси, за да ни спаси от самите нас — обясни Джил, — но междувременно

снощи обсъждахме ситуацията и изникна въпросът с пистолета на Ерик. Онзи, който е бил откраднат.

— От стаята му в „Бъркли“ — разясни Бет.

— Това е първото нещо.

Патчет прочисти гърлото си.

— Джил.

— Всичко е наред — увери го жената, след което заговори на инспекторите: — Никога не го е носил в „Бъркли“.

— Тогава... — Айк бръкна в джоба си. — Ще запиша разговора ни.

— В никакъв случай — срязва го Патчет. — Дори най-дребното отклонение в показанията на клиентката ми, което се представи в съда, може да се приеме като голямо противоречие. Джил, просто не мога да позволя подобно нещо.

— Не подлежи на обсъждане. — Тонът на Айк беше непоклатим. Не искам да има никакви съмнения в точните думи на свидетелите.

— Вече взех своето решение, Боб. Инспекторе, можете да запишете разговора ни. Никой от нас не е сторил нищо нередно, така че нямаме какво да крием. Независимо какво си мислите вие, наистина искаме да откриете убицеца на съпруга ми.

— Беше започнала да ни обясняваш за пистолета на Ерик, който не е бил носен в „Бъркли“ — каза Бет. — Къде е бил?

— В стаята му — отвърна Джил. — В къщата ни.

— Значи е бил откраднат от вас?

— Да.

— Знаеш ли кой го с взел?

Тайлър пристъпи напред.

— Аз бях. Аз го взех.

— Трябва да се намеся — каза Патчет. — Не говори.

Младежът не му обърна внимание.

— Помните, че миналия път, като бяхте у нас, малко побеснях. И си тръгнах. Помните ли?

— Разбира се — отвърна Бет. — Попита ме защо не съм навън да тормозя бездомници.

Тайлър наведе глава засрамен.

— Съжالياвам за това. Беше глупаво от моя страна. Обикновено не се държа така. Както и да е, важното е, че не бях там, когато си

разпитвала Ерик за пистолета. Не разбрах за какво е цялата тази връва, защо имаме нужда от адвокат и така нататък до снощи, когато се опитвахме да изясним всичко.

— Защо го взе? — попита Айк.

— Защото Ерик наистина имаше намерение да убие татко и трябваше да сторя нещо, за да го спра.

— Добре — съгласи се Бет. — Кажи ми къде беше скрит. Откъде го открадна?

— От нашата стая. Винаги сме си имали тайни скривалища. Неговото е под дюшемето под леглото му. Когато Ерик заговори сериозно — това беше след спречкването им с татко, нали се сещате, че иска да го убие, че ще си купи оръжие и ще го стори, трябваше да направя нещо. Започнах да проверявам скривалището му и един ден открих пистолета там.

— Я стига, Тайлър — намеси се Айк, — веднага би се сетил, че си бил ти.

— Да, разбира се, че си го помисли. Кой друг може да го е взел? Казах му, че не знам за какво говори. Скарахме се. В интерес на истината, едва не ме удуши, но не се предадох.

— Ерик — попита Бет, — ако не си знаел къде е, защо ни излъга, че пистолетът е бил откраднат от стаята в общежитието ти?

По-намръщеният брат стоеше прегърбен с ръце в джобовете.

— Защото, ако крадецът не беше Тайлър, то това значеше, че го е взела мама. Трябваше да ви държа, вас, момчета, настрани от нея.

— „Момчета“? Може би имаш предвид „инспектори“? — скастри го Бет.

— Да.

Очевидно Джил все още не можеше да повярва на чутото.

— Помислил си е, че съм взела пистолета му и съм го използвала, за да убия баща му — обясни тя.

— Кой би те винил? — учуди се Ерик. — Никой.

— Моля те, синко — каза майка му. — Не започвай сега, не и тук. Никога не го прави, става ли? — Жената отиде при него и го прегърна. — Всичко свърши. Обичам те. Нека продължим напред.

Ерик се отпусна в прегръдката ѝ. Скри лицето си в тялото ѝ, а раменете му започнаха да подскачат. Джил отведе сина си настрани.

— Тайлър — Айк се възползва от крехката тишина, която падна като купол отгоре им, — какво направи с пистолета?

— Хвърлих го в една шахта.

— Коя по-точно?

— Онази до нас.

— Кога се случи това?

— Не помня точно. Преди около месен и половина? Някъде там.

Кръвта на Бет затуптя в ушите ѝ. С продължителната суша и оскъдните дъждове в Сан Франциско през последните осем месеца, ако младежът казваше истината, имаше много голяма вероятност пистолетът да е близо до мястото, на което беше изхвърлен.

— Тайлър — каза тя, — какво ще кажеш още сега да дойдеш с нас и да ни покажеш точно къде си го изхвърлил?

Патчет се намеси:

— Тайлър, не мисля, че...

— Не се обиждайте, сър — отвърна младежът, — но ще отида. Този пистолет не е използван за убийството на баща ми, което означава, че Ерик е невинен, както и мама.

Бет не знаеше каква част от признанията щяха да се окажат истина. Този добре аранжиран сценарий можеше да е една голяма шарада отвъд най-смелите ѝ представи. Вярваше, че всичко, което току-що чу от семейство Аш, беше самата истина и ако не друго, с намирането на оръжието щяха да намерят първото си веществено доказателство, свързано с разследването. Дори да се окажеше, че е просто безполезна вещ, самото намиране на пистолета, който Ерик Аш си беше купил с намерение да убие баща си, щеше да се окаже морална победа.

— Искате ли да тръгнем веднага? — попита Тайлър.

— Ако майка ти няма нищо против да пропуснеш останалата част от погребението — отвърна Бет.

— Ще отида да я питам. Просто искам да приключим с всичко това. — Младежът се обърна и тръгна, а леля му Джули го последва.

Патчет стоеше на три крачки от Бет, беше мълчалив и надут. Тя срещна погледа му и го дари с грубо кимане, подобно на онова, с което ги беше поздравил той.

— Много ви благодаря — каза му с възможно най-равнодушния си тон. — Бяхте от голяма полза.

* * *

Когато след обяда се върнаха в Съдебната палата, отново разиграха постановката с Фаро от сутринта.

— Добре — каза шефът на криминолозите, — нека повторим нещата и този път по-бавно, защото на първо четене не ми изглеждаше да има голяма полза от претърсването на яхтата.

Бет кимна.

— Айк знаеше, че ще кажеш точно това.

Фаро погледна партньора й.

— Айк е умен човек — каза той. — Пистолетът, който Ерик беше купил — „Гаурус“, двадесет и пети калибър, отбелязан с етикет и прибран в торбичка, се намираще в средата на бюрото. Криминологът го бутна с гумичката на молива си. — Нека разиграем ситуацията ей така, за кеф, като започнем с пистолета. Наясно ли сме дали това е оръжието, с което е бил убит Питър Аш?

— Не.

— Добре. Знаем ли, че това не е оръжието, с което е бил убит Питър Аш?

— Да.

— Напълно сигурни ли сте?

— Напълно — отвърна Бет. — Този пистолет не е убивал никого, поне през последните двадесетина години.

— Откъде имаме тази информация?

— Оръжието е пълен боклук. Лен. Ерик Аш не е имал представа какво търси, когато е тръгнал да го купува, затова е взел каквото са му дали. Освен това е бил толкова уплашен, че дори не си е направил труда да го простреля, за да види дали всичко е изправно. Не и с патрони. Знаеш ли какво? Пистолетът не работи. Ударникът е прецакан. Пробвахме го, когато го извадихме от шахтата. Постоянно засича.

— Чудесно — отвърна Фаро. — Значи това не е оръжието, с което е бил застрелян господин Аш? Как това ви доближава по някакъв начин до яхтата? Няма никакъв шанс този пистолет да се приеме като улика. Ако беше онзи, който го е убил, тогава щяхме да имаме за какво да си говорим, но дори тогава нямаше да стане бързо и лесно. А сега...

— Мъжът сръга торбичката отново. — Искам да чуя мнението ви. Ще съм с отворен ум, кълна се в бога.

— Добре — започна Бет. — Преди да намерим пистолета, бяхме свели списъка си със заподозрени до двама души — Ерик Аш и Джеф Кук, човека с яхтата. Този пистолет елиминира Ерик. Остава ни само господин Кук.

— Ами ако Ерик си е купил друг пистолет? — попита Фаро. — Такъв, който да работи, след като е установил, че първият не е изправен и го е обявил за откраднат.

— Не е направил така.

— Откъде знаеш?

— Защото наистина смяташе, че е възможно майка му да е извършителката на убийството. Това означава, че не го е направил той.

Фаро погледна Айк, беше започнал да се дразни.

— Наистина ли?

Айк кимна уклончиво.

— Подкрепям мнението на партньорката си. Права е. Ерик не е убил баща си — с този или с някой друг пистолет. Това ни оставя само с Джеф Кук, който ни даде разрешение да разглобим яхтата му на части, ако желаем.

Търпението на Фаро като че ли се беше изчерпало. Мъжът завъртя очи.

— Сериозно? Смятате, че това ще ме убеди? Нямаме никакво ново доказателство. Не разполагам с основателна причина да позволя претърсването на яхтата на този човек, която трябва да отбележа може въобще да не е местопрестъпление.

— Възможно е да намерим някоя гилза — започна Айк.

Фаро избухна.

— Гилза? Смяташ, че ще намериш гилза на яхтата му?

— Може би не е много вероятно — отвърна Бет, — но поне...

— Не е много вероятно! Мамка му, инспектор Тъли. Наистина мамка му. — Шефът на криминолозите се отпусна на стола си и скръсти ръце. — Аш е бил убит с един изстрел, прав ли съм? Бум. Веднъж. Пистолетът произвежда изстрел и гилзата изхвърчава в средата на залива, ако въобще нещо се е случило на тази яхта и ако въобще е плавала в залива. Но нека приемем, че не е изхвърчала в залива, а е паднала някъде на лодката. Не мислите ли, тъй като е

единственото доказателство, което обвързва убиеца с престъплението, че той ще се потруди малко, за да я намери и изхвърли зад борда? Това не ви ли звучи логично?

— Разбира се — съгласи се Бет и дари Фаро с извинителна усмивка.

— Значи си признавате, че е почти невъзможно да се намери гилза? Или нещо друго? Но въпреки това продължавате да ме тормозите?

Усмивката на инспектор Тъли буквално засия.

— Наистина искаме да отидем на тази яхта, Лен. С твоите момчета. Да видим какво ще намерим.

— Да, разбрах ви пределно ясно, но искам да ме чуете и двамата — хората ми са заети. Намерете ми местопрестъпление и ще ви изпратя екип. Наистина. В крайна сметка такава ни е работата. Дотогава — не очаквайте нищо от мен.

* * *

Лик се върна на бюрото си, за да се обади на дъщеря си Хедър у дома, а Бет се възползва от възможността да слезе долу в моргата, за да се наслади на още една среща с ексцентричния и брилянтен съдебен патолог Амит Пател. Макар да не работеше, пистолетът на Ерик беше насочил мислите ѝ към оръжията и специално към онова, което беше убило Питър Аш. Имаше нещо, което желаше да научи, макар да не знаеше защо, но се доверяваше на инстинкта си и не смяташе, че това може да е поредната загуба на време.

Намери Пател на бюрото му по средата на обяд, който се състоеше от изобилие от различни сурови зеленчуци и някакъв бял сос. Мъжът беше оставил книга с меки корици върху бюрото си. Когато Бет влезе, той се изправи наполовина в стола си и каза:

— Вървиш много по-добре, инспектор Тъли.

— Подобрявам се с всеки изминал ден.

Пател отново се отпусна на стола си.

— Как мога да ти помогна? Нека е нещо бързо и лесно. Не искам да съм груб, но както вероятно знаеш, малко сме претрупани с работа напоследък. Пет случая само за този уикенд.

Бет кимна.

— Самата аз бях на единия от тях в събота вечерта, по-скоро през цялата съботна нощ. Емил Яриан.

Пател изцъка с език.

— Интересен човек — каза той. — Шест пръста на крака. Знаеш ли, че генът за шест пръста е доминантен?

— Не.

— Аз предпочитам да имам шест пръста. Защо с времето не започнем да имаме по шест от всичко — пръсти на ръцете, пръсти на краката?

— Хубав въпрос.

— Така е. Ето нещо, което е наистина невероятно. Шестте пръста са характерни за Близкия изток и Древен Шумер, откъдето идват шестдесетте секунди в минутата, шестдесетте минути в часа и така нататък. Шест пръста. Представи си, ако това беше нормата. Колко различен щеше да е светът. Господин Яриан е от Армения, което, предполагам, че е достатъчно близо дотам от генетична гледна точка. — Пател отхапа от един морков. — Но смятам, че въпросът ти не е свързан с пръстите на краката на господин Яриан.

— В интерес на истината, дори не засяга господин Яриан.

— Интересува те удавникът.

— Да. Помислих си, че можем да обсъдим изстрела, който го е убил. Куршумът е минал през всичко, ако си спомняш? Дрехи, кожа, сърце, дроб, задни мускули, кожа, още дрехи.

— Разбира се. Какъв ти е въпросът?

— Можеш ли да направиш някакви заключения за вида на куршума или оръжието, които могат да имат такава сила на проникване?

Пател лапна малко броколи и известно време само предъвква.

— Кое те интересува — куршумът или пистолетът?

— И двете. Просто искам да чуя мнението ти.

Патологът помисли още малко.

— Какво смятат криминолозите?

Бет му се усмихна.

— Вече не сме особено добре дошли при тях.

Пател помълча още миг.

— Добре. Но не очаквай да се съглася да свидетелствам в съда, ако се наложи.

— Не мисля, че ще се стигне дотам.

— Нека разгледаме първо куршума. Почти без съмнение говорим за куршум с метална ризница, иначе нямаше да премине през всичко. Но дори с метална ризница... Виж, основното е, че стандартните полуавтоматични оръжия работят с подобни патрони.

— Дотук добре — каза Бет.

Пател я изгледа замислен, след което кимна.

— Но 380 например, който работи с куршуми с метална ризница и е с обикновено възпламеняване — не бих заложил кариерата си на това, което ще ти кажа, но той не може да създаде такава проникваща сила. Ще забави ход доста бързо. Ще се изненадам изключително много, ако видя такъв куршум да влезе и да мине отзад.

— Някога виждал ли си подобно нещо да се случва?

— Виждал съм куршуми с метални ризници да минават през ръце и крака безброй пъти, но не си спомням някой да е минавал през средата на тялото. Поне не на възрастен. При деца, за съжаление, да. Но при един мъж трябва да пробие много неща, а мускулната маса е страшно плътно нещо.

Бет се отпусна на стола си.

— Добре, при стандартен пистолет 380 със стандартно възпламеняване какви са шансовете?

— В случая на Питър Аш ли? — Пател помисли още няколко секунди. — Бих казал, че шансовете са нулеви.

— Какво означава това?

— Куршумът е минал през Аш, което ни оставя с въпроса за възпламеняването.

— Искаш да кажеш, че някой си е направил патроните сам?

— Или просто е използвал военни — отвърна патологът.

* * *

— Не ми пука, че не можем да потвърдим алибито на Ерик. Да, вярвам изцяло в него. Отишъл е в „Топ Дог“ и е убил няколко часа на лаптопа си, защото не е искал да е край шантавия си китайски

съквартирант и неговите приятели картоиграчи. — Бет седеше на бюрото си срещу Айк. — Лично аз съм доволна. Ерик не си е купил втори пистолет, с който да застреля баща си. Точка.

— Това къде ни отвежда?

Бет се опита да вложи оптимизъм в гласа си.

— Искаш ли да се върнем на версията с Тереза?

Айк поклати глава.

— Не е била тя.

— Кой тогава?

— Някой. Никой. Може би говорим за случайно убийство. Питър е отишъл да побяга край брега, след като е изпратил Каръл Люкинс. Натъкнал се е на други терористи, които са тренирали, и те са го застреляли.

— Да — отвърна Бет, — може би точно това се е случило.

Айк отново поклати раздражен глава, придърпа компютъра си и започна да набира нещо на клавиатурата.

— Какво търсиш? — попита го партньорката му.

— Нищо — отвърна той. — Просто се размотавам.

Бет погледна часовника на стената, часът беше 15:15. Телефонът ѝ иззвъня на колана ѝ и тя провери дисплея.

— Джини си е тръгнала от училище, просто ме уведомява — обясни тя.

— Разкажи ѝ за онзи с шестте пръста — каза Айк. — Това ще ѝ оправи деня.

Джини не просто уведомяваше Бет, че си тръгва от училище. Нещата бяха много по-сериозни.

Лори Шоу ѝ беше изпратила гласово съобщение, в което гласът ѝ беше отпаднал и отчаян.

— Съжалявам, че те безпокоя, но не се чувствам много добре. Цял ден ми е зле и съм много слаба. Не знам какво да правя. Изплашена съм.

Джини опита да ѝ звънне, но когато не ѝ вдигна, реши да се обади на 911, а след това и на майка си.

* * *

Без преимуществата на светлините и сирената на Бет ѝ бяха необходими двадесет и две минути, за да стигне от Съдебната палата до жилището на Лори на „Грийн стрийт“ със своята джета.

На средата на пътя Айк ѝ се обади и изключително развълнуван ѝ събощи, че интернет разследването му е довело до резултати — в резюмето на Джеф Кук пишело, че е прекарал известно време в армията. Бил капитан в операция „Пустинна буря“ през 1993-а.

Единственото, което интересуваше Бет в момента, беше Лори. Важността на информацията на Айк ѝ се струваше повърхностна, макар че представляваше потвърждение на думите на Пател. Също така не ѝ се искаше да вгорчава радостта на партньора си, затова му каза да проучи тази вероятност — независимо къде щеше да ги отведе тя — сам, докато тя се оправяше с възникналия проблем с една от приятелките на Джини. Каза му, че ще се видят утре.

Бет паркира на празното място до пожарния кран, след което прибяга, накуцвайки, до линейката, която беше спряна точно до входа на сградата на Лори. Все още нямаше следа от Джини, но въпреки това не намали крачка. Размаха документите си на шофьора на линейката, влезе в сградата и се насили да изкачи стъпалата до третия етаж.

Вратата на Лори зееше отворена. Влезе вътре и видя, че я полагат в носилка и се опитват да вкарат система в изключително тънката ѝ ръка. Бет забеляза синкавия оттенък на кожата ѝ и бледия, мъртвешки тен на лицето ѝ.

Младият мъж, който ръководеше нещата — на табелката му пишеше „Брайън Фиск“ — погледна инспектор Тъли и попита:

— Коя сте вие?

Тя размаха документите си и отговори:

— Нейна приятелка. Дъщеря ми беше тази, която ви се обади, момчета.

— Имате ли някаква роднинска връзка с нея?

— Не.

— Знаете ли какво се е случило?

— Нямам представа. Лори се обадила на дъщеря ми и ѝ казала, че цял ден не ѝ е добре.

— Така като гледам, е било доста по-дълго — отвърна Фиск. — Освен сериозното недохранване, изглежда, е имала аспирация на дробовете. Намира се в критично състояние. Трябва да ѝ прелеем течности. Кога започна всичко?

— Не знам. Цял уикенд се храни. Доста добре при това.

— Тъпкала ли се е?

— Не. По-скоро хапваше здравословно.

— Тялото ѝ не е било готово.

— Може би. Вероятно.

— Каквато и да е била причината, навярно е изхвърлила неголямата част от храната. Сега е доста слаба, едва е в съзнание, както можете да видите и сама. Пулсът ѝ е слаб. Трябва да ѝ сложим система, но вените ѝ не могат да я задържат.

— Направете каквото е необходимо. Не ми обръщайте внимание.

— Не се тревожете. Няма.

Бет излезе навън, извади телефона от колана си и потърси номера на Алън, който беше въвела в контактите си едва миналата вечер.

Мъжът вдигна на третото позвъняване и каза:

— Това е една приятна изненада.

— Не, не е.

* * *

Алън каза, че картата със здравните осигуровки на Лори вероятно е в дамската ѝ чанта. Наистина я намери там. Според Бет беше истинско чудо, че имаше покритие, затова я откараха в „Сейнт Франсис“, а не в държавната болница. Джини се появи точно когато вкарваха приятелката ѝ в линейката и всички потеглиха след нея. Алън пристигна скоро след като бяха приели сестра му. Най-накрая докторите бяха успели да включат система в ръката ѝ.

Като неин най-близък роднина Алън беше допуснат до спешното, а Бет и Джини останаха навън, хванати за ръце, потънали в мълчание.

Накрая Джини намери сили в себе си и заговори:

— Чувствам се виновна, мамо.

— Няма причина за това.

— Има. Трябваше да се сетя.

— За какво?

— Че не може да започне да яде както преди.

— Откъде би могла да знаеш. Аз също не се сетих.

— Точно това ти казвам. Трябваше да се позаинтересувам.

— Защо? Защо въобще би ти хрумнало да го сториш? Ти и стана приятелка. Двете си прекарвахте добре.

— Да, но аз съм здрава. Тя е анорексичка, а това е много сериозно заболяване. Не можеш да излекуваш подобно състояние, като накараш човека да започне да яде всичко. Както направихме ние.

— Добре, вече сме наясно с това. Няма да го правим отново. Но не се вини за нещо, което не си знаела. Възможно е дори Лори да не е била наясно, тъй като и тя не е знаела колко може да яде и каква част от изяденото може да задържи. Вече е стабилизирана, нали? Благодарение на бързата ти реакция. Освен това ѝ показва, че може да бъде щастлива в живота, когато се пребори със заболяването си. Това също е твоя заслуга. Не забравяй, че психологическата победа е половината битка.

— Ако успее да прескочи трапа.

Бет стисна ръката на дъщеря си.

— Ще успее. Вече иска да живее.

— Надявам се да си права.

— Почакай — каза Бет — и ще видиш.

Вратите на чакалнята се отвориха. Алън изглеждаше състарен и изтощен, но успя да извади една усмивка отнякъде.

— Диагностицираха проблема — съобщи той. — Нарича се синдром на прехранването.

— Прехранване? — учуди се Джини.

— Да, ако си гладувал, а след това си започнал да ядеш, тялото ти не може да се справи с храната.

— Какви са последиците? — попита Бет.

— В общи линии това, което се е случило, макар че е можело да бъде много по-зле, дори фатално.

— Фатално? — Джини погледна майка си.

— Казано с прости думи — продължи Алън, — метаболизмът ти се прецаква. Добрите новини са, че са я стабилизирали. Казаха, че скоро ще я преместят в стая. Ще я държат тук поне за през нощта и на сутринта ще видят какво е състоянието ѝ. Вероятно трябваше да остана с нея, когато я изписаха. Вероятно трябваше да съм при нея миналата вечер.

— Тъкмо обяснявах на Джини — каза Бет, — че всичко случило се с Лори не е по нейна вина. Искаш ли да повтора думите си и на теб?

Алън се усмихна на Джини и ѝ каза:

— Майка ти се преструва, че има слабо място, но се оказва, че е изключително силна жена. Забелязала ли си го?

— Наистина имам слабо място — отвърна Бет. — Просто не му обръщам внимание през повечето време.

* * *

Джини си тръгна с такси в 20:45 часа. Бет и Алън стояха до пикапа му на паркинга на болницата.

— Знаеш ли — каза мъжът, — като я видях днес, ми се прииска Франк Риналди още да беше жив.

— Защо? — попита Бет.

— За да го убия.

Инспекторката го погледна и му се усмихна.

— Някога мислел ли си да станеш ченге? Имаш необходимото поведение.

— Не, благодаря. Харесва ми да строя. Иначе съм сериозен.

— Погледнато технически, той е жертва. Не можеш да го виниш.

— Не мога ли? Бил е женен и е имал афера със сестра ми. Мога да го виня колкото си искам. Знам какво ще ми кажеш.

— Така ли?

— Да. Тя също е участвала, така че половината вина е нейна.

— И така може да се каже — отвърна Бет.

— Не знаеше, че е женен, когато връзката им започна. Излъга я, че живеят разделени със съпругата си и че са на път да се разведат.

— Нима не е проверила? Нямала ли е Гугъл преди година? Не я обвинявам, просто казвам.

Алън кимна.

— Добре, може би е постъпила глупаво, като му е повярвала. Вероятно е имало начин да го провери. Не го е сторила. Влюбила се е. Навярно вината не е нейна. Когато ѝ е признал всичко, вече е било прекалено късно. — Мъжът вдигна ръка. — Знам, търся ѝ извинение. Можела е да го зарече веднага щом е разбрала, но може би наистина е планирал да остави съпругата си.

— Опаковал си е куфара, когато жена му го е застреляла, така че съм склонна да повярвам.

— Въпреки това е бил женен. Женените мъже не трябва да изневеряват на жените си. Нали така?

— Да.

— Имам предвид, че ако бракът ти не върви, разделяте се. Макар че много хора ще кажат, че ожениш ли се веднъж, не бива да позволяваш това да се случи.

— Кое?

— Да не върви бракът. Не трябва да се развеждаш, точка.

— Как е възможно да се постигне това?

— По милион различни начини, като говорите за проблемите си, като останете отдадени един на друг, като потърсите помощ.

— Извини ме — каза Бет. — За момент си помислих, че живеем в двадесет и първи век.

Алън се усмихна глуповато.

— Съжалявам. Признавам си, че съм старомоден.

— Наистина ли смяташ, че хората не бива да се разделят, независимо от обстоятелствата?

— Не, разбира се, че не. Ако един от двамата е насилник, има проблем с наркотици или е прекалено млад и все още не знае кой е, няма проблем. Но като станеш възрастен и се обвържеш... — Алън сви рамене. — Опитвам се да кажа, че някои двойки вероятно правят всичко възможно и въпреки това нещата просто не се получават, но има такива, които се отказват прекалено лесно. Или започват да си изневеряват. Което ме отвежда обратно до моето становище.

— Което е?

— Че не започваш да се виждаш с някого друго, преди да си уредил проблемите в брака си — и имам предвид наистина да си ги уредил, а не да се събирате три-четири пъти, докато не стигнете до неизбежния край. Едва когато си абсолютно сигурен, че всичко е приключило и заживееш сам, тогава можеш да започнеш да се оглеждаш. Не и преди това. Не и минута по-рано.

— Какво ще кажеш за двадесет и седем секунди по-рано?

— Давай. Присмивай ми се.

— Не ти се присмивам. Бих се разтревожила, ако беше мъж, който няма собствено мнение. — Бет сложи ръка на ръкава му.

— Шегувам се с теб. Честно казано, ако те интересува, мисля, че си доста мил.

Алън се намръщи.

— Мил?

— Мил и старомоден.

— Нямах точно това предвид, като казах, че съм старомоден.

— Аз пък го казвам с най-добри чувства. Чудесен си за жена, която си мисли за обвързване.

— Познаваш ли такава?

— Може би.

— Смятах, че няма да се виждаме, докато не разрешиш случая на Питър Аш.

— Нямаше. Но тогава се случи това с Лори и ето ни тук. Няма как да го предотвратим, нали?

— Не, няма.

— Ако един мъж иска да разсмее бог — каза Бет, — може да му разкаже за плановете си. — Сякаш по сценарий телефонът на колана й

извъня. Тя погледна дисплея. — Партньорът ми е — събщи с извинителен тон. — Трябва да се обадя. — Натисна копчето за приемане на разговора. Йо, Айзенхауер. Какво става?

Криминолозите вече бяха осветили местопрестъплението със своите прожектори „Клиг“, които хвърляха ярка светлина и разкъсваха мъглата наоколо. Автомобилът, който Бет предположи, че е черният „Мерцедес Бенц“ на Джеф Кук, се намираше в задната част на паркинга на Двореца на изящните изкуства, точно под една неработеща улична лампа. Дори от своята кола, която спря зад полицейските ленти, можеше да види, че върху прозореца от страната на шофьора се е образувала паяжина.

Очакваше — когато се приближеше до него — да види една-единствена дупка в стъклото.

Забеляза партньора си, който стоеше до служебния им автомобил. Той се обърна, когато чу стъпките ѝ по асфалта.

— Доста бързо дойде.

— Имах мотивация — отвърна Бет. — Сигурни ли сме, че това е Джеф Кук?

— Автомобилът е регистриран на негово име. Намерихме портфейла му. Огледах набързо. Бих казал, че шансовете са големи.

— Как се озова тук?

— Какво имаш предвид?

— Как са разбрали, че тялото в колата е свързано с нас? Защо са ти се обадили?

— Ах. Зад всяко нещо се крие интересна история.

— Слушам те.

Айк ѝ обясни всичко. Първо попаднал в интернет на връзката на Джеф Кук с „Пустинна буря“ в началото не знаел с какво може да им помогне тя. След това, тъй като Бет почивала през деня, решил да излее мислите си пред друг човек, за да придобие някаква по-добра перспектива какво може да означава всичко това, затова отишъл в офиса на лейтенанта и се опитал да му обясни неуловимата връзка между Джеф Кук, най-добрия приятел на Питър Аш, „Пустинна буря“ и яхтата му „Мери Алис“, която Лен Фаро не искал да претърси, макар че разполагат с разрешението на Кук за това.

Двамата не стигнали до никакви изводи до момента, в който лейтенантът се прибрал у дома, а Айк се върнал на бюрото си. Почувствал се виновен за всичкото време, което изгубил през изминалата седмица, затова решил, че може да прекара няколко часа в наваксване на бумащината. Минали два часа, преди лейтенантът да му се обади от дома си, за да му съобщи, че е получил обаждане за убийство — колата на жертвата била регистрирана на Джефри Кук. Началникът им запомнил името заради британското му произношение и веднага се обадил на Айк. Ето как стигнали дотук.

Бет кимна и направи знак с глава към колата.

— Фаро дойде ли?

— Не.

— Да отидем да видим с какво разполагаме. — Инспекторката тръгна към мерцедеса и се спря до прозореца на шофьора, за да се увери, че наистина има дупка в образувалата се паяжина. Куршумът беше минал през мозъка, беше излязъл от другата страна и беше пробил стъклото.

Бет и Айк отидоха до прозореца на пътника. Двете врати от тази страна бяха отворени. Някой правеше снимки на задната седалка, но трима полицаи стояха на няколко крачки, вероятно чакаха шефът им да пристигне, преди да се захванат с работа. Бет познаваше и тримата и беше в добри отношения с тях, затова направо отиде при Рики Грант.

— С какво разполагаме? — попита го тя.

— Прилича ми на самоубийство — отвърна Грант. Макар че...

— Добре — прекъсна го Бет, — но не можеш да си сигурен, преди да направите анализите си и съдебният лекар да излезе със становище. Да оставим тези неща настрана засега, става ли? Просто се опитвам да си представя картинката. Този тип се казва Джеф Кук, нали?

Мъжът се усмихна едва.

— Джефри. Да. — Произнесе го по същия начин като балетната трупа — Джофри.

— Не знам дали Айк ти е споменал, но този човек е свързан с един от нашите случаи, този на Питър Аш. Все още не знаем как. Да ти е попаднало нещо съмнително при самоубийството му?

— Не точно съмнително — отговори Грант, — но вратата от страната на пътника беше отключена. Кое не доказва, че е имало

някого с него, но също така не го изключва.

— Добре.

— Това може да ти се стори интересно — в магазина липсват три патрона.

— Три патрона? Това означава ли нещо?

— Зависи. Пуснал е един в главата си и един отива в затвора, след като е стрелял. Ако в началото е имал пълен магазин, къде е отишъл третият патрон? А ако е имал пълен магазин и един патрон в затвора, то тогава липсват два патрона. Разбира се, възможно е да ги е изстрелял по всяко време. Може би преди месеци, миналата седмица, не знаем кога. Вероятно е искал да се увери, че пистолетът работи. Но на мен ми е малко странно.

— Хмм. Какви са куршумите? С метална ризница ли са? От дупката в прозореца мога да си направя подобен извод.

— О, абсолютно — отвърна Грант. — Това е другото нещо. Обърна се към един от партньорите си. — Джаспър, би ли дал пистолета на инспекторите, за да го погледнат?

Колегата му се наведе над предната седалка и взе един плик, в който имаше оръжие. Вдигна го, за да го видят по-добре, а Грант го освети с фенерчето си.

Айк пристъпи напред и го огледа.

— Какво е това, по дяволите? — попита шепнешком той.

— Да, нали? Точно така. Нека експертът ти обясни — каза Грант и кимна на колега си.

Джаспър започна:

— Когато се върнем в участъка, трябва да проверя още веднъж, за да съм напълно сигурен, но на мен ми прилича на деветмилиметров „Тарик“, направен в Ирак, известен по времето на „Пустинна буря“. На практика се смята за брата на „Берета 951“ — лицензирано копие е, но не е толкова надежден.

— Вероятно затова първо го е изпробвал — предположи Грант.

Джаспър посочи към гравирания в дулото триъгълник и обясни:

— Това е символът на Републиканската гвардия, макар че очевидно само няколко са били маркирани.

— Кук е бил в „Пустинна буря“ — каза Айк.

— Е, това обяснява доста — отвърна Грант и направи някакъв знак на Джаспър. По-младият мъж извади още два плика от задната

седалка на колата и ги подаде на колегата си. — Вижте куршумите — показва ги на инспекторите. — С метална ризница са. Вдигат голяма врява. — Вдигна другия плик. — Гилзата беше паднала на пода от страната на пътника — напълно възможно място, на което да се приземи.

— Къде беше pistolетът? — попита Айк.

— Между седалките — отговори Грант. — Дръпнал е спусъка, имало е откат. Напълно възможно.

— И няма следа от друга гилза? — попита Бет, след което доуточни: — От другия патрон.

Грант поклати глава.

— Не. Не съм очаквал и да има, ако трябва да бъда честен. Вероятно е бил изстрелян преди доста време.

— Намерихте ли барут по кожата? — попита Айк.

— Ще ни отнеме няколко дни, за да дадем отговор на този въпрос — отвърна Грант.

— Някакви изгаряния? — Бет искаше да разбере дали pistolетът е бил в непосредствена близост до главата на Кук.

— Така ми се струва, но все пак това е работа на съдебния лекар.

— Добре. Лен идва ли насам?

Грант погледна Бет, след което и зад нея.

— Изглежда, тъкмо пристигна.

* * *

— Защо ли имам чувство за дежавю?

— Не е такава. — Бет не искаше да спори с Фаро на място, на което щеше да ѝ отвърне грубо, за да запази достойнството си. — Говорим за напълно различна ситуация, Лен — продължи с разумен тон тя. — Тази сутрин беше напълно прав. Яхтата дори не е местопрестъпление, няма никаква връзка между Джеф Кук и какво да е престъпление. Но изведнъж тази вечер той е мъртъв — привидно самоубийство.

— Привидно? Според мен се е гръмнал в главата. Имате ли някаква причина да смятате, че не е било самоубийство?

— Не. Ще сме сигурни, когато приключите. Но дали очаквам някакви изненади? Не. Вероятно се е гръмнал сам. Точно както изглежда.

— Защо — започна Фаро — това променя, по какъвто и да е начин положението с яхтата, за която все още няма никакво доказателство, нито дори намек, че е местопрестъпление? В грешка ли съм?

— Не. Но това ще се промени, когато ти кажа причината за самоубийството му — знаел е, че когато претърсим лодката, ще намерим улики за убийството на Питър Аш. Убийство, трябва да добавя, извършено, обзалагам се, със същото оръжие, произведено в Ирак, което си е донесъл у дома от „Пустинна буря“.

Фаро, който стоеше с ръце в джобовете на перфектно ушития си костюм „Зегна“, издуха облаче пара в хладната нощ.

— Поправи ме, ако греша, Бет, но той не ви ли даде своето разрешение да претърсите яхтата му? Не ми се струва, че е бил много обезпокоен какво ще намерим на нея. Едва ли се е самоубил заради това.

Айк се намеси най-накрая:

— Той си играеше играта през цялото време, Лен.

— Каква игра?

— Да стои близо до нас. Да е в час с разследването. Дори предложи помощта си. Вероятно е смятал, че като ни даде разрешение да претърсим яхтата му, няма да е толкова сериозно претърсване, колкото ако имахме заповед и разглобяхме проклетото нещо на съставните му части. Няма съмнение, че я е почистил доста старателно, но после може да е осъзнал, че това няма да е достатъчно.

— Или може би накрая вината просто го е премазала — каза Бет. — Тази сутрин беше на погребението, въртеше се около съпругата и децата на Аш. Вероятно му е дошло в повече, като е видял резултатите от стореното от него. Сринал се е.

Фаро затвори очи и изпъна рамене.

— Можеш да побъркаш човек, Бет, знаеш ли това?

— Не такава е намерението ми, Лен. Но говорим за камък, който трябва да преобърнем, ако искаме да разрешим случая на Питър Аш.

— Казваш да претърсим лодката на господин Кук, въпреки че е мъртъв?

— Да, сър.

Фаро отново въздъхна тежко.

— Не ми ли каза точно ти, че е имал алиби?

— Работил е до късно, да, но очевидно не до достатъчно късно. Можел е да се срещне с Аш по всяко време. Полунощ. Два часа. Веднага, след като е приключил в службата.

Най-накрая Фаро се усмихна.

— Няма да спечеля, нали?

— Надявам се не, Лен, но погледни нещата от хубавата им страна.

— Която е?

— Ако ми помогнеш, ще съм ти задължена.

* * *

— Мразя тази част — каза Бет, натисна звънеца и чу мелодичните му камбанки да се разнасят в къщата. Погледна Айк, който беше изключително сериозен, със стиснати устни и челюст, и му кимна. Чува приближаващи стъпки. Бет погледна бързо към часовника си. 22:50.

— Да? — попита Бина през вратата. — Кой е?

— Инспектори Тъли и Маккафри, госпожо Кук, молим да ни отделите няколко минути.

Вратата се отвори и пред тях застана Бина Кук. Жената носеше маратонки и анцуг в тъмносиньо и видимо едва сдържаше паниката си.

— Чували ли сте се с Джеф? — попита направо тя. Защо сте тук? — Без да дава шанс на Бет да отговори, продължи: — Къде е Джеф? Защо сте тук?

— Може би ще е по-добре, ако влезем вътре — отвърна внимателно инспекторката.

— Така ли? — срязва я Айк. — Чакай малко: „Скъпа Бина, моля те да ми простиш“ — изрецитира по памет партньорът ѝ. — „Те ще разберат за Питър и мен, а не искам да те подлагам на това. Така ще е по-добре за теб. Обичам те. Джеф“.

— Да, точно така беше — съгласи се Бет. — Чудесна памет. Добра работа.

— Благодаря ти. Не ти ли звучи като предсмъртно писмо? Или, ако се изразя по твоя начин — предсмъртен имейл?

— Има всички елементи, да. Не мога да не го призная. Просто ми се иска да беше истинско писмо, написано собственоръчно и оставено на бюрото му или някъде другаде. Вместо това се предполага, че е решил да изпрати имейл на съпругата си и да я накара да полудее, докато чака да получи новините от нас или от някого друго. Не ти ли се струва малко жестоко от човек, който е обичал съпругата си?

— Не се е сетил за това. Просто е искал да я предпази.

— От какво по-точно?

— Съдебен процес. Медиите. Присъдата му. Времето в затвора. Всичко.

Бет изведнъж осъзна колко е късно и колко изтощени бяха двамата с партньора ѝ. Нощта беше изключително мъчителна, затова нямаше енергията да спори за неща, които вероятно щеше вече да е забравила на сутринта. Погледна Айк.

— Защо въобще обсъждаме това? — попита го тя.

— Нямам представа. Просто обичаш да спориш.

— Вероятно си прав.

— А това там — посочи през прозореца Айк — беше моята пресечка, която изпусна.

— Знам. Само те пробвах.

— Можеш ли да се прибереш сама у дома?

— Нищо ми няма.

— Изморена ли си?

— Добре съм.

Можеш да поспиш час-два на дивана ни.

— Не. Добре съм.

— Винаги така казваш.

— Това не означава, че не е вярно.

— Също така не означава, че е вярно.

— Виж какво, независимо дали е вярно или не, когато намаля на следващата пресечка — скачай.

В 7:30 часа на следващата сутрин Джини стоеше на плота в кухнята с чаша кафе пред себе си. Когато майка ѝ се присъедини към нея, тя ѝ сподели, че вече е говорила с Лори, която била преместена в стая, системите ѝ били махнати и започнала да се храни под режим, който включвал много мляко. По-късно щяла да има среща с диетолог и психолог, след това смятали да я изпишат, което ѝ се струваше прекалено скоро. Тя пита Бет какво мисли по въпроса.

— Мисля, че знаят какво правят. Лори трябва да се научи сама да спазва диетата си — както и да се пази. Как ти звучеше?

— Изключително засрамена. Постоянно се извиняваше, че ни причинява подобно неудобство. Казах ѝ да не се държи глупаво. Вината не е нейна. Но се тревожа, че ако се прибере в апартамента си, всичко може да се повтори отново.

— Сподели ли ѝ опасенията си?

Джини кимна.

— Какво ти каза тя?

— Че няма да го позволи. Гарантира ми даже. Каза ми, че случилото се вчера ѝ е отворило очите и ѝ е показало, че наистина е болна. Вече не иска да бъде. Желаете да си живее живота. Да се наслаждава отново на неща като храната и времето, което прекарахме заедно през уикенда, макар че моето мнение е, че просто се е опиянила от веселбата. Вече е наясно, че трябва добре да се грижи за себе си, докато не качи малко килограми и не оправи метаболизма си.

— Да се надяваме, че това ще се случи възможно най-скоро. Нагласата ѝ е обещаваща.

— Аз си помислих същото. Но все пак... ако живее сама...

Бет остави чашата си на плота.

— Мисля, че Алън ще остане при нея. Поне в началото, за да се увери, че следва предписанията си.

— Определено ще ѝ е от полза.

— Поне няма да ѝ навреди.

Джини погледна майка си в очите.

— Мислиш ли, че трябва да продължавам да се виждам с нея?

— Няма никакво „трябва“. Вие сте приятелки. Забавлявате се. Защо да не прекарвате време заедно?

— Защото аз съм причината да преяде през уикенда. Едва не умря заради това.

Бет изгледа неодобрително дъщеря си.

— Никой не е накарал Лори да преяде, Джини — каза най-накрая тя. — Никой не беше осъзнал колко сериозна е ситуацията й. Включително и аз, твоята опитна майка инспекторка, която трябва да забелязва всичко. Просто не знаехме. Както вече ти казах и по-рано, нямаш никаква вина. Отговорът е „да“, определено трябва да ходиш да я виждаш, щом искаш това. Сигурна съм, че Лори ще се радва много.

— Няма ли да досаждам на Алън?

— Той е голямо момче — отвърна Бет. — Ако има проблем, ще ти го каже. Но смятам, че той също ще се радва на компанията ти.

Джини отпи от чашата, направи физиономия и отново я остави.

— Какво има? — попита майка й.

— Студено кафе.

Бет поклати глава и се усмихна.

— Добър опит. Какво друго?

— След като засегнахме темата...

— За Алън ли? Да, харесвам го и не, не сме заедно.

— Наистина? Не искам да звуча като майка ти, но по кое време се прибра снощи?

Бет се ухили.

— Не беше заради него. Закъснях заради проклетия случай, по който работя. — Разказа подробностите на дъщеря си. — В крайна сметка заключи тя двамата с Алън сме на изчакване, докато не приключим със случая на Питър Аш, което може да се случи и днес.

— Защо? Свързан ли е с него?

— Не. Всъщност го е познавал. Но не е заради това, просто моментът не е най-подходящият. Миналата нощ беше чудесен пример. — Бет се поколеба за миг. — Искам и ти да нямаш нищо против, ако нещо се случи.

— Шегуваш ли се? Алън е чудесен.

— И аз така мисля — отвърна инспекторката.

* * *

В 10:00 часа Бет седеше на бюрото си в отдел „Убийства“ и вършеше една от най-неприятните си работи, а именно да четете транскрипцията на показанията на една от свидетелките по случай, по който работеха преди шест седмици. По принцип и на теория тези транскрипции бяха официални документи на база записаните разпити, проведени от инспекторите с хората, които бяха свидетели на престъпленията или имаха нещо общо с тях.

Проблемът беше, че много от тези свидетели — днешният пример беше Иван Вротовна, не говореха английски — нито малко, нито никак. Това не беше от особено значение, защото транскрибиращите често не бяха едни от най-образованите хора и просто печатаха онова, което чуват. Опазил ги господ от проверка на написаното и редакция.

Първото изречение от последния абзац беше един от често срещаните примери: „Язе бях на дръвото по некой време кога спрех пред банката и (не се чува)...“.

Бет се беше потопила изцяло в написаното и се опитваше да открие истинския смисъл в него, когато нещо в плик падна точно до лакътя ѝ на бюрото. Едва не скочи от стола си.

— Господи! — Вдигна поглед и видя ухиления Лен Фаро.

— Съжалявам — извини се той. — Да не те стреснах?

— Не, хич даже. Левитацията е част от работата ми.

— Къде е Айзенхауер в този прекрасен ден?

— В моргата. Присъства на аутопсията на Джеф Кук. Аз останах тук, защото предположих, че доктор Пател няма да се зарадва на двама ни. Вероятно няма нужда и от Айк, ако ме питаш мен, но той искаше да отиде. Как да му кажеш, че не може да се забавлява? — Бет взе плика и видя, че в него се намира месингова гилза от патрон. Разгледа я внимателно от всички страни. Какво е това? — попита, но бързо се сети и очите ѝ просветнаха. — Яхтата.

Фаро кимна.

— Намериха я под цедката на дренажната система. Беше заседнала. Истинско чудо е, че не е била отмита, което за пореден път

доказва, че господ е на страната на добрите момчета. Искаш ли да чуеш най-хубавата част?

— Не е ли това?

— Добра е, признавам, означава, че някой е стрелял на яхтата, както ти предвиди, а аз — за мое съжаление — отричах. Но най-хубавата част е друга. Помниш ли, че намерихме гилза в колата на Кук от миналата вечер?

— Харесва ми накъде биеш.

Фаро кимна отсечено.

— Ще ти хареса още повече, изчакай секунда. Веднага след като си тръгна, се предадох и изпратих част от екипа си направо от мястото на самоубийството на Кук на лодката му.

— Как влезе в дока?

— Лесна работа. Връзката с ключове на Кук все още беше на ключа на мерцедеса в запалителя. Там бяха този за дока и за яхтата.

— Това наистина е божия намеса, Лен.

— Говори ми. Както и да е, за по-малко от пет минути Джаспър намери това нещо и се върна при мен. На пръв поглед гилзите са като близначки, но разполагаме с необходимото, за да преценим дали наистина е така, затова изпратих Джаспър в лабораторията с двете гилзи и с пистолета за сравнение.

— Сега нямаше да си тук, ако не беше намерил съвпадение.

— Перфектно при това. Изводът е, че същият пистолет е изстрелял двата патрона — единият е убил Джеф Кук, а другият — бих се обзаложил за това — Питър Аш. А, да, при това на яхтата на Кук. Ох, почти забравих...

— Още ли има? Как е възможно да има още?

— Не е толкова сериозно доказателство, колкото гилзите, но когато хората ми напръскали с луминол^[1] навсякъде и минали с ултравиолетовите лампи, го видели ясно като ден. Петно от едната страна и малка локвичка до цедката.

— Значи сте намерили кръв на лодката? Луминол. Обожавам го.

— Как няма? — Фаро продължи с обясненията си: — Господин Кук се е опитал да изчисти палубата, разбира се, но не е успял, защото никой никога не успява. Изпратил съм проба в лабораторията. Сигурен съм, че кръвта е на Питър Аш, но съвсем скоро ще разберем дали съм прав.

Бет отново разгледа плика.

— Проклятие — каза тя. — Много добра работа, Лен. Сериозна съм.

— Е, ако пропуснем частта, че доста закъсняхме — отвърна сериозно Фаро. — Ако те бях послушал навреме, може би щяхме да спасим живота на господин Кук.

— Да. Явно самият той не е искал да го запази, така че не бих се лишила от съня си заради това.

* * *

— Такива ли са принципно срещите с полицаи?

— Какво точно имаш предвид?

— Сецаш се. Уговаряш нещо и ако полицаят няма работа, можеш да го изпълниш. Ако нещо изникне обаче, срещата се отменя и се премества за друго време.

— Аха. Точно такива са срещите с полицаи. Ние сме доста гъвкави хора. Но кой е този, който излиза с полицаи?

— Самият аз се опитвам, но нямам особен успех до момента.

— Може би трябва да опиташ отново.

— Добре. Да се надяваме, че няма да се случи някоя градска катастрофа или лична трагедия. Желаяш ли този петък, в седем вечерта, да те заведе на вечеря?

— Добър опит.

— Благодаря ти. Е, какъв е отговорът ти?

— Какъв беше въпросът?

— Умница.

* * *

Бет и Айк, единадесети и дванадесети номер на опашката на „Лебедът“ на „Полк стрийт“, стояха с ръце в джобовете и се опитваха да не обръщат внимание на студа — не беше толкова хапещ, колкото предната седмица, но и сега температурите не бяха особено високи.

Времето беше доста студено за Сан Франциско. Яркото слънце хвърляше топлина колкото свещ върху торта за рожден ден.

„Лебедът“ — едно от най-добрите заведения за морска храна в града — беше традиция за Бет и Айк, когато приключеха работа по някой от случаите си. Чакането на тази никога несвършваща опашка си беше истинско забавление. Днес пред тях беше двойка от Портланд, Орегон, която празнуваше десетата си годишнина — те бяха дошли тук на първата си среща. Точно зад тях беше Дъртата Сали, която маршируваше на място, за да си топли краката (поне така им каза) и си тананикаше — достатъчно силно, за да бъде чута — „Бойният химн на Републиката“.

Докато чакаха и между разговорите им с останалите на опашката, инспекторите обсъдиха подобряването на Хедър и Лори и колко беше трудно да отгледаш дете. Поради липсата на всякакви свидетели бяха решили да спрат работа по случая в „Супер Улоа“ поне докато следващият обир на такъв магазин не съдържаше подобен модел. Оказа се, че камерата на супермаркета, която обирджиите бяха гръмнали, не беше работила. Бет предположи, че подобни магазини имаха такива само за декорация. Досега не беше виждала камера, която да работи по начина, по който се предполагаше. Телевизорите в тях обаче винаги функционираха перфектно. В крайна сметка бяха намерили гилза, която според Айк можеше да се окаже доста полезна в бъдеще.

Бет започна да се оплаква, че опитите ѝ да коригира почти неразбираемите транскрипции по случаите им са истинска мъка. Зачуди се дали на кандидатите за транскрибиращи не трябва да им се дава някакъв тест, който да определя качествата им.

— Нали се сещаш — каза тя, — като способността да печатат. Какво ще кажеш за това?

— Никога няма да се случи — отвърна Айк.

— Все пак работата им е такава.

— Права си. Което означава, че можеш да ги научиш да го правят. Това пък, от своя страна, означава, че можеш да ги наемеш дори да нямат никакъв предишен опит.

— Има толкова много хора, които могат да печатат. Всяко хлапе в света израства, залепено за клавиатура. Защо да не ги тестваме, преди да ги наемем? Между другото, онзи ден четох статия, в която се

казваше, че осемдесет и седем процента от хлапетата под двадесет и пет години не знаят какво е мастилена лента за пишеща машина. Знаеш ли защо? Защото не знаят какво е пишеща машина. Може би смятат, че е нещо, увито в лента.

Айк кимна дълбокомислено.

— Като статията, която четох онзи ден. В нея се казваше, че седемдесет и пет процента от статистиката не е вярна.

Бет го изгледа с хладен поглед.

— Забавно — отвърна тя, след което добави: — Хей, ние сме на ред.

„Лебедът“ не разполагаше с маси, имаше само няколко различни стола пред плот за хранене, където всички бяха свити един до друг.

Бет хапна няколко лъжици от мидената си супа и помоли Айк да ѝ разкаже какво се беше случило сутринта в моргата.

— Някакви изненади?

— След разговора ни миналата вечер, след като се разгневи за писмото на Кук до съпругата му...

— Не се разгневих. Просто малко се ядосах. Да изпрати имейл? Я стига!

— Както и да е, трябва да си призная, че слязох в моргата малко предубеден. Исках да се уверя, че тялото не крие някакви тайни, които да елиминират версията със самоубийството.

— Значи си съгласен с мен и с цялата тази имейл измама?

— Всъщност не съм. Смятах, че гониш вятъра. Моето мнение е, че този имейл е напълно истински. Но — Айк вдигна пръст — също така исках да... По дяволите, сецаш се. Бяхме стигнали до момента, в който да закрием случая, и не исках да прецакам нещата, като приема всичко за даденост.

— Много добре си сторил. Как мина там долу?

— Доста добре. Отървах се от всички разумни съмнения. Господин Кук се е самоубил. Искаш ли да ти изложа фактите?

— Давай.

— Първо. Имаше барут по ръката, която е държала пистолета, по предната част на ризата му, на всяко място, на което би очаквал да го намериш, но не и там, където не очакваш.

— Добре. Какво друго?

— Следи от изгаряне? Налични. Траекторията на куршума, минал през мозъка? Показва, че е самоубийство. Между другото, само аз ли си го мисля, или на Пател му хлопа дъската?

— Може би малко — отвърна Бет, но аз го харесвам. Значи е готов с доклада си?

— Все още работеше по него, когато си тръгнах, оправяше някакви технически подробности, но неофициално ми каза, че ако не се натъкне на нещо наистина драстично, което не очаква от онова, което е видял до момента, ще заложи на самоубийството. — Сервитьорът плъзна чаша с бяло вино върху плота. Тя се спря сама точно пред Айк. — Тези момчета са много добри — каза той. Взе чашата и изпи една трета от съдържанието ѝ. — Макар да ми е трудно да го призная, Бет, ти също си много добра.

— Аз? Не съм направила нищо.

— Грешка. Накара Лен да претърси яхтата — нещо, което той никога нямаше да направи. Така затворихме кръга между Кук и Аш. Имам предвид, че така стигнахме до гилзата и до кръвта. Трябва да си признаеш, че всичко е като по учебник.

— Повярвай ми, просто послушах предчувствието си.

Айк отпи още една глътка от виното си.

— Тази фалшива скромност не ти отива.

Бет сви рамене.

— Не съм разрешила аз случая, Айк. Ако Кук не се беше самоубил, все още щях да се чудя дали Тереза не е извършителката. Или съпругът на Каръл Люкинс. Или приятелят на някое друго от завоеванията на Аш. Наистина не смятам, че това е моят шедьовър на детективските ми умения. Кук успя да ме заблуди.

— Мен също, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре. — Айк набучи парченце рак, лапна го и за известно време го предъвкваше...

Бет се възползва от възможността и тя да каже няколко думи.

— Имам един последен въпрос и спирам да говоря по този случай завинаги.

Айк я погледна, отпи още малко от виното си, преглътна.

— Добре. Стреляй.

— Мотив.

— Какво за него?

— Какъв е той? Предполага се, че са били най-добри приятели. Защо Кук е убил Аш?

Партньорът ѝ помисли за момент.

— Първо, както ни е добре известно, на мотивите се обръща прекалено голямо внимание. Всеки съдебен заседател в света ще гледа сериозните доказателства, с които разполагаме — пистолета, двете гилзи, кръвта на яхтата, все неща, които са достатъчни за бърза присъда.

— Не говоря за никакви съдебни заседатели — отвърна Бет, — тъй като този случай никога няма да влезе в съда. Но между нас казано, какво мислиш?

— Не знам. Може би някакво предателство. Вероятно със съпругата на Кук. Ако някой спи с жена ти, убиваш го, нали така? Най-старият мотив на света, а сме наясно, че Аш е бил в голямата игра.

— Може би.

— Добре, ако не ти харесва тази версия, чуй друга. Вероятно Кук и Аш са направили някаква мъжка глупост и Кук е нямал доверие на Аш, че ще запази тайната им, затова е трябвало да му затвори устата завинаги. В момента това са първите два мотива, за които се сещам, но както вече казах и както ти е много добре известно, не се нуждаем от такъв. Доказателствата говорят сами по себе си.

Бет отпи от диетичната си кола.

— Съгласна съм.

Айк я погледна.

— Сарказъм ли усещам в тона ти?

— Аз и сарказъм? — учуди се Бет. — Няма такова нещо.

---

[1] Луминол — химикал, който взаимодейства с хемоглобина, намиращ се в кръвта, и блести зеленикавосиньо при контакт с нея. — Бел.прев. ↑

Ако някой спи с жена ти, убиваш го, нали така?

Бет се събуди и отвори очи, сърцето ѝ биеше в гърдите. В началото не можа да се ориентира къде се намира. Никаква светлина не разкъсваше мрака в стаята.

Съвсем ясно чуваше гласа на партньора си и коментара, който направи в „Лебедът“, той обикаляше териториите на съзнанието ѝ. Точно тези думи я събудиха, само дето в съня ѝ бяха произнесени под хапещия вятър на „Криси Фийлд“, където двете с Кейт правеха разходките си.

Ако някой спи с жена ти, убиваш го, нали така?

Притисна с ръка гърдите си и се изненада, че е облечена в пижама. Нямаше спомен да си е лягала. Нито пък да се е прибирала у дома.

Издиша тежко.

Тъмните сенки ѝ бяха познати. Намираше се в стаята си.

Отметна завивките и спусна крака на пода, за да може да стане.

Болката я спря и тя застина неподвижно.

Изстена, въздъхна, стегна се и опита отново.

Краката ѝ я издържаха и тя успя да стане. Цъкна лампата в банята и изми лицето си със студена вода. Хвана се с две ръце за мивката, за да намали тежестта върху краката си.

Подсуши си лицето и погледна през прозореца тихата улица навън. После провери Джини.

Леглото на дъщеря ѝ беше празно и тя си спомни, че ще спи в Лори. Предположи, че и Алън ще е там. Поне такъв беше планът.

Умората беше прекалено голяма за Бет, тя се беше натрупала заради нощната ѝ смяна в „Улоа“ през изминалия уикенд, кризата на Лори и накрая самоубийството на Джеф Кук, което беше довело до официалното затваряне на случая на Аш днес, след като Пател потвърди първоначалното си предположение. Просто имаше нужда да се прибере и да си почине.

Дигиталният часовник на микровълновата печка в кухнята ѝ съобщаваше, че часът е 4:17.

Върна се отново в стаята си. Внимателно седна върху леглото, след което легна и издърпа завивката.

Благословени два часа по-късно тя отметна одеялото, насили краката си да се раздвижат и отиде в кухнята, където натисна бутона на своята кафе машина „Курег“.

* * *

Докато се обличаше тази сутрин, Бет провери календара си и осъзна, че е сряда, денят, в който Айк щеше да свидетелства по делото на Раул Санчес, когото бяха арестували за убийството на приятелката му преди малко повече от година. В най-добрия случай щеше да прекара цялата си сутрин там, а напълно възможно беше и следобеда. Или по-дълго.

Днес щеше да е сама.

Това напълно я устройваше.

Макар въпросът да беше зададен от Айк — *Ако някой спи с жена ти, убиваш го, нали така?*, той я беше събудил и я беше насочил към път, по който смяташе да поеме. Бет знаеше, че партньорът ѝ няма да одобри намеренията ѝ. В крайна сметка случаят на Джеф Кук беше затворен, а от своя страна, той затваряше и този на Питър Аш. Що се отнасяше до Айк — за него всичко беше приключило. Кук беше убил Аш, защото приятелят му беше прельстил съпругата му, след което — да върви по дяволите точният мотив — беше отнел собствения си живот.

Бет не знаеше, а и не вярваше, че Питър Аш наистина е спал с Бина Кук. Макар доказателствата съвсем ясно — дори крещящо — да подкрепяха теорията, благодарение на която двата случая бяха разрешени и закрити, тя щеше да се почувства много по-добре, ако можеше да потвърди този основен мотив. Ако Питър Аш не беше спал с Бина Кук или дори да го беше сторил, но Джеф Кук да не беше разбрал, всичко се разпадаше.

Трябваше да разбере.

Бет беше ходила два пъти в дома на семейство Кук, но досега не беше забелязала колко великолепно е мястото. Настани се заедно с диктофона си на триметровата махагонова маса в трапезарията и осъзна, че това е един от най-красивите домове, които беше виждала.

Гледката през северните прозорци беше невероятна — заливът, мостовите, Алкатраз и отвъд. Помисли си, че дори един от столовете около масата струваше повече от месечния ѝ наем, а стъклената скулптура на гола жена „Мурано“ в ъгъла вероятно се равняваше на годишната ѝ заплата.

Когато двамата с Айк дойдоха тук в понеделник вечерта, за да съобщят новината за смъртта на Джеф, Бина първо беше шокирана, а след това и премазана от скръб. Преди да приключат, от нея струеше открита враждебност — разбира се, искаше да убие вестноосците.

Имаше нещо повече от гняв в гласа ѝ, когато Бет ѝ се обади преди час, за да я помоли за нова среща. Бина се разположи диагонално от нея и преди да успее да ѝ зададе каквито и да било въпроси, госпожа Кук се впусна в своя собствена алтернативна теория на случая, в която Тереза Болейн играеше една от главните роли.

— Първоначално не се бях сетила — заобяснява тя, — макар да бях наясно с връзката между нея и Питър. Но след случилото се с Джеф... Хрумна ми, че самоубийството ѝ може да не е точно това, което изглежда. *Знам* със сигурност, че Джеф не е убил Питър Аш, както и себе си. Това просто не е възможно.

— Искате да кажете, че Тереза...

Бузите на Бина почервенияха.

— Не смятахте ли, че го е сторила тя? Имам предвид, че е убила Питър?

Разговаряхме с нея, но не стигнахме много далеч, преди да се самоубие.

— Точно. Първо е заподозряна, а после съвсем удобно се самоубива. Не ви ли звучи много познато?

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че когато истинският убиец на Питър е разбрал, че Тереза е заподозряна, си е помислил, че ако може да хвърли вината върху нея, вие ще спрете да го търсите.

— Смятате, че един и същ човек е убил Питър Аш и Тереза, а след това и съпруга ви?

С блеснали очи, в които сякаш се разхождаше лудостта, Бина кимна.

— След като това не сработи с Тереза и подозренията се прехвърлиха върху Джефри поради някаква безумна причина, убиецът опита същата схема. Само дето този път очевидно сработи.

Бет задраска едно малко петънце на масата. Изведнъж Бина в своите мъка и паника беше започнала да говори неща, които поставяха под сериозно съмнение здравия ѝ разум. Това беше една жена, опустошена от загубата на съпруга си, и ако можеше по някакъв начин да отрече ужасната истина за него, Бет смяташе, че ще го стори.

— Бина — започна тя изключително нежно, — осъзнавате ли, че е имало десетки свидетели, които са видели Тереза да се хвърля пред трамвая, и никой от тях дори не е споменал възможността някой да я е бутнал? Наистина ли вярвате в подобна теория?

— Вече не знам в какво вярвам. Според мен я е накарал по някакъв начин да го стори. Не знам как. Но нещо подобно може да се случи... Случи се и с Джеф.

Нещо подобно като да бъдеш блъснат пред трамвай, помисли си Бет. Нямаше никакъв смисъл. Попита я:

— Разполагате ли с нещо, което да потвърди твърденията ви?

— Разбира се — отвърна жената. — Затова се съгласих да разговарям с вас.

— Знаете нещо за Тереза, което...?

— Не. Не за Тереза. За Джеф. Някой е убил Джеф и го е направил така, че да изглежда като самоубийство. Естествено, мога да го докажа.

Бет се пресегна и сложи ръката си върху тази на Бина.

— Онази нощ, в която дойдохме с партньора ми, вие знаехте ли...

— Онова, което открих впоследствие ли? Не. Бях прекалено сломена, за да мога да мисля, но оттогава...

— Сте намерили някакво доказателство?

— Точно това се опитвам да кажа. Трябва да разкрия истината.

— Аз съм тук и изгарям от нетърпение да разбера за какво става въпрос. — Надеждата на Бет за правдоподобна история се разпадаше с всяка дума, излязла от устата на госпожа Кук, но въпреки това

трябваше да я изслуша и да получи шанс да зададе собствените си въпроси.

Бина вече беше станала на крака.

— Само да си взема папката.

Сега пък папка, помисли си Бет.

Госпожа Кук се върна след десет секунди и отново седна. Отвори папката и извади от нея жълта тетрадка, в която си беше водила бележки.

— Добре — започна тя, — номер едно. Пистолетът. Когато Джеф се върна от Ирак — знаете, че беше в „Пустинна буря“, нали? Добре. Когато се върна, донесе два полуавтоматични пистолета, иракско производство, като сувенири. Точно два броя.

— Добре.

— Добре. — Бина се усмихна. — Да се разходим, какво ще кажете?

Жената отново стана от стола си. Бет я последва през дизайнерската кухня и през коридора, докато стигнаха до домашния офис на съпруга ѝ — в него имаше черно кожено кресло и диван за двама, две стени с книги и се носеше лек аромат на пури. Бина вече беше махнала някои от книгите от една от стените и отвори малък сейф.

От него извади пистолет, който показа на Бет и остави на бюрото зад нея. Приличаше на същото оръжие, с което Джеф се беше самоубил.

— Не се тревожете — каза Бина, — не е зареден. Магазините и патроните са в задната част на сейфа. Извади втори пистолет и го остави до първия. — Два броя. Това е всичко, което донесе у дома. Всичко, което някога е имал. Проверете сама, за да се убедите.

Бет погледна сейфа. Нямахше други оръжия.

Бина взе пистолетите и ги прибра отново в сейфа, затвори го и завъртя ключалката.

— Два пистолета, които все още са тук. Джеф нямаше друго оръжие. Ще ме попитате какво ще кажа за пистолета, с който се е самоубил и с който е убил Питър? Откъде се е появил? Добре, да се върнем.

Въпреки здравия си разум, въпреки нерационалното становище за случилото се с Тереза Болейн, Бет започваше да вярва в разказа на

Бина Кук и я последва обратно в трапезарията.

Седнаха отново на масата, където жената взе папката си.

— Това е така нареченото предсмъртно писмо, което Джеф ми изпрати по имейла, както се предполага от лаптопа в колата си. Вече сте го виждали, но...

Домакинята зачете:

— „Скъпа Бина. Моля те да ми простиш. Те ще разберат за Питър и мен, а не искам да те подлагам на това. Така ще е по-добре за теб. Обичам те. Джеф.“

Очите на Бина се напълниха със сълзи.

— Джеф не е написал това писмо, инспектор Тъли. Получавала съм поне петстотин имейла от него и никой от тях не започва със „Скъпа Бина“. Когато ми е писал, винаги ме е наричал „Бобче“. „Бобче“, а не „Бина“. Всеки един проклет път. Можете да проверите. А и докато сме на темата. Той никога не се е подписвал като „Джеф“. Винаги е бил „Фреди“. Дори вече не си спомням поради каква причина. Искам да кажа, че ако Джеф беше написал този имейл, което той определено не е сторил, щеше да е за Бобче от Фреди. Няма как да е по-ясно, не мислите ли? Просто не е написал това писмо.

Бина избърса сълзите от лицето си. Видимо беше доволна от заключенията си.

— Както и да е, предоставих ви две сериозни доказателства. Първо, не е имал трети пистолет. Второ, никога не е писал този имейл. Ето ви и номер три: Джеф беше левичар.

Бет килна глава на една страна, това беше интересно.

— Застрелян е от дясната страна на главата. Не би тръгнал да се застрелва със слабата си ръка. Помислете. Ако е искал да го стори, щял е да държи пистолета с лявата си ръка.

Бет не каза нищо.

Бина, която очевидно беше изтощена, намери една хартиена салфетка и избърса сълзите си. Най-накрая погледна инспектор Тъли и я дари с бегло подобие на усмивка.

— Съпругът ми не се е самоубил — каза тя. — Уверявам ви в това. Всичко, което ви показах, го доказва. Не оставя никакво съмнение.

В интерес на истината, Бет беше наясно, че не е точно така. В сравнение с положителните доказателства пистолета от „Пустинна

буря“, гилзите, които доказваха, че едно и също оръжие е убило Питър Аш и Джеф Кук, положителната проба от кръвта на Питър на яхтата на Джеф, трите забележки на Бина съвсем не бяха определящи. Макар че Бет трябваше да признае, че когато събереше трите, резултатът беше доста интересен. Ако Бина не беше започнала с налудничавата си теория за смъртта на Тереза Болейн, Бет щеше да ги сметне за още по-сериозни.

В този момент се сети за причината, поради която беше дошла тук. Колкото и болезнено да беше, трябваше да зададе въпроса си.

— Повдигнахте някои много интересни теми — каза тя — и определено ще ги имам предвид, ако се появят други положителни доказателства...

— Но тези са сериозни положителни доказателства.

— Не, не са. Технически са отрицателни — те са кучето, което не лае нощно време. Имам предвид, че никое от тях не ни насочва към вероятен заподозрян. Разбирате ли?

— Но елиминират Джеф.

— Не, не и категорично. — Бет въздъхна. — Госпожо Кук. Бина. Трябва да ви задам един въпрос, който смятам, че ще ви разгневи, но няма как да го пропусна. Имахте ли афера с Питър Аш?

За изненада на инспекторката Бина се разсмя от сърце. Когато приключи след няколко секунди, отново избърса очите си.

— Защо, за бога, ме питате това?

— Защото може да ни даде мотив, заради който съпругът ви го е убил. От ревност.

Бина поклати глава, очевидно все още не можеше да повярва на въпроса.

— Джеф не е убил Питър, инспектор Тъли — отговори тя. — Той го обичаше. Затова дойде сам при вас и ви предложи помощта си. Това не е характерно за човек, който е искал да убие приятеля си, нали?

— Не ми отговорихте на въпроса.

— О, съжалявам. Помислих си, че съм го сторила. Не, никога не съм имала интимна връзка с Питър Аш. Макар че... — жената присви очи.

— Какво?

— Може би е важно да го споделя с вас — обясни тя. — Питър се пробва с мен преди четири или пет месеца, но приех опита му за шега.

— Добре, а после...?

— Джеф така и не научи за това. В интерес на истината, му споделих едва... кога беше... миналата събота. Побесня, че Питър му е причинил подобно нещо. Смяташе да не ходи на погребението му. — Бина направи пауза. — Не разбирате ли? Тогава разбра за първи път за този случай. Ако бяхте видели реакцията му, щяхте да знаете за какво говоря. Съгласна съм, че ако Питър беше жив, щеше да се скара с него, но той вече не беше. Никога преди не съм виждала Джеф ядосан заради него. Това трябва да ви говори нещо. Нямаше никакъв мотив, за да го убие, независимо дали заради мен, или поради друга причина.

Бет се протегна и обърна диктофона. Информацията, която получи от Бина, беше интересна и провокативна. Смяташе, че всичко, което научи, е самата истина. Също така вярваше, че Бина Кук не е спала с Питър Аш.

От дъното на душата си беше убедена, че Джеф Кук не е убиецът на Аш — това означаваше, че случаят им съвсем не беше разрешен.

На прага на вратата Бет се ръкува с Бина и ѝ благодари за помощта. Стигна до средата на стълбите, когато внезапно спря. Дойде в дома на семейство Кук, за да получи отговор на един прост въпрос, специален въпрос, и си тръгваше напълно удовлетворена. Но заради този въпрос беше изгубила представа за една потенциално по-мощна картина.

Обърна се, изкачи стъпалата отново и позвъни на звънеца. Камбанките се разнесоха из къщата. Когато Бина отвори вратата, Бет се извини за неудобството и попита:

— Каква е вероятността Джеф да е имал повече от два пистолета, за които не сте знаели?

— Нулева — отвърна жената. — Имаше само два. По-рано говорехме доста по темата. Отдавна исках да се отърве от тях, но той желаше да ги запази като сувенири, които да му напомнят за миналото.

— За времето, прекарано в Ирак?

— Да. Какво целите е този въпрос?

— Пистолетът, който го е убил, не е често срещано оръжие тук или някъде другаде в страната. Каква е вероятността някой друг да има същото? Имам предвид, че Джеф е бил в Ирак и има оправдание да притежава тези пистолети, но според мен... Съжалявам, но моето

мнение с, че е имал три пистолета — вероятно не ви е споделил за единия от тях, вместо някой друг да разполага с абсолютно същия екзотичен молел, който е използвал, за да убие Джеф. Разбирате ли какво имам предвид?

Бина застина, очите ѝ се изцъклиха.

— О, боже мой — каза тя. — Рон.

* * *

Не беше първи петък от месеца, а четвъртък, но предвид ужасните събития от миналата седмица Рон сметна, че един приятен обяд в „Самс Грил“ ще им се отрази много добре.

Той пристигна първи и поръча обичайното си мартини. След като получи питието си, Стефано остави завесата леко отворена и той успя да види съпругата си да върви към него покрай другите сепарета. Въпреки всичко, което ѝ се наложи да преживее през изминалите две седмици, както и през последните шест месеца, откакто беше ранена, тя все още излъчваше топлота и доброта.

Също така беше изключително красива. Добре поддържана и сочна, с дълга до раменете тъмна коса и кафява вълнена рокля, която подчертаваше по чудесен начин тялото ѝ. Когато стигна по-близо до него, забеляза, че носи златната верижка с черна перла, която ѝ подари тук в „Самс Грил“, преди цялата лудница да започне.

Рон стана и дръпна завесата, за да я посрещне, прегърна я за един дълъг момент, след което я дари с целомъдрена целувка по устните и още една, която никак не беше като първата.

— Много се радвам, че се съгласи да дойдем — каза ѝ, докато се разполагаха.

— Ти ми спаси живота — отвърна Кейт. — Четири часа са много повече, отколкото мога да издържа с тази жена.

— Как е Бина? — попита Рон.

— Сломена. Точно както очакваше. Дори по-зле.

— Как така?

Кейт разпъна салфетката на скута си.

— Изглежда, отказва да приеме, че Джеф се е самоубил, сякаш така може да го върне. Явно е на сериозни антидепресанти, които я

карат да си въобразява разни неща. Познаваш ли секретарката на Питър Аш, Тереза? Жената, която се самоуби?

— Бегло. Какво за нея?

— Нищо особено, просто Бина смята, че някой я е бутнал пред трамвая. Същият, според нея, който е убил Джеф.

— Някой съмнява ли се, че Джеф се е самоубил? Не казаха ли вчера или онзи ден, че е било самоубийство?

— Да, но тя не го вярва. — Кейт млькна за миг. — Пита ме за pistolетите ти.

— Pistolетите ми?

— Сувенирите ти от Ирак. Очевидно са същите като онзи, с който се е застрелял Джеф.

— Така е. Май четох за тази иракска връзка, но сметнах, че става въпрос за неговите. Мислех, че има няколко.

— Според Бина е имал само два. Те все още са в сейфа в къщата им.

Рон кимна, вдигна чашата си с мартини и отпи глътка от нея.

— Знаела е само за два.

— Имал ли е и други?

— Поне още един, който държеше в сейфа в офиса си. Обзалагам се, че ако полицията се зарови малко по-надълбоко, ще открие поне още два.

— Трябва да ѝ го кажа — отвърна Кейт. — Останах с впечатлението, че си мисли, че става въпрос за един от твоите pistolети.

— Смята, че съм участват в убийството на Джеф? Това е нелепо.

— Казах ѝ същото, разбира се, но тя продължи да настоява за pistolета, макар да ѝ обясних, че вече не разполагаме с тях.

Рон се изненада.

— Но...

Кейт поклати пламенно глава.

— Вече не са у нас, Рон. Помня, че ги предаде през май или юни тази година. Сигурна съм, че не съм сънувала. Трябва да си спомняш. Убедена съм, че помниш.

Рон мълча известно време, за да осмисли думите на съпругата си, след което срещна погледа ѝ и го задържа, докато не получи едва

доловимо кимане и намек за усмивка. Вдигна запотената си чаша и каза:

— Случиха се толкова много неща с теб и с децата, че почти не помня какво съм правил.

— Точно така.

— Но не мога да повярвам, че Бина смята, че аз...

— Не мога да я виня. Рон. Може да повдигне обвинение, но не мисля, че ще издържи в съда. Дори след като научи, че вече не пазиш пистолетите си, не си промени мнението. Не мисля, че има нещо, което може да го промени. Тя иска да обвини някого. Просто е сломена.

— Каквито сме всички ние.

Кейт хвана съпруга си за ръката.

— Като се заговорихме, ти как си?

Рон се подвоуми за миг, срещна погледа ѝ и проговори с половин уста:

— Не особено добре. Няма да те лъжа, светът ще е различен без него. Ще ми трябва време, за да свикна. Не че нямахме своите различия. Не мога да кажа, че ми липсва, след като ме прецака, но все пак се познаваме от цяла вечност. Наистина просто ще е необходимо известно време, това е всичко.

Време, което вероятно ще си струва, Рон. След като вече го няма да стои на пътя ти, нищо не може да ни спре. — Кейт отново го хвана за ръката. — Нека изчакаме малко. Всички са наясно, че твоят партньор и приятел се е самоубил. Съвсем спокойно можеш да кажеш, че нямаш сили да станеш от леглото и да не ходиш на работа засега.

Рон сви рамене.

— Ще правим крачките една по една, нали?

Някой дръпна завесата и облеченият в смокинг Стефано поздрави екстравагантно Кейт, като ѝ целуна ръката.

— Доста време мина. От сега нататък идвайте поне веднъж месечно или ще изпращам някого да ви вземе.

— Обещавам да го сторя — отвърна Кейт и погледна Рон, — но имах добро извинение за отсъствията си.

— Без повече извинения — каза Стефано. — Бяло вино?

— Шардоне, ако обичаш.

— Идва. Наистина е чудесно, че сте тук.

— Аз също се радвам, че те виждам, Стефано. Благодаря ти.

Когато сервитьорът ги остави, Рон каза:

— Опитай се да бъдеш още по-очарователна. Накарай хората да те харесват още повече.

— Ще поработя по въпроса — отвърна Кейт и отново го хвана за ръката. — Какво ще правим с Бина?

— Веднъж справи ли се със загубата, всичко ще бъде наред. Тя идва от много богато семейство, така че няма да има никакви проблеми в това отношение. Макар че ако някога се нуждае от помощ от фирмата, винаги ще ѝ осигурим такава.

Кейт кимна и въздъхна.

— Какво мислиш, че е сторил Питър на Джеф?

— Не знам — отвърна Рон, — но сигурно е било ужасно.

Жената сниши глас и се наведе към съпруга си.

— Може ли да е по-лошо от онова, което стори на нас? — Разбира се, когато Кейт разказа на Рон какво се беше случило, тя се изкара жертвата, а не прелъстителката. Според нейната история Питър беше започнал всичко, а тя се беше поддала в момент на слабост.

— Все още сме заедно — отвърна съпругът ѝ. — Може би в крайна сметка Джеф и Бина не са били толкова силни, колкото нас.

— Въпреки това изглеждаха такива, нали?

— Може да се поспори по темата. Истинският въпрос е дали наистина го е извършил Джеф.

— Имал е възможност да го стори.

— Не забравяй, че е пазил пистолетите през всичките тези години.

— Оръжия — каза отвратена Кейт. — Голям проблем са, не мислиш ли?

— Ако разполагаш с такива — отвърна Рон, — не се замисляш много дали да ги използваш. Точно така се случват лошите неща.

Огромното отворено пространство, в което се намираше отдел „Убийства“, беше потънало в петъчно следобедна летаргия, всяко бюро, с изключение на едно беше изоставено. Вероятно Айк Маккафри също нямаше да е на работното си място, само дето най-накрая беше свидетелствал в делото на Раул Санчес и искаше, преди да си отиде у дома, да си провери пощата, за да види какво ново. Също така писа на Бет и я уведоми къде може да го намери, ако нещо изискваше навременната им намеса.

Партньорката му вероятно работеше. Айк разбра, че са поели нов случай в „Мишън“ и не очакваше да я види тук. Само дето вдигна поглед и я видя да върви към него. Не я беше усетил кога е дошла. Дари я с приветлива усмивка, която изчезна почти веднага.

— Какво има?

— Доста неща, бих казала — отвърна тя. — Но най-вече самата аз.

— В какъв смисъл?

— Предполага се, че трябва да съм отборен играч — двамата с теб сме екип, а има някои неща за Питър Ащ, които не съм ти казвала. Ти имаше своите проблеми с менингита на Хедър, но това не е извинение. Просто ми се изпари от ума.

Айк избута стола си назад от бюрото и я изгледа сериозен.

— Каквото и да е, смятай, че си опростена. Случило ли се е нещо лошо?

Бет си пое дъх.

— Вероятно заради това Джеф Кук се е самоубил. Достатъчно лошо ли е?

Челюстта на Айк подскочи и той кимна спокойно.

— Бих казал, че е десетка.

— Аз също.

— Каж ми какво става.

Бет се подпря на ръба на бюрото му.

— Помниш ли жена на име Кейт Джеймисън? Средна я на погребението на Аш.

— Не мисля, че бих я забравил. Прилича на филмова звезда.

— Точно за нея говоря. Тя ми е приятелка, всъщност най-добрата ми приятелка от колежа насам. Бяхме двете по време на случилото се във Фери Билдинг. Кейт също беше ранена. По-лошо от мен. Едва не умря.

— Продължавай.

— Мина през доста проблеми — през наистина доста — и не исках да ѝ причинявам допълнителни главоболия. — Бет се подвоуми, но въпреки това продължи: Дори след като разбрах, че е имала заигравка с Питър Аш.

Навън на улицата, четири етажа по-надолу, се разнесе клаксон на кола, изскърцаха гуми и метал се вряза в метал. Надигна се вой на автомобилна аларма.

Айк се намръщи, скръсти ръце и се облегна на стола си.

— Трябваше да ти споделя всичко това веднага щом го научих — каза Бет, — но ти си имаше достатъчно тревоги на главата заради Хедър и някак си се убедих, че Кейт може да е спала с Питър, но това не означава, че го е убила. Въобще не смятах, че подобно нещо е възможно. Честно. Затова не сметнах за необходимо да ти споделя. Сега осъзнах, Айк, че това е било огромна грешка.

— Да не би да ми казваш, че мислиш, че тя го е убила?

— Не, не тя. Помниш ли, че ми каза: „Ако някой спи с жена ти, убиваш го“?

— Разбира се. Такова е правилото. Значи съпругът ѝ?

— Рон. Да. Той има комплект ключове от яхтата на Джеф Кук, защото двамата бяха партньори и добри приятели от времето на „Пустинна буря“.

При тази новина, Айк се изправи на стола си.

— Ебаваш се с мен. Кажи ми, че е имал сувенирен пистолет.

— Всъщност имал е два.

— Как стигна до всичко това?

— Исках да разбера дали Бина и Питър са имали афера, което би дало мотив на Джеф, нали така? Затова ѝ се обадох и вчера се срещнахме. Питах я направо дали е спала с Питър Аш. Въпросът

буквално я накара да се залее от смях. Също така ми представи някои доста убедителни доказателства, че Джеф не се е самоубил.

— Като?

— Показа ми двата му сувенирни пистолета, които все още бяха заключени в сейфа им. Това е първото. Второто е, че е бил левичар. Нищо съществено, така е, но все пак... Накрая я попитах дали не е възможно Джеф да е имал трети пистолет, за който да не е знаела, защото кой друг би имал същия пистолет като този, който го е убил? Не й отне дори две секунди: Рон Джеймисън. Той също има два. Едно време излизали заедно, за да пострелят с тях. Бина каза, че е виждала пистолетите на Рон много пъти.

— Кучи син — каза Маккафри.

— Точно. — Бет поклати изморено глава. — Чувствам се като пълна идиотка, Айк. Защо не ти споменах за случилото се между Кейт и Питър по-рано? Поне щяхме да започнем да задаваме някои от правилните въпроси. Може би щяхме да спасим живота на Джеф Кук.

— Да не ми казваш, че Рон Джеймисън е убил и него?

— Със собствения си пистолет от „Пустинна буря“, да.

Айк грейна.

— Хей, ние разполагаме с този пистолет. Можем да...

Бет вдигна ръка.

— Вече е сторено. Вчера отидох в лабораторията и ги накарах да разглобят проклетото нещо на части, за да потърсят отпечатъци върху магазина, гилзите или някъде другаде, но знаеш ли какво? Онзи, който е зареждал пистолета, го е почистил много добре. Няма никакви отпечатъци. Нито тези на Джеф Кук, нито на Рон Джеймисън.

— Защо му е на Джеф да се самоубива?

— Няма смисъл. От своя страна, Рон има доста причини. — Дватамата стояха известно време в мълчание, докато накрая Бет не си пое въздух и не го изпусна. — Искаш ли да чуеш още?

— Разбира се.

— Веднага след като приключих с лабораторията вчера, се опитах да взема заповед за обиск на къщата на Рон Джеймисън, за да претърсим всяко едно кътче, да напръскаме с луминол дрехите му.

— Предполагам, че не си успяла.

Бет поклати глава.

— Тъпата Мълър каза, че съм изчерпала квотата си за заповеди през този месец. Каква била основателната ми причина този път? Очевидно смята, че няма да намерим никакви оръжия в къщата на Рон, защото, ако моята теория е вярна, едното от тях вероятно е хвърлено в океана, а другото е в склада с уликите долу. Така просто ще търся нещо, което знаем, че не е там. Също така ме попита: „Не са ли и двата случая закрити? Господин Пател не определи ли този с господин Кук като самоубийство? Да не би отново да е открит? Защо, по дяволите, ми губиш времето?“.

— Сладурско.

— Не е. Мразя тази жена.

— На мен също не ми е любимка. Но къде се намираме в момента?

— Не знам. — Бет въздъхна тежко. — Знам, че е Рон.

— Кажи ми отново защо е убил своя партньор и приятел?

— Защото бедната и наивна Бина се е обадила на Кейт, след като отидохме първия път да искаме разрешението на Джеф да претърсим яхтата му. Кейт, също толкова наивна, колкото приятелката си, е предала наученото на Рон, който вероятно е сметнал, че ако успее да обвърже Джеф с яхтата — две еднакви гилзи биха свършили работата, ще успее да се измъкне елегантно. Какво мислиш?

— Мисля, че е перфектно. — Айк погледна Бет. — Как да пипнем кучия му син?

* * *

— Това няма да ти хареса и наистина много съжалявам, но нали се сецаш за вечерята, за която говорихме?

— Направих резервация в „А16“. Невероятно добър италиански ресторант, за който знам, че ти е любимият. Седем и тридесет трябва да сме там, затова ще те взема в седем.

— Нали се сецаш за разговора ни за срещите с ченгета...

— Нещо е изникнало.

— Съжалявам, Алън, но наистина изникна.

— За цялата вечер?

— Не знам докога, но може да продължи до доста късно. Най-важното е, че трябваше да се случи и ще се случи тази вечер.

— Добре.

— Звучиш ми малко разочарован.

— Разочарован и нещастен, но не е като да не си ме предупредила. Ще го преживея някак си. Какво ще правиш утре вечер?

— Питаш ме просто ей така ли?

— Трябва да се възползвам от възможността да танцувам от време на време. Какво ще кажеш?

— Засега нямам ангажименти, но и двамата знаем, че това може да се промени. Не се опитвам да се правя на недостъпна, Алън, просто...

— Хей! Наистина. Разбирам те, но ще продължа да те моля, докато не ми кажеш да престана. Искаш ли да спра?

— Не.

— Добре. Впиши ме в графика си тогава. Седем часа у вас.

— Дадено.

* * *

Личната линия на Рон Джеймисън звънеше пронизващо в офиса му. Мъжът погледна часовника си и установи, че е седем часът. Навън, през стъклениите му стени, двадесет етажа над градските улици, беше пълен мрак. Наистина трябваше да се прибира у дома. Можеше да игнорира това обаждане и да го остави да бъде прехвърлено на гласовата поща. Щеше да се оправя с него през уикенда. Но в крайна сметка беше личната му линия. Някой, когото познаваше. Някой, който имаше нужда от него.

Рон въздъхна и вдигна слушалката.

— Ало.

— Рон? Здравей. Много се радвам, че успях да те хвана. Обажда се Бина.

— Радвам се да те чуя. Съжалявам, че не се обадох през изминалите два дни, но просто се опитвам да се справя със случилото се. Сецаш се за какво говоря. Ти как си?

— Не особено добре. Толкова съм самотна и изплашена! Не мисля, че някога ще се оправя.

— Знам как се чувстваш. Като отворена рана е.

— Така е. Не знам кога ще зарасне, ако въобще това се случи някога.

— Разбирам те какво имаш предвид. Продължавай да се надяваш мъглата да се вдигне. Вярвам, че ще се случи, макар в момента да съм песимистично настроен. Но стига за това... как мога да ти помогна?

— Малко е... Знам, че е малко странно, но може ли просто да поговорим?

— Разбира се. Винаги съм насреща.

— Сигурна съм, че Джеф не се е самоубил. Не знам какво да правя по въпроса. Имам предвид, че ти беше най-добрият му приятел. Можеш ли да намериш логиката в действията му?

Рон изпусна една дълга въздишка.

— Разбирам те — отвърна той. — Трудно е да се приеме. Мисля, че някак си връзката му с Питър...

— Не! Не е това. Не искам да съм груба, но... Искам да кажа, че това не е свързано с Питър Аш. Става въпрос за Джеф — той наистина не се е самоубил, Рон. Каж ми честно, вярваш ли, че го е сторил?

Още една въздишка.

— Не знам какво да кажа, Бобче. Патологът не се ли произнесе вече? Колкото и да е болезнено, мисля, че заключението е ясно.

— Не и за мен. Сигурна съм, че никога не би ме изоставил по този начин. А и защо би държал пистолета с дясната си ръка? Ами самият пистолет?! Откъде се взе?

— Смятах, че е един от сувенирите му...

— Не. Не. Не. Двете оръжия все още са в сейфа ни, Рон. Не е едно от тях.

Мъжът прочисти гърлото си.

— Може би е имал още един, заключен в офиса му. Вероятно е използвал него.

— Не е вярно, Рон. Защо го казваш, след като си наясно, че не е истина? Джеф имаше само два пистолета, както и ти. Четири напълно еднакви пистолета. Донесохте ги заедно у дома. Знаеш, че съм ги виждала стотици пъти. Нямам е трети пистолет. Знаеш го.

Последва кратко мълчание.

— Не знам какво намекваш, Бобче.

— Не го е убил собственият му пистолет, Рон, това се опитвам да ти кажа. А кой друг притежава такъв?

— Боже мой, Бина. Какво намекваш? Не си мислиш, че...

Гласът на жената пресипна. Очевидно плачеше, беше близо до тотален срыв.

— Не знам какво друго да мисля, освен че не е бил пистолетът на Джеф. Просто се чудех — моля те да ми простиш. Рон, дали няма как да е бил един от твоите.

Последва кратка пауза.

— Разбира се, че ще ти простя. Истината, Бина, е, че вече не притежавам тези пистолети. Отървах се от тях преди месеци. След като Кейт беше ранена, ги предадох. Не исках повече оръжия в живота си. Случи се през юни, ако не ме лъже паметта.

— Откъде да съм сигурна в това?

— Какво имаш предвид?

— Откъде да съм сигурна, че си се отървал от пистолетите през юни? Имаш ли някакво доказателство? И от ключовете за яхтата ни ли се отърва? Не можеш просто да кажеш нещо и то да изчезне по магически начин. Откъде да съм сигурна, че един от тези пистолети не е онзи, с който си застрелял Питър и си хвърлил в океана, а другият не е онзи, който си използвал при Джеф?

Тишина.

— Просто си мисля, Рон. Едва сега ми се изясняват нещата.

— Не, Бина, недей...

Жената му се разкрещя:

— Какво се случи? Какво точно се случи, че реши да убиеш моя Джеф? Как започна всичко? Да не би Питър да е имал афера с Кейт? Това ли е? Това ли е причината за всичко? Затова ли го намрази и го уби?

— Бина, моля те. Държиш се истерично.

— Разбира се! Най-накрая разбирам какво се е случило, Рон. Трябва да кажа на полицията за това. Въобще разговаряха ли с теб? Нима не са се сетили? Защото на мен ми е пределно ясно как си го сторил, убиец такъв. Мръсен, жесток убиец!

* * *

След като Бина затвори, Рон остана като попарен на бюрото си за около пет минути, през които осъзна, че вероятно и пет минути бавене беше прекалено дълго. Въпреки успеха, който беше постигнал в заблуждаването на властите, знаеше, че ако съпругата на Джеф се обадеше в полицията, нещата много бързо щяха да загубеят.

Лесно беше да се допуснат грешки, факт. Веднъж инспекторите започнеха ли да търсят на правилните места, тези грешки щяха да излязат на светло.

Не можеше да позволи това да се случи.

Рон познаваше добре Бина и беше наясно, че емоционалният срив, който беше усетил, съвсем не беше характерен за нея. Вероятно щеше да изчака, докато не се вземе в ръце, и чак тогава щеше да прави каквито и да било телефонни обаждания. Реално погледнато, в този момент — петък вечер — едва ли щеше да се свърже с някой истински човек, ако звъннеше на ченгетата. Навярно разполагаше с достатъчно време.

Но не с много.

Взе телефона, набра номера и за щастие, тя вдигна на третото позвъняване.

— Бина, Рон се обажда. Моля те, искам да ме изслушаш.

— Не. Няма да говоря с теб.

Въпреки това не затвори.

— Не съм извършил нищо — обясни Рон. — Кълна се в честта на майка си, никога не бих посегнал на Джеф. Обичах го. Мисля, че знаеш това. Той беше мой брат и приятел. Никога не бих го наранил. Сещам се обаче за човек, който няма такива проблеми.

— Как се е добрал до твоя пистолет?

— Не е бил моят пистолет, Бина. Нямам представа откъде се е взело оръжието, което са използвали.

— Казваш, че...

— Виж, казвам, че нямам представа дали Джеф те е държал в течение с проблемите, които имахме на работа, с „Текей“. Много е напрегнато тук, истинска лудница е. Но сега, като ме накара да се замисля, може би си права. Възможно е Джеф да не се е самоубил.

Нямам представа на какво са способни тези хора от „Текей“, още по-малко какво са сторили, но те уверявам, че нямат никакви задръжки да си изцапат ръцете, за да получат онова, което искат. Джеф ми каза, че се тревожи, но...

— За тези клиенти ли?

— Те са престъпници, Бина. Плащат големи пари, затова ги държим, но са опасни хора. Важното е, че знам, че аз нямам нищо общо с Джеф. Абсолютно нищо. Затова те моля да ми позволиш да ти обясня всичко, което се случва тук и което продължава да се случва. Тогава можем да се обадим в полицията. Можем да ги накараме да отворят отново случая. Вероятно ще успеем да наредим целия пъзел около тази трагедия.

— Не знам, Рон. Просто не знам.

— Аз да, Бина. Трябва да ми се довериш. Познаваме се от двадесет и пет години. Не те лъжа. Започвам да осъзнавам, че е възможно да са замесени много повече хора, отколкото си мислим. Когато поговорим, ще се увериш в думите ми. Мога да дойда до вас след двадесет минути. По-рано каза, че си сама. Удобно ли е да намина?

— Изплашена съм, Рон. Не знам какво да правя.

— Не те виня. Аз също съм изплашен. Трябва да разберем какво се случва, Бина. Моля те, трябва да ми се довериш.

— След двадесет минути?

— Дори по-малко. Ще летя, ако се наложи.

— Добре. Ще се видим след малко тогава.

Рон стискаше толкова силно слушалката, че ръката му беше побеляла. Внимателно я върна на мястото ѝ и отпусна и стисна отново юмрука си. Часовникът тиктакаше, нямаше никакво време за губене. Щеше да дооформи плана си по път.

Извади си ключовете и отключи долното ляво чекмедже на бюрото си, извади от него своята „Берета 951“ на практика същия пистолет като двата, които беше донесъл от Ирак. Провери магазина, сложи го, издърпа затвора и остави оръжието пред себе си. Отново бръкна в чекмеджето и извади от него резервната кутия с патрони и резервния магазин. Трябваше да ги изхвърли някъде по път.

Затвори и заключи чекмеджето, стана, прибра резервните неща в джоба си, а пистолета затъкна в колана си. Взе палтото си от гърба на

стола, облече го и тръгна към вратата.

* * *

Айк и Бет бяха на мнение, че Бина изнесе брилянтно представление. Разбира се, то я беше сринало емоционално. След двата телефонни разговора с Рон тя се беше пречупила и не спираше да плаче. Бяха я оставили да си почива на огромния фотьойл от червена кожа до бюрото на Джеф в офиса му, докато двамата инспектори стояха в притъмнялата дневна.

— Щеше ми се да стоваря целия божи гняв върху тях — каза Бет. — Да го провокирам на работното му място, след което да се прибере у дома, където да бъдат двамата с Кейт. Исках да ги питам за Питър, да им изложа мотива, който Рон е имал. Да чуя обясненията му къде са pistolетите му. Да ми предостави алибито си за двете убийства. Но не съм си и мечтала да дойде тук.

— Трябва да се погрижи за Бина — каза Айк. — Да я неутрализира по един или друг начин.

— Значи тя е нашата примамка? Това малко ме изнервя.

Партньорът ѝ сви рамене.

— Просто така се случи. Не казвам, че планът беше кой знае колко оригинален, но когато дойде тук, не трябва да му позволяваме да се доближава до нея. Аз се притеснявам за друго: дали ще проговори, ако му направим засада и започнем да му задаваме въпроси?

— Може би не. Може би няма да го стори. Вероятно ще се панира. Или ще се обади на адвокатата си. Но каквото и да се случи, ще е изгубил всякаква почва под краката си и много лесно ще се срине. Не се тревожи. Ще го пипнем. Ако не тази вечер...

— Добре, но все пак се тревожа. Няма да дойде тук, за да говори, нали се сещаш?

— Да, мисля, че съм наясно с това.

— Така че...

— Така че ще я караме както дойде.

Звънецът звънна и камбанките зазвучаха в къщата.

* * *

— Момент!

Въпреки инструкциите на инспекторите да остане в офиса и при никакви обстоятелства да не приближава предната врата, Бина беше хукнала право към нея.

Преди Бет и Айк дори да могат да станат, жената вече беше стигнала на две крачки от вратата.

Докато вадеше пистолета си и ставаше от дивана, Бет избълва едно „Мамка му“. Без да обръща внимание на болката в краката си, тръгна след госпожа Кук.

През матираното стъкло се виждаше силует. Бина хвана дръжката, завъртя я и отвори вратата.

Рон Джеймисън стоеше на постелката, точно под външната лампа.

— Бина — каза той приятелски. Ъгълчетата на устата му играеха в лека усмивка. — Толкова се радвам да те видя.

Вратата отчасти блокираше видимостта на Бет, но когато заобиколи ъгъла, видя, че Бина вдига дясната си ръка, в която имаше нещо тъмно и метално.

Инспекторката веднага осъзна какво се случва — съпругата на убития Джеф имаше намерение да стреля с 9-милиметровия „Гарик“, който беше извадила от сейфа. Айк съвсем безотговорно и глупаво я беше оставил сама през последните двадесет минути.

— Бина — провикна се Бет. — Хвърли го! Хвърли го!

Жената се обърна едва към нея, на лицето ѝ беше кацнало ужасено изражение, и за миг застина.

Точно навреме, за да може Айк, който беше тръгнал към нея от другата страна на антрето, да я сграбчи, да посегне към пистолета и да ѝ го отнеме. Тя падна на колене и заплака.

Рон приличаше на олицетворение на загрижеността и притеснението. Той пристъпи колебливо напред и прекрачи прага на дома на семейство Кук.

— Бет — попита той, — какво правиш тук? Бина добре ли е? Има ли нещо, което мога да направя, за да ви помогна?

В десет часа в деня преди Деня на благодарността Бет Тъли седеше на пейка, която гледаше към океана, близо до магазин „Сейфуей“. Навън беше хладно и ясно, а улицата беше натоварена от редовните минувачи, спортисти, детски колички и кучета.

Бет беше облечена в свободни дрехи — черно долнище, туристически обувки и яке на „Джайънтс“. Под него носеше служебното си оръжие на раменен кобур. Чакаше Кейт да пристигне и оглеждаше внимателно лицата на онези, които вървяха в нейна посока, като се опитваше да успокои нервите си. Стомахът ѝ беше свит на топка.

Всичките ѝ сетива ѝ казваха, че не бива да е тук. След като имаше среща с Кейт, най-малкото, което трябваше да стори, беше да се обади на Аик и да го уведоми за плановете си. Не го беше сторила. Миналата вечер получи обаждане от приятелката си и сметна, че това е възможността, която чакаше от онази нощ у Бина, когато всичко стана ясно.

Опитваше се да убеди себе си, че Кейт не представлява опасност за нея.

Тази сутрин обаче въобще не се подвоуми дали да си вземе оръжието, или не.

Кейт беше предложила да дойде до къщата ѝ на „Вашингтон стрийт“, откъдето да започнат разходката си, но Бет ѝ каза, че предпочита да е на някое публично място.

Смяташе, че това може да се окаже от значение.

Появата на Кейт я извади от унеса ѝ. Приятелката ѝ се намираще от другата страна на улицата и чакаше светофарът да светне зелено. Дори от това разстояние виждаше, че изглежда състарена и депресирана, ръцете ѝ бяха в джобовете на якето ѝ, а раменете ѝ бяха увиснали.

Бет стана, срещна погледа ѝ и вдигна колебливо ръка, за да я поздрави.

Кейт прекоси улицата и двете жени се поздравиха с половин уста. Тръгнаха заедно към Голдън Гейт. След няколко крачки Кейт благодари на Бет за това, че е дошла да се видят, особено след като не беше длъжна да го прави.

Инспекторката сви рамене.

— Приятелки сме от дълго време, Кейт. Разбира се, че ще дойда, ако имаш нужда от мен.

Вървяха в мълчание, което ставаше все по-тягостно и по-тягостно, докато не стана напълно непоносимо за Бет. Тя имаше намерение да каже нещо — каквото и да е, но приятелката ѝ най-накрая заговори:

— Наистина ли си мислеше, че е Рон?

— Все още смятам, че той е убиецът на Питър, ако това ме питаш.

— Естествено, че е това. Какво друго може да е?

— Не се ебавай с мен, Кейт.

— Няма доказателства. Никога не е имало никакви доказателства.

Бет реши да не отговаря.

— Знаеш защо Рон дойде в дома на Бина, Кейт. Защото тя му каза, че знае, че е убил Джеф. Както и Питър. Тя щеше да се обади на полицията — на нас — и да ни предостави всичките си доказателства, които са доста интересни. Той не искаше това да се случи.

— Но вие вече сте били в къщата...

Изминаха още няколко крачки.

— Така е. — Бет нямаше какво да губи, ако кажеше истината. — Поставихме му капан, Кейт, и той се хвана в него.

— Искаш да кажеш, че ти лично си му поставила капан?

— Да. Разбери, Кейт, Рон трябваше да бъде спрян.

— Няма какво да се спира. Нямаше да убие никого.

— Освен Бина може би. В крайна сметка носеше пистолет в себе си. За какво му е бил, ако не е планирал да я убие?

— Какво ще кажеш за самозащита? Ако тя е имала намерение да го убие. Което, в крайна сметка, едва не направи.

— Не. Той дойде, за да я убие, както и всеки друг, който заплашваше да разкрие онова, което двамата сте сторили.

— Дватамата? — Кейт спря и се обърна към инспекторката. — Някога ще се спреш ли, Бет?

— Не знам. Вероятно не.

— Дори без доказателства? Без свидетели? Дори след като Рон е бил на работа, когато Джеф се е самоубил, и четирима души могат да го потвърдят? Мисля, че всичко това ще е малко неудобно за теориите ти.

— Да, това си беше голяма изненада. Наистина смятах, че Рон е убил Джеф. Но алибито му е непоклатимо. Затова нямах друг избор, освен да призная, че не той е убиецът на Джеф. Но ти си знаела вече, нали? Защото ти си го убила.

— Изгубила си си ума, Бет.

— Не мисля. Защо не ми кажеш какво прави през онази нощ, Кейт?

— Трябва да се шегуваш с мен.

— Никак даже.

— Значи наистина вярваш, че Рон е убил Питър, а аз съм убила Джеф?

— Сигурна съм.

— Добре, кажи ми защо?

— Какво защо?

— Като за начало защо Рон е убил Питър? Убийството, което започна всичко това.

Бет килна глава на една страна и въздъхна.

— Отговорът на този въпрос ти е добре известен, Кейт. Защото ти спа с него.

— Веднъж. Бет. Само веднъж. Не това е причината. А и ако се замислиш, случи се шест месеца преди убийството на Питър.

— Но вероятно само няколко дни, след като Рон е научил, Кейт. Или ревността му се е трупала през всичките месеци и изведнъж е избухнала.

— И после какво? Рон просто се е обадил на Питър и му е казал, че иска да се видят...

— От телефона в офиса на Джеф, да. Не забравяй това.

— Не бих го сторила — отвърна Кейт. — Защо да го правя, нали си фантазираме тук. Какво е направил след това в твоя измислен свят?

— Знаем какво е направил. Извадил е своя пистолет сувенир от Ирак...

— Имаш предвид един от пистолетите, които предаде миналото лято?

— Точно него, Кейт. Може би не си наясно, че се води отчетност на всички оръжия, които биват предавани, и нито един от двата пистолета — или някой подобен на тях — не е в списъка. Проверих вече.

— Разбира се, че си го сторила. Но пак ще те питам: какво от това? Търсиш доказателства, които не съществуват. Вероятно си много отчаяна. Трябва да разбереш нещо, Бет. Питър беше опасен човек — обясни й Кейт. — Опропаствяваше животи.

— Значи е заслужавал да умре? — Бет погледна приятелката си изпитателно. — Ами Джеф? Той също ли опропаствяваше животи?

— Джеф мамеше фирмата, мамеше и нас. Всички го смятаха за много честен, но той крадеше клиентите на Рон, вършеше неща, за които никой не знае.

— Значи също е заслужават да умре? Заради бизнес решенията си? Не мисля така.

— Тогава защо?

— Защото сте видели възможност и сте се възползвали от нея. Можели сте да накарате нещата да изглеждат така, сякаш той е убил Питър и след това се е самоубил. Единственото, което е трябвало да сторите, е да го хванете насаме и да го застреляте, след което да оставите една гилза в колата му и една — от същото иракско оръжие — на яхтата, защото сте знаели, че ще намерим следи от кръвта на Питър, където всъщност го е застрелял Рон. Взели сте втората гилза от липсващия патрон, което е било доста умно от ваша страна, не мога да го отрека. Така ни накарахте — нас, полицаите, да смятаме, че един и същ пистолет е убил Джеф и Питър. Свършили сте си работата, нали?

Кейт се намръщи.

— На мен ми се струва, приятелко, че всичките доказателства, за които говориш, водят до едно и също заключение. Затова затворихте случая, нали?

— За мен не е затворен, Кейт. Никога няма да бъде и ще ти се наложи да живееш с това.

Перфектното лице на Кейт беше олицетворение на раздражението.

— Не можеш да ме виниш за всичко това. Не знаех, че така ще се случи.

— Но се случи, нали?

— Значи вината е моя? Всички тези хора са мъртви заради мен, така ли?

Бет не отговори.

— Не мога да приема това — каза Кейт.

— Решението си е твое. Не мога да го променя. Нещата са такива, каквито са.

Кейт погледна хоризонта зад Бет, сякаш се надяваше там да намери някакъв различен отговор.

— Какво трябва да направя сега?

— Не знам, Кейт. Не мога да ти помогна. Трябва сама да решиш. Но ти обещавам, че когато намеря начин да ви спипам двамата с Рон, ще го направя.

Кейт протегна ръка и докосна рамото на Бет. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Не съм искала да наранявам никого, Бет. Трябва да ми повярваш.

Инспекторката погледна приятелката си право в очите.

— В интерес на истината — каза тя, — ти вярвам. Но не мисля, че някога ти е минавало през главата, че онова, което стори с Питър, ще има последствия. А трябваше да помислиш малко. — Минаха няколко секунди, вероятно половин минута, след което Бет просто кимна. — Сбогом, Кейт.

Инспекторката се обърна и тръгна към яхтклуба. Мина ѝ мисълта, че ако Кейт носеше оръжие в себе си, сега беше моментът да го използва.

С ръце в джобовете на якето си продължи да върви.

Кейт извика името ѝ — веднъж, но тя не спря, дори не забави ход.

Просто правеше една болезнена крачка след друга.

* * *

На около километър от мястото, на което тялото на Питър Аш беше изплувало, над пясъчни дюни, големи колкото футболно игрище, се рееше самотна бяла чайка. Птицата прелетя над Калифорнийски щатски път 1 и кацна на най-високата от дюните, след което подскочи около метър надолу, разпери криле и изкряска на двойката пред нея.

— Я виж тази — каза Бет. — Безсрамница.

— Просто иска храна — отвърна Алън.

Двамата бяха седнали на одеяло, върху което си бяха направили пикник с остатъците от вечерята за Деня на благодарността, която прекараха вчера в апартамента на Лори. Долу в подножието на дюните нямаше вятър. Слънцето печеше точно над тях и ги обгръщаше в нехарактерна за ноември топлина.

Алън хвърли парче от сандвича си с пуйка към молещата птица.

— Днес е щастливият ѝ ден.

— Не само нейният.

Бет се усмихна лъчезарно и задържа усмивката си достатъчно дълго, за да може самата ѝ сила да привлече Алън към нея.

След минута мъжът легна по гръб, а тя на една страна до него. Няколко от копчетата на ризата му някак си се бяха откопчали и ръката ѝ почиваше върху гърдите му.

— Добре ли си? — попита Алън.

— Просто сълза — отвърна Бет и избърса окото си. — Не бих се тревожила за нея. — Тя се приближи до него и го целуна нежно по бузата, след което въздъхна тежко.

— Тук съм, нали знаеш — каза мъжът. — Можеш да ми кажеш абсолютно всичко.

Бет отново си пое въздух.

— Помниш ли нощта, в която ядохме пица у вас? Помниш ли колко объркана бях?

— Не бих се изразил така.

— Не мисля, че това е достатъчно, за да ме опише. Не мога да ти обясня колко изплашена и отнесена бях, Алън. Изплашена от живота, от терористите, изплашена за Джини и за бъдещето ѝ и за онова, което ми предстои.

— Ако си спомням правилно, беше малко изплашена и от мен.

— Честно казано, бях изплашена от всяка сянка на всяка стена.

Алън я прегърна силно.

— Имала си основание.

— Така е. Не отричам. Просто искам да кажа, че тогава бях премазана. Не можех да се справя с проблемите си. Вчера, докато режах пуйката, огледах присъстващите на масата и там бяхте Джини, Лори и ти и като че ли нещо в мен прецрака... Знам, че ти звучи малко шантаво, но такава беше чувството. Изведнъж всичко лошо беше изчезнало. Ето ни днес тук, ти и аз...

Алън я притисна силно към себе си.

— Всичко е наред, Бет. Можеш да си кажеш каквото имаш на сърце.

— Знам — отвърна тя. — Точно това е толкова невероятно. Вече го сторих.

БЛАГОДАРНОСТИ

Когато един автор има щастието да създаде успешна поредица като моята за Дизмъс Харди и неговата вселена, идеята на този автор да напише самостоятелен роман извън тази поредица не е най-топло посрещаната от агента му. Поради тази причина подходах с известно безпокойство, когато предложих на своя — Барни Карпфингър, да напиша подобна книга. Не трябваше да се тревожа. Двата работим заедно от двадесет години и идеята ми беше посрещната с искрен ентузиазъм и съдействие. Барни е основната причина за кариерата ми и през цялото време, през което писах тази книга, ми вдъхваше кураж. В интерес на истината, никога нямаше да бъде написана без неговия принос и подкрепа. Благодаря ти, сър. Ти си най-добрият.

Миналата година по интернет се запознах с колега писател — Роб Лайнингер. Започнахме да водим почти ежедневна кореспонденция, докато пишех тази книга, която се оказа истинска мотивация и удоволствие в този така самотен бизнес. Също така прочетох доста книги на Роб, повече от на който да е друг писател през изминалата година „Детектив“, „Убийствен потоп“, „Десета по Рихтер“, „Слънчево петно“ и „Детектив за двама“. Препоръчвам всяка една от тях. Той е талантлив писател, който заслужава световна слава.

Както при повечето от книгите ми, тази също се нуждаеше от някои медицински консултации. За не знам кой път се обадох на моя приятел — д-р Джон Чък, който, от своя страна, ме запозна с Лиза Локър, лицензиран социален работник, управител на Програмата за хранителни разстройства в „Кайзер Перманенте“, Сакраменто. Благодаря на двама ви за отделеното време и внимание. Докато още сме на медицинския фронт, ще е истински пропуск, ако не спомена д-р Амит Банърджи от „Кайзер Перманенте“, Вакървил, който оперира гърба ми, докато бях в средата на тази книга, и облекчи доста сериозна хронична болка, която заплашваше спокойствието и продуктивността ми. Не бих пропуснал и моя шурей Марк Детцър, доктор на науките — той отново ми помогна с някои важни психологически проблеми, които

възникнаха в процеса на работа. Може би е безсмислено да го споменавам, но всякакви медицински (а и други) грешки, които са оцелели до последната версия на ръкописа ми, са единствено мои.

Не мога да не спомена ежедневната помощ на асистентката ми Анита Буун, която продължава да прилага организационната си магия и да освобождава необходимото място за новонаписаните ми страници. Без нейните невероятна компетентност, жизнерадостно настроение и забележителна ефикасност едва ли щях да имам достатъчно време, за да пиша книгите си.

Всеки човек, който е заобиколен от приятели, е истински щастливец. Изключително се радвам, че съм сред тези благословени. За вас, „обичайните заподозрени“ — вие си знаете кои сте.

Докато съумяваме да не се претрепем един друг заради различията в мненията си относно различни сюжетни линии, Алфред Ф. Джанини е и ще си остане изключително важен технически консултант — както за този, така и за всеки друг мой роман. Нямам необходимото, за да опиша приносите на Ал върху произведенията ми през годините, затова се надявам съвместната ни работа да продължи вечно.

Някои щедри дарители от благотворителни организации си купиха правото да кръстят някои от героите в романа. Тези хора и техните организации са следните: Мишел Грифин (SFCASA), Нанси Кейси Мъдър (Yolo County CASA) и Кати Пелц (Napa County Library Literacy Center/Charitybuzz.com).

Един човек се грижи чудесно за целия ми пакет от социални медии, включително моя уебсайт (www.johnlescroart.com), блог, фейсбук, туитър (www.twitter.com/johnlescroart), и този човек е изключителният д-р Анди Джоунс (поет лауреат на Дейвис, Калифорния). Също така искам да благодаря на Дъг Кели и Пеги Ноутс, които редактират книгите ми през изминалото десетилетие — благодаря на двама ви за зорките очи и усет.

Невероятно горд съм да бъда публикуван от „Атрия Букс“ и искам да благодаря на издателката си Джудит Кър и на редактора си Питър Борланд, че ми дадоха възможността да работя с един от най-добрите импринти в света^[1]. Благодаря също на Джанис Фрайър, Уенди Шиънин, Колин Шийлдс и на усилията на маркетинговия отдел на „Атрия“, особено на неуморния Дейвид Браун.

На последно място, но не и по значение, искам да призная, че обичам да поддържам връзка с читателите си, затова ви каня да наминете покрай гореспоменатите страници и да се свържете с мен. Очаквам ви с нетърпение. Благодаря ви, че купувате книгите ми!

---

[1] „Атрия Букс“ е импринт на „Саймън и Шустър“. — Бел.прев.

↑

Издание:

Автор: Джон Лескроарт

Заглавие: Фатална изневяра

Преводач: Коста Сивов

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Алианс Принт

Излязла от печат: 02.08.2017

Отговорен редактор: Христо Блажев

Редактор: Ганка Филиповска

Коректор: Стойчо Иванов

ISBN: 978-954-28-2368-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8468>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.